

Liahona

Jak se překládají písma? str. 20

Seznamte se s naším
novým apoštolem,
starším Ronaldem
A. Rasbandem, str. 12

Starší misionářské páry:
Povolání ke službě, str. 26

Když manžel zápasí
s pornografií,
uzdravení potřebuje
i manželka, str. 34

Naučte se hrát
náboženskou píseň
za 10 minut, str. 54

„Tak praví Pán, přirovnám tě, ó dome Izraele, k ušlechtilému olivovníku, který jeden člověk vzal a pečoval o něj na své vinici; ...

... A požehnaní jste; neboť proto, že jste byli pilní při práci se mnou na vinici mé a zachovávali jste příkázání má a přinesli jste mi opět přirozené ovoce, takže vinice má již není zkažená a špatné je vyvrženo, vizte, budete se radovati se mnou z ovoce vinice mé.“

Jákos 5:3, 75

Olivy, tak hojně pěstované v zemích v oblasti Středoziemního moře, mají svou dlouhou historii zaznamenanou v písmech – od holubice, přinášející list olivový Noémovi, přes Spasitele, jenž vyučoval na hoře Olivetské, až po Jákovovu alegorii o olivovnících.

POSELSTVÍ

- 4 Poselství Prvního
předsednictva: Proctví
a osobní zjevení**
President Henry B. Eyring
- 7 Poselství navštěvujících
učitelek: Dcery našeho
Věčného Otce**

HLAVNÍ ČLÁNKY

- 12 Starší Ronald A. Rasband –
nadaný vedoucí a oddaný otec**
Starší M. Russell Ballard
*Starší Rasband, milující manžel a
otec, si díky příkladu a rad svých
blízkých přátel z řad významných
podnikatelů a vedoucích kněžství
osvojil vůdčí schopnosti.*
- 18 On je teď biskupem?**
Patrick J. Crionin III
*Chápal jsem, proč nemůže uvěřit
tomu, že nyní sloužím jako biskup.
Před 30 lety jsem byl úplně jiný
člověk.*

NA OBÁLCE

Přední obálka a vnitřní strana zadní obálky:
Foto Les Nilsson. Vnitřní strana přední obálky:
Foto © RayTango/Thinkstock.

- 20 Překlad písem: Do jazyka
našeho srdce**
R. Val Johnson
*Mít možnost číst si písma ve svém
rodném jazyce je jako vrátit se
domů – duchovně.*
- 26 Misionářské okamžiky starších
misionářských párů**
President Russell M. Nelson
*Pomodlete se prosím o této pří-
ležitosti vytvářet společně skvělé
misionářské okamžiky starších
misionářských párů.*
- 28 Starší misionářské páry
– potřebné, požehnané
a milované**
Richard M. Romney
*Manželské páry zjišťují, že služba
na misi může mít více podob,
je méně nákladná a přináší více
radosti, než si mysleli.*
- 34 Když domov zasáhne
pornografie: uzdravení
potřebuje manželka i manžel**
Jméno neuvedeno
*Biskup popisuje, jak pomáhá
nejenom manželovi, který zápasí
s pornografií, ale i jeho manželce,
která pro uzdravení ze své bolesti
také potřebuje Spasitelovu uzdra-
vující moc.*

- 38 Strážní na věži**
*Prohlubte své porozumění proro-
kům tím, že zjistíte, čím se podo-
bají strážným na věži.*

RUBRIKY

- 8 Zamyšlení: Dávají nám pokyny
smysl?**
Ruth Silverová
- 9 Služba v Církvi: Děkujeme za
vaši službu**
Jméno neuvedeno
- 10 Klasika na téma z evangelia:
Kněžství – pevná kotva**
Starší L. Tom Perry
- 40 Hlasy Svatých posledních dnů**
- 80 Než se opět sejdeme: Usilujte
o duchovní dary**
President George Q. Cannon

44 Rozpoznávání Satanových padělků

Dennis C. Gaunt

Když se budeme zaměřovat na to, čím se Satanovy lži od Kristova učení odlišují, a ne na to, čím se podobají, budeme schopni poznat, že jde o Satanův padělek.

48 Portréty mladých dospělých: Míra pozehnání na Madagaskaru

Mindy Anne Seluová

I když žije v zemi, ve které čelí mnoha těžkostem, Solofo Ravelojaona ví, že jeho život je plný pozehnání.

Zkuste v tomto čísle najít schovanou liahonu.

Nápověda:

Chcete-li ji najít, chtějte následovat proroka.

50 Duchovní stabilita – stavba nepotopitelné lodi

Starší Dale G. Renlund

Lod' musí být postavena tak, aby měla dobrou stabilitu, a stejně tak i my můžeme získat stabilitu pomocí těchto čtyř zásad.

54 Naučte se hrát náboženskou píseň za 10 minut!

Daniel Carter

Pokud jste nikdy nehráli na piano, ale vždy jste si přáli se to naučit, zde je návod, jak začít.

57 Odhodlání skončit

Gretchen Blackburnová

Uděkala bych cokoli, abych už nemusela hrát na piano, a tak když mi rodiče řekli, že mohu skončit, až se naučím hrát 50 náboženských písní, pustila jsem se do toho.

58 Zděšení, žal a Boží záměr

Paola Čajupiová

Když vzpomínám na nejžalostnější zkušenost svého života, uvědomuji si, že Nebeský Otec byl po celou dobu se mnou.

60 I když jste stydliví

Starší José A. Teixeira

Důvěřujte Pánu, a On vám pozehná v úsilí dělit se o evangelium.

62 Náš prostor

63 Plakát: Vypadá to dobře?

64 Otázky a odpovědi

Ve škole se mi posmívají, protože jsem členem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Vím, že bych si měl stát za tím, čemu věřím, ale je to tak těžké! Jak se mohu stát dostatečně odvážným?

66 Odpovědi apoštola: Co dělají apoštolové?

Starší David A. Bednar

67 Pokoj v srdci

Carol F. McConkieová

Když jsem uviděla proroka a uslyšela, co říká, naplnil mě pokoj.

68 Ethanovo svědectví

Larry Hiller

Zdálo se, že svědectví mají všichni kromě Ethana.

70 Pesos pro Nebeského Otce

Angela Peña Dahleová

„Co ale budeme zítra jíst?“ pomyslela si Ana, když už neměli žádné peníze.

72 Následujme proroky a apoštoly

Jenna Kofordová

Jakou konkrétní věc můžete dělat tento měsíc, abyste následovaly proroka?

74 Hrdinové z Knihy Mormonovy: Almovo pokání

75 Dokáži číst Knihu Mormonovu

76 Příběhy z Knihy Mormonovy: Alma křtí mnoho lidí

79 Omalovánka: Sabat je výjimečný den

Mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů
První předsednictvo: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Šéfredaktor: Joseph W. Sitati

Asistenti šéfredaktora: James B. Martino, Carol F. McConkieová
Poradci: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett,
Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplinová, Christoffel Golden, Douglas
D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephensonová

Výkonný ředitel: David T. Warner

Ředitel podpůrných oddělení: Vincent A. Vaughn

Ředitel církevních časopisů: Allan R. Loyborg

Manažer obchodu: Garff Cannon

Výkonný redaktor: R. Val Johnson

Asistent výkonného redaktora: Ryan Carr

Asistent publikace: Megan VerHoefová

Autorský a redakční tým: Brittany Beattieová, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fullerová, Garrett
H. Garff, LaRene Porter Gauntová, Jill Hackingová, Charlotte
Larcabalová, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirková, Joshua
J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Mindy Anne
Seluová, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdisonová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Tadd R. Peterson

Designerský tým: Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová,
Mandie Bentleyová, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines,
Colleen Hinkleyová, Eric P. Johnsen, Susan Lofgrenová, Scott
M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová

Koordinátor pro duševní vlastnictví: Collette Nebeker
Auneová

Vedoucí výroby: Jane Ann Petersová

Produkční tým: Connie Bowthorpe Bridgeová, Julie Burdettová,
Katie Duncanová, Bryan W. Gygi, Denise Kirbyová, Ginny
J. Nilsonová, Gayle Tate Raffertyová

Příprava tisku: Jeff L. Martin

Ředitel pro tisk: Craig K. Sedgwick

Ředitel pro distribuci: Stephen R. Christiansen

Překlad: Martin Prachař

Distribuce:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení
Customer Service

Bezplatná linka: 00800 2950 2950

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@dschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte on-line na stránkách liahona.lds.org,
e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org, nebo poštou na
adresu: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake
City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“
neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, anglicky, arménsky,
bislamsky, bulharsky, cebuánsky, česky, čínsky, v zjednodušené
čínštině, dánsky, estonsky, fidižsky, finsky, francouzsky, holandsky,
chorvatsky, indonésky, islandsky, italsky, japonsky, kambodžsky,
kiribatsky, korejsky, litevsky, lotyšsky, maďarsky, malgašsky,
maršalsky, mongolsky, německy, norský, polsky, portugalsky,
řecky, rumunsky, ruský, samoánsky, slovincky, svahilsky, španělsky,
švédsky, tagalšsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky
a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena.
Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Text a obrazový materiál v Liahoně může být kopírován pro
příležitostné neobchodní použití v Církvi nebo v rodině.

Obrazový materiál nesmí být kopírován v případě, že je u díla
v údajích o autorovi kopírování zakázáno. S případnými dotazy
ohledně copyrightu se obraťte na Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2016 Vol. 24 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN
1085-4258) is published four times a year (April, May, October,
and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes.

Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address must be included. Send USA and
Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake
City, UT 84126-0368, USA.

Náměty pro rodinný domácí večer

Toto číslo obsahuje články i činnosti, které je možné využít při rodinném domácím večeru.
Níže uvádíme jeden příklad.

„I když jste stydliví“, strana 60: Rodinný domácí večer můžete využít ke sdílení evangelia! Diskutujte s rodinou o obavách, kvůli kterým je pro vás obtížné dělit se o evangelium. Mohli byste se jako rodina modlit o to, aby vám Pán pomohl mít při sdílení evangelia větší sebedůvěru, a poté se modlit o inspiraci, koho byste mohli pozvat na rodinný domácí večer. Zvažte možnost požádat každého člena rodiny, aby během lekce vydal svědectví. Můžete se také rozhodnout, že budete učit lekci o Znovuzřízení nebo o plánu spasení. Své dojmy a pocity si můžete zapsat do deníku.

VÍCE ZDROJŮ NA INTERNETU

Liahona a další církevní materiály jsou dostupné v mnoha jazycích na stránkách languages.lds.org. Na stránce [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (dostupná v angličtině, portugalštině a španělštině) najdete inspirující poselství, náměty pro rodinný domácí večer a materiály, které můžete sdílet se svými přáteli a rodinou.

TÉMATY V TOMTO ČÍSLE

Číslo udávájí stránku, na které článek začíná.

Aktivizace, 18

Božská podstata, 7

Čestnost, 62

Desátek, 62, 70

Duchovní dary, 80

Duch Svätý, 44, 50

Hudba, 54, 57

Ježíš Kristus, 20, 34,
43, 58

Kniha Mormonova, 43, 44

Křest, 75, 76

Láska, 40

Misionářská práce, 26,
28, 60

Modlitba, 41, 64

Navštěvující učení, 9

Obrácení, 43, 58, 75, 76

Odpuštění, 34

Odvaha, 48, 64

Padělky, 44, 63

Písma, 20

Pokání, 18, 74

Pokoj, 50, 67

Pornografie, 34

Poslušnost, 8, 34, 62, 72

Povolání, 18

Proroci a apoštolové, 10,
12, 66, 67, 72

Příkázání, 8, 72

Sabatní den, 79

Služba, 9, 26, 28, 41

Svědectví, 64, 68

Talenty, 40, 54

Učednictví, 12, 26

Učení, 75

Usmíření, 34

Víra, 34, 48, 58, 60

Zármutek, 58

Zjevení, 4, 10, 20, 41, 42,
50, 70, 72

**President
Henry B. Eyring**

První rádce v Prvním
předsednictvu

Proroctví A OSOBNÍ ZJEVENÍ

Pravá Církev Ježíše Krista byla znovuzřízena a je v dnešní době na zemi. Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů byla vždy vedena žijícími proroky a apoštoly, kteří získávají neustálé vedení z nebe.

Tento božský vzor existoval také v dávných dobách. Z Bible se dozvídáme: „Nečiníť zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.“ (Amos 3:7.)

Bůh v dnešní době znovu promluvil, a to skrze Proroka Josepha Smitha. Skrze Proroka Josepha zjevil evangelium Ježíše Krista v jeho plnosti. Znovuzřídil své svaté kněžství s jeho klíči a všemi právy, mocemi a funkcemi posvátné moci kněžství.

Dnešní žijící proroci a apoštolové jsou oprávněni promlouvat, učit a vést s pravomocí od Boha Otce a Pána Ježíše Krista. Spasitel Prorokovi řekl: „Co jsem já, Pán, pravil, pravil jsem a neomlouvám se, a i když nebesa a země pominou, slovo mé nepomine, ale všechna budou splněna, ať pravena mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“ (NaS 1:38.)

Dvakrát do roka jsme na generální konferenci požehnáni příležitostí vyslechnout si od Pánových služebníků Jeho slovo, které je určeno pro nás. Je to neocenitelná výsada. Přínos zmíněné příležitosti však závisí na tom, zda

tato slova přijímáme pod vlivem téhož Ducha, jehož prostřednictvím byla předána těmto služebníkům. (Viz NaS 50:19–22.) Stejně jako získávají vedení z nebe oni, musíme je získat i my. A to od nás vyžaduje stejné duchovní úsilí.

„Důkladně se připrav“

Před lety mě jeden člen Kvora Dvanácti apoštolů požádal, abych si přečetl proslov, který si připravoval na generální konferenci. Byl jsem tehdy služebně mladším členem kvora. Byl jsem poctěn jeho důvěrou v to, že bych mu já mohl pomoci najít slova, která si Pán přeje, aby pronesl. S úsměvem mi řekl: „Tohle je dvaadvacátá pracovní verze mého proslovu.“

Vzpomněl jsem si na radu, kterou mi kdysi důrazně kladl na srdce láskyplný a laskavý prezident Harold B. Lee (1899–1973): „Hale, chceš-li obdržet zjevení, nejprve se důkladně připrav.“

Pročítal jsem si onu dvaadvacátou verzi proslovu, přemítal jsem o ní a modlil se. Studoval jsem nejlépe, jak jsem dokázal, pod vlivem Ducha Svatého. Než onen člen kvora svůj proslov pronesl, byl jsem se svou přípravou hotov. Nejsm si jistý, zda jsem mu pomohl, ale vím, že když jsem ten proslov slyšel, změnilo mě to. Obdržel jsem poselství, jež dalece přesahovala slova, která jsem četl a která

zazněla. Tato slova měla větší význam než ta, která jsem předtím dostal k přečtení. A zdálo se mi, že ono poselství bylo určeno přímo mně a bylo přizpůsobeno mým potřebám.

Boží služebníci se postí a modlí, aby obdrželi poselství, jež si Bůh přeje, aby předali těm, kteří potřebují zjevení a inspiraci. Z této zkušenosti a z mnoha dalších podobných jsem se naučil tomu, že abychom mohli mít z naslouchání žijícím prorokům a apoštolům značný prospěch, musíme za

získání zjevení zaplatit odpovídající cenu i my sami.

Pán miluje každého člověka, který slyší Jeho poselství, a zná srdce a životní situaci všech lidí. On ví, jaké pokárání, jaké povzbuzení a která pravda evangelia každému jednotlivci nejlépe pomohou učinit rozhodnutí vydat se po cestě vedoucí k věčnému životu.

My, kteří posloucháme a sledujeme proslovy na generální konferenci, si potom někdy říkáme: „Co jsem si

nejvíc zapamatoval?“ Pán doufá, že si každý z nás odpoví: „Nikdy nezapomenu na chvíle, kdy jsem v myslí a v srdci pociťoval hlas Ducha, který mi řekl, co mohu dělat, abych potěšil svého Nebeského Otce a Spasitele.“

Takovéto osobní zjevení můžeme obdržet tehdy, když nasloucháme prorokům a apoštolům a když s vírou pilně usilujeme o to, abychom ho získali, tak jak řekl president Lee. Z vlastní zkušenosti a skrze svědectví Ducha vím, že je to pravda. ■

NÁMĚTY PRO VÝUKU Z TOHOTO POSELSTVÍ

Zvažte možnost přečíst příběh presidenta Eyringa o tom, jak studoval pracovní verzi konferenčního proslovu člena svého kvora. Pak byste se mohli zeptat: „Jaká je cena za získání zjevení?“ Na konci diskuse můžete vyzvat ty, které navštívujete, aby se zamysleli

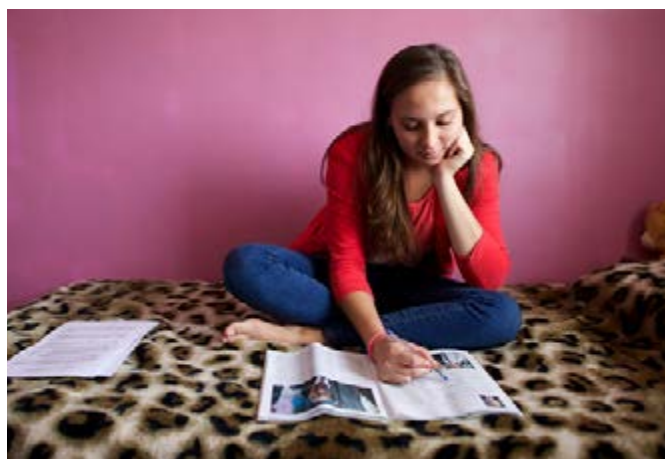
a naplánovali si, co udělají pro to, aby mohli během nadcházející generální konference přijímat poselství „pod vlivem téhož Ducha, jehož prostřednictvím byla předána [Božím] služebníkům“.

Nebeský Otec ke mně promluvil prostřednictvím proslovu z konference

Anne Laleska Alves de Souzaová

Nebyla jsem si jistá, co mám studovat na univerzitě. Většina lidí se o předmětu, na který jsem se chtěla přihlásit, vyjadřovala negativně, tak jsem se modlila k Pánu, abych se dozvěděla, zda s mou volbou souhlasí.

Odpověď přišla druhý den, když jsem si četla v *Liahoně* proslov z generální konference. Měla jsem pocit, jako by mi Nebeský Otec říkal, že to nemůže rozhodnout za mě – že je to rozhodnutí, které musím učinit sama. Věděla jsem, že ať už si vyberu cokoli, budu muset tvrdě pracovat, pokud chci být úspěšná.

ILUSTRACI FOTOGRAFIE FOTOMODELKA

Vím, že má modlitba byla zodpovězena. Potvrzení od Ducha Svatého mi pomohlo se rozhodnout. Naučila jsem se snažit ze všech sil s vědomím toho, že mi Nebeský Otec pomůže.

Autorka žije v Sergipe v Brazílii.

DĚTI

Následujte proroka

Proroci a apoštolové mluví za Nebeského Otce a Ježíše Krista. Učí nás, jak máme následovat Ježíše. Jděte po cestičkách, abyste se dostali k činnostem, ke kterým nás prorok a apoštolové vyzývají.

ILUSTRACE VAL CHADWICK BAGLEY

S modlitbou si prostudujte tento materiál a snažte se poznat, o co se máte podělit. Jak porozumění dokumentu „Rodina – prohlášení světu“ prohloubí vaši víru v Boha a požehná těm, nad nimiž bdíte v rámci navštěvujícího učení? Další informace najdete na stránkách reliefsociety.lds.org.

Dcery našeho Věčného Otce

Z písem se učíme tomu, že jsme potomstvo Boží. (Viz Skutkové 17:29.) Bůh oslovil Emmu Smithovou, manželku Proroka Josepha Smitha, slovy „dcero má“. (NaS 25:1.) Prohlášení o rodině nás učí tomu, že každá z nás je „milovan[á] duchovní ... dcera nebeských rodičů“.¹

„V [předsmrtné] říši jsme se učily o své věčné ženské identitě,“ řekla Carole M. Stephensová, první rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení.

„Náš příchod do smrtelnosti na zemi tyto pravdy nezměnil.“²

„Váš Otec v nebi vás zná jménem a ví o tom, v jaké situaci se nacházíte,“ řekl starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů. „On slyší vaše modlitby. On zná vaše přání a sny, i vaše obavy a zklamání.“³

„Každá z nás patří do rodiny Boží a je v ní potřebná,“ řekla sestra

Stephensová. „Pozemské rodiny vypadají různě. A i když se ze všech sil snažíme vytvářet silné tradiční rodiny, členství v rodině Boží nezávisí na žádném jiném stavu – manželském, rodičovském, finančním, společenském, ba ani na tom, který zveřejňujeme na sociálních sítích.“⁴

Další verše z písem

Jeremiáš 1:5; Římanům 8:16; Nauka a smlouvy 76:23–24

ODKAZY

1. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
2. Carole M. Stephensová, „Rodina je Boží dar“, *Liahona*, květen 2015, 11.
3. Jeffrey R. Holland, „Pro mladé ženy“, *Liahona*, listopad 2005, 28.
4. Carole M. Stephensová, „Rodina je Boží dar“, 11.
5. Viz Gospel Topics, „First Vision Accounts“, topics.lds.org.

Víra, rodina, služba

Z naší historie

Prorok Joseph Smith ve svém záznamu Prvního vidění⁵ potvrzuje mnohé pravdy – včetně té, že náš Nebeský Otec zná naše jméno.

Mladý Joseph usiloval o to, aby zjistil, do které církve má vstoupit, a našel vodítko v Jakubovi 1:5. Rozhodl se, že se zeptá Boha.

Jednoho jarního rána roku 1820 odešel do lesa, aby se tam modlil, ale znenadání ho uchvátla jakási temná moc. Napsal o tom:

„Právě v té chvíli velikého strachu jsem spatřil sloup světla přesně nad svou hlavou, převyšující jas slunce, který poněmhu sestupoval, dokud nespočinul na mně.

Jakmile se objevil, shledal jsem, že jsem vysvobozen od nepřítelů, který mne poutal. Když světlo spočinulo na mně, spatřil jsem dvě Bytosti, jejichž jas a sláva se vymyká veškerému popisu, stojící nade mnou ve vzduchu. Jedna z nich ke mně promluvila, nazývající mne jménem a řekla, ukazující na druhou – *Toto je můj Milovaný Syn. Slyš Jej!*“ (Joseph Smith–Životopis 1:16–17.)

K zamyšlení

Jak ovlivňuje vaše znalost toho, že jste dcera Boží, vaše rozhodování?

DÁVAJÍ NÁM POKYNY SMYSL?

Ruth Silverová

Na cyklistické výpravě jsem se přesvědčila o tom, že je potřeba neustále sledovat Pánovu mapu života.

Před několika lety jsem vyrazila se svou sestrou, švagrovou a její dcerou na cyklistickou túru po Francii. Každé ráno jsme dostaly tři strany podrobných pokynů, které nás, pokud jsme se jimi přesně řídily, dovedly toho dne do cíle. Když jsme projížděly mezi vinicemi, instrukce zněly například takto: „Jeďte 50 metrů severně, poté zabočte doleva a jeďte dalších 100 metrů.“ Častěji však tyto pokyny uváděly značky a názvy ulic.

Jednoho rána jsme jely po příjemné trase, ale brzy jsme si uvědomily, že pokyny již neodpovídají našemu okolí. Poté, co jsme se takto rychle ztratily, jsme se rozhodly, že se vrátíme tam, kde jsme si byly naposledy jisté, že jsme na správné cestě, a že si zkusíme ujasnit, kudy máme jet.

Jak se ostatně dalo čekat, když jsme se na ono místo dostaly, našly jsme malou silniční značku, která byla uvedena v pokynech, a my ji

přehlédly. Brzy jsme byly zase na správné cestě a pokračovaly jsme podle pokynů, které nám opět dávaly dokonalý smysl.

Tento zážitek mi posloužil jako metafora, díky níž jsem získala odpověď na otázku, která mě do té doby trápila: Jak to, že někdo, kdo měl dříve svědectví o evangeliu, může odpadnout? Uvědomila jsem si, že když špatně zabočíme (zhřešíme) nebo se neřídíme Božími příkázáními, přestanou pokyny (slovo Boží) dávat smysl. Dosavadní mapa už neodpovídá terénu, ve kterém se pohybujeme. Pokud jsme nezabloudili příliš daleko, možná si všimneme, že chyba je na naší straně a že se musíme vrátit (činit pokání) neboli se znovu zavázat, že budeme žít tak, jak nám Bůh přikázal, tam, kde jsme si byli jistí, že jsme na správné cestě.

Když pokyny přestanou odpovídat tomu, kde se nacházíme, příliš

často je zpochybňujeme. Místo toho, abychom se vrátili zpět, kládeme to za vinu pokynům a pak je přestaneme brát v potaz úplně. Když se nakonec vzdáme vize svého cíle, ztratíme se a bloudíme po cestách, které se nám mohou krátkodobě zdát velmi lákavé, avšak nedovedou nás tam, kam se potřebujeme dostat.

Každý den máme příležitost ke studiu písem. A jednou za šest měsíců máme příležitost sledovat generální konferenci Církve. Nejsou toto snad chvíle, kdy se můžeme podívat do mapy a ujistit se, že jsme tam, kde máme být? Když jsem jednou poslouchala konferenci, měla jsem pocit, že ať již jsme jakkoli nedokonalí, tak pokud nám tyto pokyny dávají dokonalý smysl, můžeme si být jisti, že jsme na správné cestě.

Stejně jako se v tomto životě dostaneme do cíle, budeme-li se řídit správnými pokyny, můžeme díky studiu písem a následování rad žijících proroků ověřovat svůj směr a v případě potřeby ho poupravit, abychom nakonec dorazili do svého celestiálního domova. ■

Loni zesnulá autorka žila v Coloradu v USA.

DĚKUJEME ZA VAŠI SLUŽBU

Jméno neuvedeno

Ztělesňujete ony ženy, které si od dob Nauvoo vzájemně sloužily skrze laskavé a inspirované navštěvující učení.

Neznám Vaše jméno, nevím, kolik je Vám let, ani nic dalšího o Vás. Víím jen to, že jste Joannina navštěvující učitelka, a z celého srdce si vážím Vaší svědomité služby.

Vím, že navštěvovat méně aktivní sestru, jako je má snacha Joann (jméno bylo změněno), není jednoduché, obzvlášť když zřejmě není příliš přívětivá. Myslím, že Joann ze začátku ani nechtěla, abyste k ní chodila. Vyprávěla mi ale, že se k ní chováte jako opravdová přítelkyně, stavujete se, abyste se podívala, jak se jí daří, a berete ji takovou, jaká je.

Za celých devatenáct let od svatby s mým synem je toto její první zmínka o tom, že má navštěvující učitelku. Nedávno mi vyprávěla, jak ji pravidelně navštěvujete a jak jste vždy pozorná a laskavá. Říkala, že jste jí několikrát pomohla, když byla nemocná, a že jste jí dokonce nabídla, že budete mou vnučku vozit na Mladé ženy.

Posledních deset let žije Joann s mým synem a s rodinou stovky kilometrů od nás. Stále se modlím o to, aby jim druzí lidé projevovali

lásku a aby jim na nich záleželo tak jako mně, a se slzami v očích prosím Nebeského Otce, aby jim druzí nabídli pomocnou ruku, tak jako bych to udělala já, kdyby bydleli blízko. Podle toho, co Joann říkala, jste odpovědí na mé modlitby.

I když ona a můj syn nežijí podle Slova moudrosti a nechodí na shromáždění, jsou to dobří lidé a milují své děti. Kouř z Joanniny cigarety vám našťestí nezastřel zrak. Neudělala jste si na ni názor podle toho, zda chodí na shromáždění, nebo ne. Poznala jste ji a zjistila jste, že je milující matkou, která si přeje, aby její dcera chodila

do Církve a získala svědectví.

A když byla Joann na operaci, přinesla jste večeri namísto toho, abyste uvažovala nad tím, zda si některé zdravotní problémy nepřivodila sama.

Jsem také moc vděčná, že jste příkladem pro mou vnučku. Může k Vám vzhlížet jako k někomu, komu záleží na druhých a obětavě jim projevuje lásku a zájem.

Vyprávěla mi, že jste jednou neměla auto, ale přesto jste vážila se svými malými dětmi téměř dvoukilometrovou cestu k nim domů, abyste jim donesla sušenky.

Řekla jste jí: „Vzpomněla jsem si na tebe a na tvou maminku a chtěla jsem pro vás udělat něco hezkého – jen tak.“

Chtěla bych Vám říci, jak moc si vážím toho, že jste tak oddaná svému povolání navštěvující učitelky. Ztělesňujete ony ženy, které si od dob Nauvoo vzájemně sloužily skrze laskavé a inspirované navštěvující učení. Projevujete tutéž lásku a službu tím, že oddaně navštěvujete mou méně aktivní snachu.

Děkuji Vám. ■

Starší L. Tom Perry
(1922–2015)

Kvorum Dvanácti
apoštolů

KNĚŽSTVÍ – PEVNÁ KOTVA

Starší L. Tom Perry připravil tento článek pro mladé nositele kněžství 28. května 2015, dva dny před svým úmrtím.

Největší silou v mém životě vždy bylo kněžství Boží. Jsem přesvědčen, že bude pevnou kotvou i pro vás, mladí muži. Aby však mělo ve vašem životě moc, musíte mu rozumět a používat ho.

První zkušenosti s kněžstvím

Vyrůstal jsem v příjemném prostředí v Loganu v Utahu. V dětství jsem se nemusel strachovat, zda budu mít dost jídla, střechu nad hlavou či vzdělání. Ale možná právě proto, že byl život tak snadný, jsem potřeboval něco, čeho bych se mohl držet a co by mi bylo kotvou.

Touto kotvou pro mě bylo kněžství Boží. Když jsem vyrůstal, byl jsem v neobvyklé situaci. Můj tatínek byl povolán biskupem, když mi byl jeden rok, a byl jím devatenáct let. Jeho otcovské a duchovní vedení pro mě bylo obrovskou pomocí.

Myslím, že hlavně proto jsem se tolik těšil na to, až v den svých dvanáctých narozenin obdržím Aronovo kněžství. Pamatuji si onen zvláštní

den, kdy jsem na hlavě cítil tatínkovy ruce, když mě vysvěcoval. Poté jsem postupoval úřady Aronova kněžství a dostával povolání, která mě moc bavila.

Roznášení svátosti pro mě bylo vždy velmi zvláštním zážitkem. Pozoroval jsem lidi, jak přijímají symboly Pánova těla a krve a zavazují se, že Ho budou poslušni a budou zachovávat Jeho přikázání.

Růst v porozumění kněžství

Jak čas ubíhal, odmaturoval jsem a po roce na vysoké jsem byl povolán na misii. Užíval jsem si každou minutu své misie a měl jsem moc rád své společníky. Jeden z nich pro mě byl obzvláště velkou posilou. Když jsme společně plnili své zodpovědnosti, hodně jsem se toho od něj naučil.

Po návratu z misie byla země ve válce, a tak jsem vstoupil do námořní pěchoty Spojených států. Když válka skončila, vrátil jsem se na vysokou školu, oženil se a založil rodinu. Postupně jsem se z profesních důvodů stěhoval do různých měst po Spojených státech, kde jsem se toho při službě v mnoha kněžských povoláních hodně naučil. Nakonec jsem se

dostal do Bostonu v Massachusetts, kde jsem sloužil jako president kůlu. Odtud jsem byl povolán jako asistent Dvanácti a o sedmáct měsíců později do Kvora Dvanácti apoštolů.

Čemu jsem se naučil jako apoštol

Čemu jsem se naučil jako člen Kvora Dvanácti?

Tomu, že v kněžství je vedení, kotva a ochrana.

Kněžství existovalo vždy. Adam měl kněžství, než přišel na zemi. Když se Adamovo potomstvo se svým kněžstvím rozešlo na různá místa, bylo nutné zorganizovat to, jak bude kněžství spravováno. Pán to učinil tím, že

povolal Abrahama, aby předsedal své rodině nositelů kněžství. Tato organizace trvala i za Izáka a Jákoba, jehož jméno bylo později změněno na Izrael.

O staletí později se děti Izraele ocitly v zajetí. Pán poslal Mojžíše, aby je vysvobodil, ale když to učinil, neosvědčili jako lid svou připravenost na přijetí Melchisedechova kněžství. Až do Spasitelovy doby jim tedy bylo ponecháno pouze kněžství Aronovo.

Připadá mi velmi zajímavé, co Spasitel učinil jako první věc poté, co započal svou službu. Zorganizoval Melchisedechovo kněžství. Povolal dvanáct apoštolů a učil je zákonům a řádu kněžství. Povolal Petra, aby

byl hlavním apoštolem, čímž založil ve své Církvi linii pravomoci. Stejně jako v oné době, je i v té dnešní Ježíš Kristus tím, kdo vybírá svého hlavního apoštola, aby předsedal Církvi, a je to Spasitel, kdo ho vede v jeho kněžských povinnostech.

Kněžství má tedy přímou linii od našeho Pána a Spasitele přes hlavního apoštola k dalším apoštolům a dále až k ostatním nositelům kněžství v Církvi. Apoštolům jsou dány klíče pravomoci, a dokud budou tyto klíče na zemi, povede nás samotný Pán. Toto božské vedení nás chrání a zaručuje nám, že se Církev neodchýlí od pravdy. Zůstane pevná, protože není řízena žádnou pozemskou bytostí. Je řízena Pánem.

Učte se naukám kněžství

Nejlepší rada, kterou pro vás, mladé muže, mám, je ta, abyste studovali nauky kněžství, rozuměli moci, kterou máte, když své kněžství používáte, a abyste se učili, jak může požehnat váš život i život druhých lidí.

Slibuji vám, že když se budete učit naukám kněžství a budete plnit své kněžské povinnosti, kněžství bude pevnou kotvou, která vás udrží duchovně v bezpečí a bude vám přinášet velikou radost. Buďte pravým kněžským kvorem. Podávejte svým přátelům pomocnou ruku a přivádějte je do svého kvora. Vytvořte ve svém kvoru bratrství, které bude pro váš život trvalým základem. ■

Starší Ronald A. Rasband

NADANÝ
VEDOUČÍ A
ODDANÝ OTEC

Starší M. Russell Ballard

Kvorum Dvanácti apoštolů

Ron Rasband nikdy nepochyboval o tom, že bude sloužit na misií na plný úvazek. Jediná otázka, kterou měl, když v 19 letech otevíral obálku se svým povoláním na misií, byla, *kde* bude sloužit.

„Tatínek byl na misií v Německu. Starší bratr byl na misií v Německu. Můj budoucí švagr byl na misií v Německu,“ vzpomíná. „Myslel jsem si, že pojedou do Německa.“

Ale Pán měl jiné plány. Ron byl místo toho povolán do Misie východních států, která má ústředí v New Yorku. Zklamaně si odnesl povolání do svého pokoje, kde poklekl u postele, pomodlil se, namátkou otevřel písma a začal číst:

„Vizte a hleďte, mám mnoho lidí na tomto místě, v okolních krajinách; a mocné dveře budou otevřeny v okolních krajinách v této *východní zemi*.“

Tudíž, já, Pán, jsem vám dovolil, abyste přišli na toto místo; neboť tak to pro mne bylo nutné pro spasení duší.“ (NaS 100:3–4; zvýraznění přidáno.)

Duch Svatý Ronovi okamžitě potvrdil, že to, že byl povolán do Misie východních států, nebyl žádný omyl.

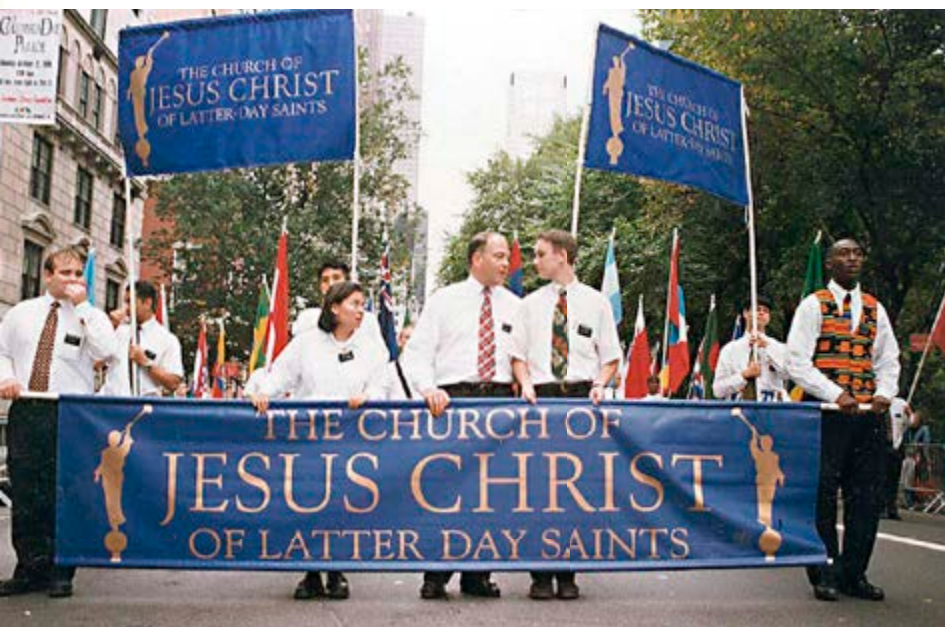
„Pocit zklamání vystřídalo první z mnoha vnuknutí pramenících z písem, které mi

říkalo, že to je to místo, kam si Pán přeje, abych šel,“ vzpomíná. „Byl to pro mě klíčový duchovní zážitek.“

Misie ve východních státech USA pro něj byla prvním z několika církevních povolání, která ho zavedla na místa, kam nikdy neočekával, že se dostane. A s každým povoláním – jako učitel, biskup, vysoký rádce, prezident misie, člen Sedmdesáti, služebně nejstarší prezident Sedmdesáti a apoštol Pána Ježíše Krista – starší Ronald A. Rasband přijímá Pánovu vůli a neustále spoléhá na Jeho Ducha, když slouží Božím dětem.

Vpravo nahoře: Starší Ronald A. Rasband jako prezident misie v New Yorku v roce 1998. Zcela vpravo: Starší Rasband se svou sestrou Nancy Schindlerovou, matkou a bratry Russellem a Neilem. Vpravo: Se svými rodiči jako sedmiletý chlapec.

nikdy nedopustil, aby maminka a tatínek stáli nebo seděli vedle sebe, aniž by se vmáčkli mezi ně.“

Byl to celkem vzato hodný chlapec, ale sám přiznává, že po určité stránce byl i nezbedný.

„Moje učitelky [z Primárek] si častěji než

jen párkrát přišly promluvit s maminkou, která byla presidentkou Primárek kůlu, a říkaly: ‚Ten Ronnie Rasband je ale malý rošťák,‘“ říká. „Ale nikdy to se mnou nevzdaly. Prokazovaly mi velkou lásku a vždycky mě zvaly, abych se vrátil do třídy.“²

Ronovo dětství bylo zaměřeno na Církev – shromáždění sboru, sborové večírky, večere a sportovní

týmy. Když neměl zrovna nic na práci ve sborovém domě Prvního sboru Cottonwood,

přivydělával si příležitostnou prací, účastnil se různých činností v rámci skautingu a trávil čas s přáteli.

Doma se rodina zaměřovala na písma, hry a domácí práce.

„Tatínek mě učil, co je práce, vlastním příkladem,“ říká. „Maminka mě učila o práci tak, že mě přiměla ji vykonávat.“

Ronův otec byl řidičem pekárenského vozu, takže každý den vstával před čtvrtou ráno a domů se vracel pozdě večer. Jeho matka zůstala doma, aby vychovávala děti, a do rodinného

Zrozen z dobrých rodičů

Starší Rasband ve svém prvním proslovu v roli apoštola Ježíše Krista vyjádřil hlubokou vděčnost za své předky.

„Stejně jako Nefti v dávné době jsem se i já narodil z dobrých rodičů silných v evangeliu a oni zas z dobrých rodičů předchozích šesti generací.“¹

Jeho matka, Verda Anderson Rasbandová, byla milující vedoucí, která podporovala mladého Rona v zálibení, jež nacházel v písmech. Jeho otec, Rulon Hawkins Rasband, byl věrným nositelem kněžství, který byl příkladem ctností pramenících z tvrdé práce.

Ronald A. (Anderson) Rasband, který se narodil 6. února 1951 v Salt Lake City, byl jediným dítětem pocházejícím ze svazku svých rodičů. Oba již předtím uzavřeli manželství a rozvedli se, a o Rona tak, když vyrůstal, pečovali navíc ještě dva starší bratři a starší sestra.

„Byl jakousi kombinací našich rodičů, takže jsme ho všichni měli moc rádi,“ říká jeho sestra, Nancy Schindlerová. „Ron

rozpočtu přispívala tím, že vyráběla a prodávala porcelánové panenky v krajkových šatičkách.

Ronova přirozená schopnost vést, delegovat a dosahovat výsledků, která se mu v budoucnu hodila při plnění pracovních a církevních zodpovědností, se osvědčila velmi záhy.

„Ron měl za úkol sekat trávník,“ vzpomíná jeho sestra. Ale Ron, stejně jako Tom Sawyer ve vyprávění Marka Twaina, dokázal přesvědčit přátele, aby mu pomohli.

„Když jsem se podívala ven, byl tam jeho nejlepší kamarád a sekal trávník místo něj,“ říká Nancy. „Příští týden ho sekal někdo další z jeho přátel. On jen seděl na verandě, smál se a žertoval s nimi, zatímco za něj dělali jeho práci.“

Ronovi rodiče obtížně vycházeli s penězi, ale rodina měla evangelium. „Nikdy jsme neměli moc peněz,“ vzpomíná Ron, „ale nikdy to nemělo žádný vliv na mé štěstí.“

Blízcí přátelé a vedoucí

Když Ron vyrůstal, byl požehnan dobrými přáteli a důvěryhodnými vedoucími kněžství, mezi něž patřil i jeho president kůlu James E. Faust (1920–2007), který ve svém povolání působil po dobu 14 let, když byl Ron chlapec, a který následně sloužil v Kvoru Dvanácti apoštolů a v Prvním předsednictvu. Ronova rodina a president Faust se svou rodinou si byli navzájem blízcí. „Vždycky o mně mluvil jako

o jednom ze svých cottonwoodských chlapců, protože mě pomáhal vychovávat,“ říká.

Když Ron začal studovat na střední škole, neměl čas, aby se tam věnoval sportům, protože měl vždy nějakou práci, ale našel si čas na věrná celoživotní přátelství.

„Vždycky jsem Rona obdivoval za to, jaký je, ale nebyl dokonalý,“ říká jeho kamarád z dětství Kraig McCleary. S úsměvem dodává: „Řekl jsem mu, že pokud se dostane do nebe, dostanu se tam taky, protože jsme prováděli tytéž věci, když jsme vyrůstali.“

Ron odjel na misii na počátku roku 1970, ale Kraig zvažoval, že misionářskou službu odloží, dokud neskončí podzimní lovecká sezóna. A tehdy mu Ron z misie zavolał.

„Nevím, jak se mu podařilo získat svolení mi zavolat, ale pokáral mě, že neprojevuji dostatek nadšení a nesnažím se odjet na misii okamžitě,“ říká bratr McCleary. „Samozřejmě jsem to pak už neodkládal.“

Ron o své misii hovořil jako o „fantastické“ zkušenosti. „Pán mi požehnal mnoha zázračnými zážitky, které prohloubily mou víru,“ říká. „Misie měla pro můj duchovní život obrovský význam.“

Od počátku svého manželství stavějí starší a sestra Rasbandovi Pána na první místo. Vzali se 4. září 1973 (dole) a byli postupně požehnáni čtyřmi dcerami a synem (nahore). Na protější straně: Jon Huntsman st., bývalý obchodní partner a mentor staršího Rasbanda, o něm říká, že je to „nadaný a velmi oddaný vedoucí“.

Ron strávil část své misie na Bermudských ostrovech. Jeho president misie, Harold Nephi Wilkinson, tam posílal jen „velmi charakterní misionáře“, protože je mohl navštěvovat jen občas.

„Byli jsme úplně sami, ale president o nás nemusel mít obavy,“ vzpomíná Ron. „Svou práci jsme udělali.“

„Děvče snů“ z Delta Phi

Poté, co se Ron v roce 1972 vrátil z misie, si našel práci, zapsal se na podzim téhož roku na Utažskou univerzitu a stal se členem Delta Phi Kappa, studentského spolku pro navrátní se misionáře. Během společenských činností tohoto spolku si nemohl nevšimnout atraktivní mladé ženy Melanie Twitchellové. Melanie byla jednou z těch, které spolek Delta Phi zvolil „dívkou snů“, a vypomáhala při jeho činnostech zaměřených na službu.

Melanie pocházela stejně jako Ron z aktivní rodiny Svatých posledních dnů. Její otec, povoláním vojenský důstojník, a její matka nikdy nedopustili, aby se časté stěhování rodiny stalo záminkou pro to, aby nešli na shromáždění.

Na Melanii udělala dojem Ronova laskavost, zdvořilost a znalost evangelia. „Říkala jsem si: Je to tak úžasný muž, že nevdám, pokud nebudu mít nikdy příležitost jít s ním na rande. Chci jenom být jeho nejlepší kamarádka.“

Jak se jejich vztah prohluboval, Duch jí potvrdil dojmy, které získala o Ronovi a o jeho oddanosti Pánu. Jejich přátelství brzy dozrálo v něco, čemu Melanie říká „láska jako z pohádky“.

Starší Rasband tvrdí, že se k němu dokonale hodila. „Melanie byla úplně přesně jako já, pokud jde o oddanost evangeliu a odkaz předků. Stali se z nás nejlepší přátelé, a tehdy jsem ji požádal o ruku.“

Byli oddáni 4. září 1973 v chrámu Salt Lake. Od té doby, říká, mu ho jeho „nesobecká věčná společnice ... pomohla stát se vytříbenějším učedníkem Krista. Její láska a podpora a láska a podpora našich pěti dětí, jejich manželských partnerů a našich 24 vnoučat jsou mi oporou.“³

„Jedme“

Když Ron sloužil jako president kvora starších ve svém sboru sezdaných studentů, seznámil se s Jonem

Huntsmanem st., poradcem vysoké rady sboru. Na Jona okamžitě udělalo dojem, jak Ron kvorum vedl.

„Měl neuvěřitelné vůdčí a organizační schopnosti,“ vzpomíná starší Huntsman, který v letech 1996 až 2011 sloužil jako územní sedmdesátník. „Říkal jsem si, že u mladého muže, který ještě studuje, je schopnost takto řídit kvorum nezvyklá.“

Jon několik měsíců sledoval, jak Ron při plnění svých kněžských povinností proměňuje myšlenky v činy. Když se v Jonově firmě, z níž později vznikla společnost Huntsman Chemical Corporation, uvolnila vedoucí pozice v oddělení marketingu, došel Jon k závěru, že Ron má schopnosti, které potřebuje, a tuto práci mu nabídl. Měl nastoupit následující týden v Ohio.

„Řekl jsem Melanii: ‚Nenechám školy a nebudu se stěhovat,‘“ vzpomíná Ron. „Celý život jsem usiloval o to, abych vystudoval vysokou školu, a teď mám svůj cíl konečně na dosah.“

Melanie Ronovi připomněla, že důvodem jeho studia je to, aby si našel dobrou práci.

„Čeho se bojíš?“ zeptala se. „Umím balit a stěhovat se. Dědala jsem to celý život. Každý večer můžu zavolat mamince. Jedme.“

Důvěra, kterou Jon v Rona měl, byla opodstatněná. Pod Jonovým vedením Ron v rostoucí společnosti rychle postupoval, až se v roce 1986 stal jejím presidentem a provozním ředitelem. V rámci svého povolání hodně cestoval – jak po Spojených státech, tak do zahraničí. Navzdory svému nabitému rozvrhu se však snažil být o víkendech doma. A když cestoval, bral občas členy své rodiny s sebou.

„Když byl doma, opravdu mu záleželo na tom, aby děti pocítovaly, jak si jich ceníme a jak moc je máme rádi,“ říká Melanie. Kdykoli to bylo možné, účastnil se jejich činností a akcí a sportovních zápasů. Jenessa MacPhersonová, jedna ze čtyř dcer tohoto páru, říká, že církevní povinnosti v neděli otci často bránily v tom, aby seděl během shromáždění se svou rodinou.

„Přeli jsme se o to, kdo bude moci na shromáždění sedět vedle něho, protože mít ho vedle sebe byla velká vzácnost,“ říká. „Vzpomínám si, jak jsem ho držela za ruku a říkala si: ‚Pokud jen dokážu naučit se být taková jako on, budu na správné cestě a stanu se více takovou, jako je Spasitel.‘ Vždycky to byl můj hrdina.“

Syn tohoto páru, Christian, s láskou vzpomíná na „chvilu pro otce a syna“. Kvůli tomu, že se rodina často stěhovala, nacházeli a ztráceli své kamarády, jak říká, „ale tatínek byl vždycky můj nejlepší přítel“ – i když soutěživý.

Ať už hrál s Christianem basketbal či se svými dcerami nějakou stolní hru nebo s rodinou a přáteli rybařil, velmi rád vyhrával.

„Když jsme vyrůstali, nikdy nikoho *nenechal* vyhrát,“ říká Christian. „Výhru jsme si museli zasloužit, ale díky tomu jsme se zlepšovali. A v této tradici pokračuje i se svými milovanými vnoučaty.“

Za ta léta, kdy Ron sloužil ve vedoucích pozicích v Církvi, si jeho rodina nemohla nevšimnout, jak se díky tomu prohloubila jeho schopnost projevat druhým lásku a soucit, vyjadřovat pocity pramenící z vnímání Ducha a inspirovat druhé k tomu, aby ze sebe dávali to nejlepší. Poté, co se narodil Paxton, vnuk Rona a Melanie, přinesla Ronova duchovní síla a podpora rodině velkou úlevu.

Paxton, který se narodil se vzácnou genetickou vadou, trpěl celou řadou zdravotních problémů, které byly pro rodinu fyzickou, citovou a duchovní zkouškou. Starší Rasband nazval cestu, po níž kráčeli po Paxtonově narození, „zatěžkávací zkouškou pro získání výjimečných ponaučení, která se dotýkají věčnosti“.⁴

Během krátkých tří let, které byly Paxtonovi na zemi vyměřeny, kdy bylo mnoho otázek, ale jen málo odpovědí, byl starší Rasband své rodině duchovní oporou a poskytoval jí vedení v čerpání síly z moci Usmíření Ježíše Krista.

Když bylo ohlášeno jeho nové povolání, některé členy rodiny a přátele to nepřekvapilo. „Ti z nás, kteří ho znají nejlépe,“ říká Christian, „zvedli ruce nejvýš, když mu byla vyjadřována podpora jako apoštolovi.“

„Půjdu sloužit“

V roce 1996, kdy měl Ron vybudovanou úspěšnou kariéru, přišlo povolání, aby sloužil jako president Newyorské misie New York-sever. Stejně jako dávní apoštolové i on hned opustil své síť. (Viz Matouš 4:20.)

„Rozhodnutí přijmout toto povolání

Vlevo nahoře: Starší a sestra Rasbandovi se členy Církve v Novém Dillí v Indii v listopadu 2015. Nahoře: Starší a sestra Rasbandovi v době, kdy starší Rasband sloužil v letech 1996–1999 jako president misie v New Yorku; s vnukem Paxtonem, který pomohl své rodině získat výjimečná „ponaučení, která se dotýkají věčnosti“; a při obřadu pokládání úhelného kamene chrámu Sacramento v Kalifornii.

trvalo jen mikrosekundu,“ říká starší Rasband. Řekl Pánu: „Přeješ-li si, abych šel sloužit, půjdu sloužit.“

Ron si vzal za své i jedno důležité ponaučení, které si přinesl ze svého profesního života: „Lidé jsou důležitější než cokoli jiného.“⁵ S tímto vědomím a svými vybroušenými vůdcovskými dovednostmi byl připraven nastoupit službu v království Páně na plný úvazek.

Podle Rona a Melanie byla misionářská práce v New Yorku jak náročná, tak osvěžující. Ron bez váhání delegoval zodpovědnost na misionáře, přičemž je inspiroval k oddanosti, učil je, rozvíjel a pozvedal.

V roce 2000, pouhých osm měsíců poté, co se Ron a Melanie vrátili z misie, byl Ron povolán mezi Sedmdesát, kde se jeho příprava, zkušenosti a mnohé talenty staly pro Církev požehnáním. Jako člen Sedmdesáti sloužil jako rádce v předsednictvu území Evropa-střed a pomáhal dohlížet nad Pánovým dílem ve 39 zemích. Přestože odešel z univerzity před více než 40 lety, zůstává horlivým studentem, jenž vítal stálé vedení, kterého se mu dostávalo od služebně starších bratří, když dohlížel na území Severní Amerika-západ, Severní Amerika-severozápad a tři území v Utahu, když sloužil jako výkonný ředitel Chrámového oddělení a když během své služby v Předsednictvu Sedmdesáti úzce spolupracoval s Dvanácti.

Starší Rasband nedávno poznamenal: „Je mi opravdu velkou ctí a výsadou, být tím nejmenším mezi Dvanácti a učit se od nich v každém směru a při každé příležitosti.“⁶

„Co věděli oni, vím i já“

Stěny kanceláře staršího Rasbanda zdobí dva obrazy. Na jednom z nich jsou mormonští misionáři, jak učí v polovině 19. století jednu rodinu v Dánsku. Na druhém je jeden z prvních misionářů, Dan Jones, který na Britských ostrovech stojí na studni a káže. Tyto obrazy (vpravo nahoře) připomínají staršímu Rasbandovi jeho předky.

„Tito první pionýři obětovali vše evangeliu Ježíše Krista a zanechali svým potomkům odkaz, jímž se mohou řídit,“ uvedl ve svém svědectví.⁷ To, co pohánělo předky staršího Rasbanda uprostřed protivenství a pronásledování kupředu, je to, co jeho samotného v největší míře opravňuje vykonávat toto nové povolání – znalost a neochvějně svědectví o Pánu a Jeho dílu.

„Mám se toho ve svém novém povolání tolik co učit,“ uvedl. „Naplnuje mě to velkou pokorou. Ale v jednom ohledu své povolání vykonávat mohu. Mohu vydávat svědectví o jménu Kristovu na celém světě. (Viz NaS 107:23.) On žije!“⁸

Jako pravnuke pionýrů dodává: „Co pocítovali oni, pocítuji i já. Co věděli oni, vím i já.“⁹

A to, v co doufali, že jejich potomci dosáhnou, ztělesňuje svým životem, učením a službou starší Ronald A. Rasband, který se ve své roli zvláštního svědka Páně řídí jejich příkladem a ctí jejich odkaz. ■

ODKAZY

1. Ronald A. Rasband, „Jak nesmírnou láskou“, *Liahona*, listopad 2015, 89.
2. Ronald A. Rasband, „Friend to Friend: Golden Nuggets“, *Friend*, Oct. 2002, 8.
3. Ronald A. Rasband, „Jak nesmírnou láskou“, 89.
4. Ronald A. Rasband, „Výjimečná ponaučení“, *Liahona*, květen 2012, 80.
5. Ronald A. Rasband, tisková konference, 3. října 2015.
6. Ronald A. Rasband, svědectví, zasvěcující shromáždění Oddělení pro kněžství a rodinu, 1. prosince 2015.
7. Ronald A. Rasband, „Jak nesmírnou láskou“, 89.
8. Ronald A. Rasband, svědectví.
9. Ronald A. Rasband, proslov u příležitosti Dne pionýrů, Tabernacle, Salt Lake City, 24. července 2007.

Jedna členka, která mne znala před mnoha lety, když jsem byl ještě méně aktivním členem, nemohla uvěřit tomu, že jsem byl povolán biskupem.

Patrick J. Crionin III

Na schůzce výkonného výboru kněžství nám naši misionáři na plný úvazek oznámili, že se setkali s jednou členkou, jejíž záznamy nebyly v našem sboru. Okamžitě jsem její jméno rozpoznal a zmínil se o tom, že jsem před mnoha lety chodil do stejného sboru jako ona.

Jeden z misionářů řekl: „Ano biskupe, také se o tom zmínila a byla docela překvapená, že jste biskupem.“

Zeptal jsem se jich: „Co řekla?“

Poznamenali, že se zatvářila velice překvapeně a řekla: „On je teď biskupem?“

Musel jsem se zasmát a vysvětlit, že před 30 lety mě tato sestra znala jako úplně jiného člověka.

Když jsem později o této události přemýšlel, uvažoval jsem o tom, jak moc se můj život za těch více než 30 let, co jsme já i má rodina členy, změnil. Zním mnoho členů našeho sboru 20 let, sloužil jsem jako president odbočky a jako biskup, ale ani jeden z nich mě neznal před 30 lety. Přestože se občas podělím o zážitky, kterými jsem si v minulosti prošel, abych učil o pokání a Usmíření Ježíše Krista, většina členů sboru ani netuší, jak podivuhodnou životní cestou pro mne bylo mé členství v Církvi.

S rodinou jsme se s Církví seznámili v květnu 1979

a okamžitě jsem věděl, že do ní patříme. Nechali jsme se pokřtít v červnu a zpočátku jsme byli všichni aktivní, ale já jsem zanedlouho přestal chodit a vrátil jsem se ke svým starým zvykům. Ve skutečnosti jsem nikdy nepochyboval o pravdivosti evangelia a Znovuzřízení, ale myslel jsem si, že nemám na to, abych byl dobrým členem Církve.

Kvůli mé neustávající závislosti na alkoholu zažádala moje žena, která nikdy nepřestala věřit, v roce 1982 o rozvod. V té době žila moje rodina v Oklahomě (USA), ale já jsem se vrátil do Illinois (USA), kde jsem vyrůstal. Dospěl jsem do bodu, kdy mi hrozilo, že ztratím to jediné, na čem mi opravdu záleželo: svou rodinu.

Začal jsem se každé ráno i večer na kolenu modlit k Bohu, o kterém jsem si již nebyl jistý, zda existuje, a pokud ano, usoudil jsem, že na mne již dávno zapomněl. Přesto jsem se po tři měsíce věrně modlil. Jednou časně zrána, zatímco jsem byl hluboce zabrán do modlitby, mnou prostoupil pocit veliké úlevy a věděl jsem, že Bůh žije, že mě zná a miluje. Také jsem věděl, že se již nikdy alkoholu nenapiji.

Toho večera mi zavolala má manželka, aby mi dala na vědomí, že mi posílá k podpisu návrh na rozvod manželství. Během našeho rozhovoru náhle řekla: „Zdáš se mi z nějakého důvodu úplně jiný. Nevěřím, že znovu začneš

On

JE TEĎ BISKUPEM?

pít a ten návrh roztrhám.“ Vrátil jsem se k manželce a ona o dva roky později porodila našeho třetího syna.

Někdo by čekal, že jsem se vrátil k plné aktivitě v Církvi, ale jsem tvrdohlavý člověk. Vrátil jsem se na určitou dobu a dokonce i přijal povolání učitele kvora starších. Zanedlouho jsem však začal mít pocit, že na toto povolání nejsem dostatečně schopný a stal jsem se opět neaktivním.

V roce 1991 jsme se přestěhovali do jedné malé odbočky. Několik měsíců před osmými narozeninami našeho nejmladšího syna se ho manželka, v té době presidentka Primárek, zeptala, koho si vybere, aby ho pokřtil. Samozřejmě chtěl, aby tento obřad vykonal jeho táta. Odpověděla mu, že to nejspíš nebude možné. Tuto odpověď nepřijal a dal si za úkol přivést svého tátu zpět k aktivitě. Byl naprosto neoblomný a já jsem brzy nato začal sloužit jako skautský vedoucí a později jsem svého syna pokřtil a konfirmoval.

Po mém návratu k aktivitě následovalo osm rušných měsíců. Jako rodina jsme byli zpečetěni v chrámu Chicago Illinois a opět jsem byl povolán sloužit jako učitel kvora starších, ale tentokrát jsem to nevzdal. Poté jsem byl povolán jako rádce v předsednictvu odbočky a o pět měsíců později jsem byl povolán ke službě jako president odbočky. Pamatuji si, že přibližně měsíc poté, co jsem byl povolán, jsem si pomyslel: „*Já jsem teď presidentem odbočky.*“

V průběhu let jsem mnoha Svatým, kteří měli potíže, říkal, že pokud dokážu růst v evangeliu já, dokáže to každý. Jde jen o to porozumět pravé moci Spasitele a Jeho Usmíření a činit kroky, které jsou nezbytné k tomu, abychom přišli k Němu.

Budu navěky vděčný své manželce, dětem a všem věrným domácím učitelům, vedoucím kvor, biskupům a dalším věrným Svatým, kteří mi dali tak úžasný příklad. Bylo pro mne výsadou sloužit v uplynulých 20 letech Pánu a Svatým. Můj život byl poženán více, než jsem si kdy dokázal představit. ■

Autor žije v Illinois v USA.

PŘEKLAD PÍSEM: DO jazyka NAŠEHO srdce

Ti, kteří se někdy podíleli na překladu písem z angličtiny do jiného jazyka, to velmi dobře znají. Opakuje se to znovu a znovu:

Arménský chlapec držící výtisk Knihy Mormonovy nedávno přeložené do jeho jazyka přijde za členem týmu, který pomáhal knihu překládat: „Děkuji,“ říká. „Četl jsem Knihu Mormonovu v angličtině. Četl jsem Knihu Mormonovu v ruštině. Četl jsem ji v ukrajinštině. Ale teprve až když jsem ji mohl číst v arménštině, jsem jí porozuměl úplně. Když jsem ji četl v arménštině, tak mi konečně dávala smysl. Bylo to jako vrátit se domů.“

Návrat domů

Je-li evangelium Ježíše
Krista naším duchovním

domovem, pak je zcela správné, že ho vnímáme jako něco příjemného a známého. Doma odpočíváme. Nabíráme sílu. Povídáme si s těmi, jež máme rádi, jazykem, kterému jsme se naučili na klíně své matky. Toto je jazyk našeho srdce, a jelikož srdce je místo, kam se nám evangelium musí dostat, je čtení písem v jazyce našeho srdce zcela zásadní.

Toto potvrzuje i Nauka a smlouvy. Tam Pán zjevuje, že prostřednictvím klíčů kněžství, jejichž držitelé jsou členové Prvního předsednictva, „rámě Páně bude zjeveno s mocí k přesvědčení národů ... o evangeliu spasení jejich.

Neboť stane se v onen den, že každý člověk uslyší plnost evangelia ve svém vlastním jazyce a ve své vlastní řeči skrze ty, již jsou vysvěceni k této moci skrze přísluhování Utěšitele vylitého na

**MNOHO PŘÍBĚHŮ A PŘÍKLADŮ DOKAZUJE PŮSOBENÍ
RUKY PÁNĚ PŘI PŘEKLÁDÁNÍ JEHO PÍSEM.**

R. Val Johnson
Církevní časopisy

*Písma se dotýkají
srdce s větší mocí,
když je čteme ve
svém rodném
jazyce – v jazyce
našeho srdce.*

Celá kniha Mormonova již byla vydána v 89 jazycích a do dalších 21 jazyků byly přeloženy její vybrané části.

ně pro zjevení Ježíše Krista.“ (NaS 90:10–11.)

Jim Jewell, který pracoval v církevním ústředí v jednom z týmů pro překlad písem, vypráví o tom, jak blízko pocitu návratu domů se mohou písma dostat, když jsou přeložena do jazyka srdce.

„Při překladu Knihy Mormonovy do jazyka sesotho, což je jazyk, kterým se mluví v africké zemi Lesotho, jsme potřebovali najít někoho, kdo by nám pomohl ohodnotit práci překladatelského týmu. Vedoucí projektu, Larry Foley, našel jednu členku Církve z Lesotha, která byla postgraduální studentkou na Utažské státní univerzitě. V Lesothu se ve školách mluví anglicky, takže tato sestra a její děti se již od první třídy vzdělávaly v angličtině, ale doma se běžně bavily v jazyce sesotho.

Souhlasila s tím, že se do práce na překladu zapojí. Její zhodnocení kapitol, které jsme jí poslali, bylo velmi přínosné. Běžně jsme jí posílali specifické otázky týkající se výběru správného slova a jazykové stavby, k čemuž nám vždy poskytla užitečné poznámky. Všimli jsme si ale, že vždy žlutě zvýraznila mnoho veršů, které se našich otázek netýkaly. Když jsme se jí na tyto zvýrazněné verše zeptali, řekla: „To jsou verše, které na mě velmi zapůsobily a kterým jsem předtím v angličtině úplně nerozuměla. Zvýraznila jsem si je, abych se o ně mohla podělit se svými dětmi.“

Vzor pro překládání písem

Překlad Bible má dlouhou a úchvatnou historii, která začala překladem částí Starého zákona z hebrejštiny do řečtiny. Později byla Bible přeložena z řečtiny do latiny a z latiny, hebrejštiny a řečtiny do bezpočtu dalších jazyků.¹ V důsledku toho Církev Ježíše Krista Svätých posledních dnů nepřekládá Bibli do jiných jazyků, ale místo toho používá verze, které křesťané

mluvící danými jazyky již dlouho přijímají jako směrodatný překlad.²

Většina překladů písem, které Církev provádí, se proto týká překladů Knihy Mormonovy (ta je vždy přeložena jako první), Nauky a smluv a Drahocenné perly. Tyto knihy se překládají z angličtiny, což je jazyk, ve kterém je Prorok Joseph Smith zjevil a který byl jazykem jeho srdce. Proces překládání písem z angličtiny do

„NEBOŤ STANE SE ..., ŽE KAŽDÝ ČLOVĚK USLYŠÍ PLNOST EVANGELIA VE SVÉM VLASTNÍM JAZYCE A VE SVÉ VLASTNÍ ŘEČI SKRZE TY, KTERÍ JSOU K TĚTO MOCI VYSVĚCENI.“ (NAS 90:11.)

PROCES PŘEKladu PÍSEM

Svolení k překladu

- Žádost o překlad písem podává předsednictvo území ve chvíli, kdy počet členů Církve, kteří hovoří daným jazykem, roste a kde již byly v dané řeči přeloženy základní církevní materiály.
- Žádost posoudí několik výborů v církevním ústředí, včetně členů Kvora Dvanácti apoštolů a Prvního předsednictva.

Překladačské fáze

Úvodní fáze:

- Je vybrán existující překlad Bible, který bude v Církvi v daném jazyce používán.
- Nejprve jsou přeloženy základní materiály: *Gospel Fundamentals [Základy evangelia]* (obsahují základní nauky a název Církve, modlitby svátosti, modlitbu křtu a Články víry), brožurka *Svědectví Proroka Josepha Smitha* a internetová stránka na stránkách LDS.org.
- Do daného jazyka mohou být také tlumočeny proslovy na generální konferenci.

1. fáze:

- Kniha Mormonova, Nauka a smlouvy, Drahocenná perla (přibližně deset let práce).
- Základní texty, jako jsou „Rodina – prohlášení světu“, „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“, vybrané náboženské písně a příručka *Kažte evangelium mé*.
- Přibližně deset let práce.

jiných jazyků by měl být dobře známý studentům církevní historie. Je to do značné míry tentýž proces, kterým Prorok přeložil Knihu Mormonovu do angličtiny.

Joseph Smith byl pokorný a z velké části nevzdělaný farmářský chlapec. Měl však vlastnosti a schopnosti, jež Pán vyžadoval pro dílo, které bylo zapotřebí vykonat. Joseph a jeho rodina byli vskutku připravováni a poté i určeni k tomu, aby toto dílo vykonali.³

Joseph také obdržel při překládání nefitských záznamů pomoc – jak božskou, tak pozemskou. Anděl Moroni ho navštěvoval každý rok po dobu čtyř let, než mu dovolil záznam vyzvednout. Nevíme, čemu všemu Moroni Proroka učil, ale jeho návštěvy ho očividně duchovně i duševně připravily na úkol, který před ním ležel.⁴

Pán rovněž předem připravil „překladače“ jakožto nástroj určený k překladu zaniklého jazyka. Ty byly popsány jako dva průhledné kameny v kovových obroučkách. Tento nástroj a další jemu podobný, který se nazýval videcký kámen, pomohly Prorokovi přeložit nefitský záznam do angličtiny. Prorok nepopsal tento proces do detailů; zkrátka jen vydal svědectví o tom, že přeložil Knihu Mormonovu „darem a mocí Boží“.⁵

Kromě božské pomoci, kterou Joseph obdržel, měl také pomoc v podobě smrtelníků, kteří sloužili

jako zapisovatelé a vytvořili písemný záznam, jenž byl později vysázen, vytištěn, zaplacen a předán celému světu.

Podobně jako byl v překladačské práci připravován Joseph a obdržel k tomu potřebnou pomoc, jsou i ti, kteří jsou v dnešní době pověřeni úkolem překládat písmena, připravováni Pánem a získávají při své práci pomoc – jak božskou, tak pozemskou.

Práce doprovázená zjevením

V přesně daném překladačském procesu působí duchovní energie, kterou lze nejlépe popsat slovy „zjevení pramenící z rad“. Dva nebo tři členové, kteří jsou vybráni jako překladačtelé, při práci spolupracují i s dalšími lidmi. Mají k dispozici vedoucí a poradce z církevního ústředí, místní korektory, lexikon, o který se mohou opírat,⁶ překladačské průvodce, počítačové programy a podporu církevních vedoucích, která sahá až k Prvnímu předsednictvu. (Viz popis procesu po stranách.) Jakmile První předsednictvo překlad schválí, je vysázen, vytištěn a distribuován. Poté se připraví i v digitálním formátu, který se následně umístí na stránky LDS.org a zpřístupní v aplikaci Knihovna evangelia.

Toto společné úsilí je velmi náročné a zároveň inspirované. Vyžaduje oddanou pozornost, pokud jde o kvalitu obsahu i o kvalitu fyzického formátu, v němž budou písmena vydána.

Překlady se čtou a kontrolují na mnoha úrovních, obzvláště na úrovni církevních vedoucích, kteří usilují o Pánovo schválení. Teprve když Pán své schválení udělí, pokračuje překladatelská práce dál. Ačkoli tento proces není veden takovým zjevením, s nímž Prorok Joseph Smith přeložil Knihu Mormonovu, je zjevně veden Pánem – Jeho dary a Jeho mocí.

To však neznamená, že když je překlad dokončen, je dokonalý. Často se stává, že v průběhu času přicházejí ti, kteří písmo studují, s návrhy na zlepšení v oblasti pravopisu a použitých slov nebo nacházejí tiskové či gramatické chyby. Změny ve výkladu nauky se provádějí jen vzácně. Pokud se takové změny provádějí, děje se tak pod vedením Prvního předsednictva.

Pán připravuje cestu

Pán podporuje tuto překladatelskou práci i mnoha dalšími způsoby. Překladatelský tým v církevním ústředí má běžně zkušenosti s tím, že když je něco potřeba, Pán připraví cestu, jak toho dosáhnout.

Jako jeden z mnoha příkladů je možné uvést situaci, kdy se hledal překladatel pro překlad a nahrání církevních materiálů v jazyce mam (jazyk vzniklý z jazyka Mayů, kterým se mluví v Guatemale). Mezi prvními misionáři povolánými do Guatemaly byl jeden starší, jehož dědeček hovořil jazykem mam. Tento misionář vyrůstal ve městě a mluvil pouze španělsky.

Každou noc však k němu přicházel ve snu dědeček a učil ho jazyku mam. Tento mladý misionář se stal hlavním překladatelem do jazyka mam v Církvi.

Překladatelská práce je často konána za velkých osobních obětí. V závislosti na finanční situaci věnují někteří překladatelé svou službu jako dar, zatímco jiní jsou za práci placeni, aby mohli překládání věnovat potřebný čas.

Bratr, který se stal jedním z překladatelů do urdštiny, se do Církve obrátil v Pákistánu, když tam pracoval jako učitel. Kvůli svému obrácení však o práci přišel; přišel i o dům, který mu poskytla škola, v níž učil; a přišel i o možnost zajistit studium pro své děti. Vedoucí církevního předkladatelského oddělení za ním přišel s tím, zda by nechtěl pracovat jako překladatel za skromnou finanční odměnu. Po několika měsících práce se tento muž znovu sešel se svým vedoucím a nesměle ho požádal, zda by mu nekoupil novou propisovací tužku. V té, kterou používal, mu došla náplň. Až tehdy si vedoucí všiml administrativní chyby, kvůli které překladatel dostával mnohem menší finanční odměnu, než jak bylo zamýšleno, a chybu hned odstranil.

Avšak právě tak jako Pán požehnal Josephu Smithovi, aby mohl vykonat svou práci, tak žehná i svým překladatelům. Například překladatel písem do lotyštiny byl právník, který studoval v Rusku,

2. fáze:

- Lze zažádat o překlad celé řady dalších materiálů, například časopisu *Liahona*, příruček pro seminář a institut, příruček pro nedělní výuku, náboženských písní a písní pro děti, materiálů týkajících se chrámu a rodinné historie nebo tlumočení v rámci kúlu či území.

Klíčové pracovní skupiny

Překladatelský tým

- Dva nebo tři členové Církve, kteří jsou hodni chrámového doporučení a jsou dostatečně vyspělí v evangelii.
- Jako pomoc jim slouží lexikon, překladový průvodce obsahující vysvětlivky ke všem veršům, a překladatelský vedoucí v církevním ústředí.

Výbor pro kontrolu církevními vedoucími

- Tři až pět mužů a žen, kteří v dané zemi slouží jako církevní vedoucí.
- Jsou povoláni a ustanoveni k tomu, aby pomohli zkontrolovat překlad z hlediska srozumitelnosti a naukové správnosti a přesnosti.
- Jakékoli změny textu se provádějí teprve tehdy, když se celý výbor jednomyslně shodne a když jsou změny v souladu s překladatelským průvodcem.

Kontrolní čtení prováděné členy:

- Překlad zkontrolují také místní členové Církve.
- Poskytují zpětnou vazbu z hlediska srozumitelnosti a vhodného výběru slov.
- Srozumitelnost a čistota překladu zajišťují to, aby Duch Svätý mohl vydávat svědectví o pravdivosti nauk.

Proces překládání písem zahrnuje jak mysl, tak srdce, jak intelektuální dovednosti, tak duchovní náhled.

kde byl obrácen ke znovuzřízenému evangeliu. Po návratu do Litvy začal pracovat jako soukromý právník. Také sloužil jako president odbočky. Více práce snad již mít nemohl, ale Církev ho i jeho znalost angličtiny potřebovala.

Požádal o nějaký čas, aby se ohledně tohoto požadavku mohl pomodlit, protože, jak řekl zástupci

Církve, když na to přistoupí, tak „nebude mít co dát dětem k jídlu“. Poté, co se modlil, se rozhodl nabídku přijmout, ale požádal Pána, aby mu požehnal prostředky, aby tuto obtížnou a duchovně i časově náročnou práci zvládl vykonávat.

Začal tím, že do své advokátní kanceláře chodil každý den o hodinu dříve a tuto hodinu věnoval

překládání Knihy Mormonovy. Byl hotov mnohem dříve než za pět let, což je doba, kterou tento proces většinou vyžaduje. Dokonce by se dalo říci, že jeho překlad byl možná nejrychlejším překladem od doby, co Joseph přeložil Knihu Mormonovu za přibližně 60 dnů.

Bylo by možné uvést mnoho dalších příběhů a příkladů, které dokazují působení ruky Páně při překládání Jeho písem. Všechny tyto příklady jasně dokládají, že toto je Jeho dílo a že Mu na něm velmi záleží. On připravuje ty, kteří mají na Jeho díle pracovat. Připravuje nástroje, které potřebují k tomu, aby toto dílo urychlili. A v průběhu překládání je inspiruje a žehná jim.

Výsledkem je svět obohacený o slovo Boží, jež je k dispozici Jeho dětem v jazyce srdce. ■

V PRÁCI NA PŘEKLÁDÁNÍ PÁNOVÝCH PÍSEM JE ZŘEJMÉ, ŽE TOTO JE JEHO DÍLO. ON PŘIPRAVUJE PŘEKLADATELE I NÁSTROJE, KTERÉ BUDOU POTŘEBOVAT K URYCHLENÍ TOHOTO DÍLA, A BĚHEM TOHOTO PROCESU JE INSPIRUJE A ŽEHNÁ JIM.

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Viz osmidílný seriál „How the Bible Came to Be“ od Lenety H. Readové otištěný v *Ensignu* mezi lednem a zářím 1982.
2. Viz například „Church Edition of Spanish Bible Now Published“, mormonnewsroom.org.
3. Viz Matthew S. Holland, „The Path to Palmyra“, *Liahona*, June 2015, 14–19.
4. Viz Kent P. Jackson, „Moroni’s Message to Joseph Smith“, *Ensign*, Aug. 1990, 12–16.
5. Joseph Smith, úvod ke Knize Mormonově. Podrobnější popis toho, jak Joseph Smith překládal Knihu Mormonovu, je uveden v oddíle Gospel Topics [Témata z evangelia] v článku „Book of Mormon Translation“ na stránkách topics.lds.org.
6. Lexikon definuje každé slovo v anglických písmech, aby tak překladatelé lépe rozuměli významu jednotlivých slov. Slova mají často více významů, a tak se překladatelé musí spoléhat na kontext, inspiraci a týmovou práci, aby našli to správné řešení. Dotazy týkající se významu slov občas řeší pouze První předsednictvo.

**President
Russell M. Nelson**
President Kvora
Dvanácti apoštolů

Misionářské okamžiky

*Jeden z nejlepších
způsobů, jak vytvořit
nádherné vzpomínky, je
sloužit společně na misi.*

STARŠÍCH MISIONÁŘSKÝCH PÁRŮ

Když naši šedesáti či sedmdesátiletí přátelé něco zapomenou, často tomuto výpadku paměti žertem říkáme „seniorská chvilka“. Ale chtěl bych hovořit o jiném druhu chvilky - o okamžiku, který mohou starší lidé zažít - okamžiku tak nádherném, že vzpomínka na něho bude věčná. Je to okamžik, kdy si starší misionářský pár uvědomí, že právě dělají přesně to, co si Pán přeje, aby dělali. V těchto nezapomenutelných chvílích porozumí tomu, že:

- Oba mají celoživotní zkušenosti, o které se mohou podělit, a talenty, dovednosti a porozumění evangeliu, kterými mohou žehnat druhým.
- Jejich příklad je požehnáním pro jejich děti a vnoučata.
- Během své služby navazují trvalá přátelství.
- Jejich manželství se každým dnem upevňuje.
- Služba v Jeho jménu je příjemná.

Vytváření okamžiků

Moji přátelé z řad starších misionářských párů, mnozí z vás byste měli usilovat o to, abyste mohli zažít právě takovéto okamžiky. Zamyslete se nad příběhem, který vyprávěl starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů o tom, co dokázal jeden starší misionářský pár sloužící v Chile. Mladému misionáři zemřel jeden z rodičů. Misijní president byl příliš daleko, aby mohl za oním misionářem v nejbližší době přijet.

„Ale v této oblasti sloužil jeden milý [a zkušený] misionářský pár,“ říká starší Holland. „Přišli, posadili se k tomuto misionáři, s láskou o něj pečovali a utěšovali ho do té doby, než ho mohl president misie osobně kontaktovat. V naší misi jsme měli skvělé mladé misionáře, ale žádný z nich by pro onoho staršího nemohl udělat to, co pro něj udělal tento misionářský pár.“¹

V té chvíli byla zapotřebí jen jejich schopnost projevit soucit. Netrápili se tím, zda hovoří cizím jazykem - stačil jim jazyk křesťanské lásky. Neměli obavy o to, zda zmeškají narozeniny vnuka či vnučky nebo požehnání dítěte, jakkoli důležité mohou tyto události být. Jejich jedinou starostí bylo, zda jsou tam, kde je Pán může použít k tomu, aby žehnal životu jednoho z Jeho dětí. A díky tomu, že projeví ochotu, jim umožnil, aby Ho zastupovali.

Služba jen zřidkaky představuje něco pohodlného

Pravdou je, že pro žádný starší misionářský pár není pohodlné opustit domov. Nebylo to pohodlné ani pro Josepha Smitha, Brigham Younga, Johna Taylora či Wilforda Woodruffa. Také měli děti a vnoučata a nemilovali svou rodinu o nic méně než my. Ale milovali i Pána a chtěli Mu sloužit. Jednou se možná setkáme s těmito hrdiny, kteří pomáhali nastolit tuto dispensaci. Až se tak stane, budeme rádi, že jsme se neschovávali, když jsme měli sloužit.

Někteří možná raději slouží, zatímco stále bydlí doma. Aase Schumacher Nelsonová (která se mnou není nijak spřízněna) poté, co prodělala infarkt a skončila na invalidním vozíku, měla obavy, že se její celoživotní touha jít s manželem Donem na misii nenaplní. Jeden ze sousedů se jim však zmínil o své misii církevní služby v biskupově zásobárně. To je povzbudilo, a tak si promluvili s vedoucím onoho zařízení, vyplnili doporučující formuláře a byli povoláni, aby dva dny v týdnu sloužili v zásobárně v blízkosti svého bydliště.

„Je snadné dát si ruce za hlavu a říci: „No, nikdo už mě nepotřebuje,““ říká Aase Nelsonová. „Nyní mám pocit, že *jsm* potřebná. A mám o tom svědectví.“

Starší misionářský pár v Soulu v Jižní Korei pocituje radost ze společné služby.

Rozhodně je vás zapotřebí

Pokud jste pokoušeni myslet si, že vás není zapotřebí, rád bych vás ujistil, že tomu tak není. V Církvi není misijní president, který by si nepřál, aby v jeho misii sloužilo více misionářských párů. Starší misionářské páry posilují mladší misionáře a sestry misionářky. Poskytují podporu, která druhým pomáhá sloužit v jejich vlastních zodpovědnostech. A dovedete si představit, co taková podpora zkušených členů Církve znamená pro vedoucího, který je členem pouhých několik let? Starší misionářské páry jsou mnohdy doslovnou odpovědí na modlitby biskupa či presidenta odbočky.

Povzbuzujeme presidenty misí, aby usilovali o získání starších misionářských párů, které mohou naplnit potřeby jejich misie. Biskupové by měli páry, které mohou sloužit, vyhledávat. Na LDS.org je několikastránkový seznam příležitostí ke službě pro starší misionářské páry. Ale především tyto páry mohou pokleknout a zeptat se Nebeského Otce,

zda je ten správný čas sloužit společně na misii. Ze všech kvalifikací ke službě může být *touha* sloužit tou nejdůležitější. (Viz NaS 4:3)

Když zde chválím práci starších misionářů, uvědomuji si, že jich je mnohem více, kteří by rádi sloužili, ale nejsou toho schopni. Omezení kvůli věku nebo špatnému zdraví si zaslouží reálné zvážení, stejně jako důležité potřeby členů rodiny. Když ve vás plane touha, a přesto taková omezení existují, někdo jiný může působit jako vaše paže a nohy a vy mu můžete poskytnout potřebné prostředky.

Starší misionářské páry, bez ohledu na to, kdo jste a kde se nacházíte, modlete se prosím o tuto příležitost vytvořit společně nádherné misionářské okamžiky. Nebeský Otec vám pomůže poznat, co pro to můžete udělat. ■

ODKAZ

1. Jeffrey R. Holland in Joseph Walker, „Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries“, *Deseret News*, Sept. 14, 2011, 3.

Nahoře: Manželé Malmroseovi se pravidelně scházejí s prezidentem Robisonem, aby diskutovali o tom, jak mohou při službě druhým využít své talenty. Nahoře: Mladí misionáři ve výcvikovém středisku v ghanské Akkře říkají, že díky podpoře staršího a sestry Malmroseových mají pocit, jako kdyby jim po boku sloužili druhá matka a otec.

DOMA NEBO MIMO DOMOV

Ať již slouží starší misionářské páry doma nebo mimo domov, „přicházejí a pomáhají“ ve sborech a odbočkách, v misijních kancelářích, v návštěvnických střediscích, v chrámech, v rámci misíí zaměřených na pomoc sociálně znevýhodněným osobám, v rámci lékařských pověření, ve střediscích pro podporu zaměstnanosti, v programech pro podporu soběstačnosti, v programech pro léčbu závislosti, v programech zaměřených na rodinnou historii či uchovávání záznamů, v Církevním vzdělávacím systému, ve veřejných záležitostech, v humanitárních službách a na dalších místech. A potřebujeme další a další manželské páry.

Starší misionářské páry

POTŘEBNÉ,
POŽEHNANÉ
A MILOVANÉ

Služba misionářského páru může mít více podob, je méně nákladná a přináší více radosti, než si myslíte.

Richard M. Romney

Církevní časopisy

„Můžete přijet a pomoci?“

Na tuto otázku Gerald a Lorna Malmroseovi z Washingtonu už kdysi odpovídali. Když je jejich dřívější biskup, který tehdy působil jako president misie, požádal, zda by s ním mohli sloužit v Karibiku, řekli ano. Ano řekli znovu, když je jejich president kůlu povolal, aby sloužili na misi v církevním ústředí v utazském Salt Lake City, kde měli pracovat s počítači a v personálním oddělení.

Když manželům Malmroseovým jejich dřívější biskup a president misie Reid Robison zatelefonoval znovu, tentokrát jako president misionářského výcvikového střediska v ghanské Akkře, požádal je, aby opět pomohli.

„Věděli jsme, že Pánu můžeme důvěřovat,“ říká starší Malmrose. „Proto jsme se rozhodli, že Mu budeme důvěřovat znovu.“ Řekli ano, vyplnili formuláře pro doporučení, obdrželi své povolání a brzy nato už byli v Ghaně.

Sloužit jako manželský pár

Ze zkušeností manželů Malmroseových jsou patrné některé zásady týkající se starších manželských párů, jež slouží na misi, které možná nejsou všeobecně známé:

- *Existují dva druhy misí.* 1) President Církve povolává starší misionářské páry ke službě, kterou vykonávají buď ze svého domova, nebo mimo domov.

2) President kůlu povolává misionářské manželské páry církevní služby, aby naplňovaly místní nebo oblastní potřeby na částečný úvazek, který činí 8 až 32 hodin týdně. Tyto páry obvykle slouží v místě, kde žijí, avšak někdy mohou sloužit i mimo domov.

- *Presidenti misí jsou povzbuzováni k tomu, aby našli manželské páry, které mohou vyhovět potřebám jejich misie, a manželé mohou uvést, jaké jsou jejich preference.* „Tím nechceme říci, že si páry mohou vybírat a volit svůj vlastní druh misie,“ vysvětlil starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů. „Povolání zůstává povoláním. ... [Ale] hovoříme s našimi staršími manželskými páry o tom, jaké jsou jejich preference týkající se služby, a věnujeme velkou pozornost tomu, abychom jim umožnili sloužit tam, kde si přejí sloužit, a tak, jak si přejí sloužit.“¹
- *Presidenti misí se s manželskými páry radí ohledně toho, jak nejlépe využít jejich dovedností a schopností.* „Abyste měli jako starší misionářský pár ty nejhodnotnější zkušenosti a zážitky,“ říká president Robison, „musíte mít příležitost pracovat v oblastech, které jsou vaší srdeční záležitostí a kde zároveň máte pocit, že v nich díky určitým dovednostem máte co nabídnout.“

PŘIPRAVTE SE

„Potřebujeme mnohem více starších manželských párů. ... Připravte se. ... V životě je jen málo příležitostí, kdy se můžete těšit z onoho nádherného ducha a pocitu zadostiučinění, které přicházejí, když sloužíte na plný úvazek na díle Mistra.“

President Thomas S. Monson, „Opět se setkáváme“, *Liahona*, listopad 2010, 6.

President Robison například věděl, že starší Malmrose mluví francouzsky, což je užitečné z toho důvodu, že francouzsky mluví mnoho Afričanů. „Představoval jsem si ho, jak řeší záležitosti spojené s cestováním a vyřizuje víza,“ říká president Robison. „Ale když sem přijel, měl jsem dojem, že to není jeho skutečný zájem. Požádal jsem ho tedy, aby využil svých počítačových dovedností. Ušetřil nám hodiny a hodiny.“ Starší Malmrose také pomáhá misionářům, zejména těm, kteří mluví francouzsky, připravovat jména do chrámu a vykonávat pro jejich rodiny chrámovou práci. Sestra Malmroseová je kvalifikovaná zdravotní asistentka a byla pověřena, aby spolupracovala s lékařem a zdravotní sestrou misie.

On připravuje cestu

Také další páry podobně jako manželé Malmroseovi zjišťují, že když důvěřují Pánu, On připraví cestu. Právě to se stalo Alvinovi a Corazon Rietaovým z Kawitu ve filipínské provincii Cavite.

„Dva roky před naším rozhodnutím sloužit jsme začali uskutečňovat určité plány, které se týkaly našeho rodinného podniku,“ vysvětluje starší Rieta. „Syn a dcera právě dostudovali vysokou školu a mohli by podnikání převzít, ale dělali jsme si starosti s tím, kdo by řešil obchodní problémy a jak by klienti na naše plány reagovali.“

Sestru Rietaovou také znepokojovalo, že by musela opustit svou stárnoucí matku. „Měla jsem obavy, že bychom ji mohli ztratit, zatímco budeme pryč,“ řekla. „Také jsem měla pocit, že nestačím na výzvu spočívající ve výuce evangelia.“

Radili se se svým biskupem a s manželským párem, který nedávno sloužil v Davau. „Všichni vydali silná svědectví, že Pán povede každý manželský pár, aby poznal, jak

vyřešit záležitosti týkající se domova, rodiny a prostředků na misi,“ říká sestra Rietaová.

„Zatímco jsme usilovali o vedení,“ říká starší Rieta, „naše obavy se rozptýlily – našemu podnikání se dařilo navzdory problémům, naši klienti vyjadřovali radost a podporu a naše rodina se sblížila díky péči o nemocnou matku. Začali jsme si uvědomovat, že nám Pán skutečně pomůže.“

Manželé Rietaovi nyní slouží v rámci podpory členů a vedoucích ve filipínské misi Cagayan de Oro.

Můžete udělat mnoho

Některé manželské páry si dělají starosti s fyzickými omezeními, avšak pro Keitha a Jennilyn Mauermanovi z Utahu to neplatí. Keith byl před mnoha lety, čtyři měsíce poté, co byli oddáni v kalifornském chrámu Los Angeles, odveden do armády a poslán do boje. Když šel jako velitel výsadkové čety v čele ostatních vojáků, došlo k explozi pozemní miny. Přišel o obě nohy. Když se vrátil domů, Jennilyn se o něj bez otálení začala starat.

„Věděl jsem, že si nemusím dělat starosti,“ říká Keith, „nebot jsme oddáni na věčnost. Má žena mi byla po celou dobu oporou. A takto mě stále podporuje každý den.“

Když sestra Mauermanová odešla do důchodu, rozhodli se, že budou sloužit na misi. Ale nebude to pro staršího Mauermana, který má amputované obě nohy, problém? „Vždy se najde něco, co dělat *nemohu*,“ říká, „ale je toho mnoho, co dělat *mohu*, a my jsme věděli, že se pro nás místo najde.“

Když vyplňoval formuláře pro doporučení, zaškrtnl políčko, které označovalo, že sloužil v armádě. Brzy nato obdrželi povolání z Oddělení vojenských záležitostí. „Vlastnil jsem průkaz, který by nám

umožnil vstup na vojenské základny, a proto nás požádali o souhlas doporučit nás pro misi v Oddělení vojenských záležitostí.“

Manželé Mauermanovi byli povoláni sloužit na vojenské základně v Severní Karolině v USA. Starší Mauerman vzpomíná: „Na ceduli u brány stál nápis ‚Fort Bragg, domov výsadkářů‘. Když nás stráž pozdravila motem výsadkářů, které zní ‚Celou cestu!‘, slyšel jsem ho poprvé po mnoha letech. Cítil jsem se jako doma, přestože jsem Fort Bragg nikdy předtím nenavštívil. Věděl jsem, že se pro nás naše misijní povolání dokonale hodí a že na mě Pán pamatuje.“

Světové jazyky

Když byli Randy a Lou Ellen Romrellovi z Utahu povoláni do brazilské misie Cuiabá, měli určité obavy. Ačkoli starší Romrell sloužil v Brazílii jako mladý misionář, portugalsktinu už zapomněl. A sestra Romrellová portugalsky neuměla vůbec. Díky studiu a úsilí se však staršímu Romrellovi portugalsktina znovu vybavila a sestra Romrellová se v ní zdokonalovala. Podobné to bylo i s ukulele.

„Vlastně jsem neměla v plánu vzít ho s sebou,“ říká sestra Romrellová, „ale starší Romrell měl inspiraci, že to máme udělat, a je úžasné vidět, co to způsobilo. Když učíme zájemce, pracujeme na aktivizaci a přátelíme se

Poté, co starší a sestra Rietaovi překonali finanční obavy, slouží ve své vlastní zemi – na Filipínách.

Pro manželé Mauermanovy se dokonale hodí služba v Oddělení vojenských záležitostí. „Máme pocit, jako bychom přišli domů,“ říkají.

Manželé Romrellovi byli inspirováni, aby si přivezli ukulele, které používají, aby během svých návštěv při zpěvu náboženských písní promlouvali všem srozumitelným jazykem hudby.

„Učili jsme lekce o tom, jak se stát soběstačnými a nezlomnými a jak posilovat manželství,“ říká sestra Mauermanová. „Původně jsme neměli v úmyslu podělit se o svůj příběh, ale zjistili jsme, že když jsme to udělali, mělo to zásadní vliv. Příslušníci armády a jejich manželky se na nás podívali a řekli: ‚Když to dokážete vy, dokážeme to i my.‘“

To, co manželé Mauermanovi v Severní Karolině zažili, bylo natolik pozitivní, že požádali o to, aby mohli sloužit znovu. Dnes dvakrát týdně cestují přes 60 km ze svého domova v Oremu do Salt Lake City, aby sloužili v kanceláři Oddělení vojenských záležitostí. Vyučují také starší manželské páry v misionářském výcvikovém středisku v Provu, kde zjišťují, že téměř v každé skupině je někdo, kdo překonal nějaké těžkosti, aby mohl sloužit.

s lidmi, je zábavné využít ukulele k tomu, abychom lidi přiměli zpívat náboženské písně. My se učíme řeč a náboženské písně s sebou přinášíme silného ducha.“

Přestože se sestra Romrellová portugalsky stále ještě učí, dokáže plyně zpívat písně. „Hudba lidi spojuje,“ říká. „I když nerozumím všemu, o čem během návštěvy hovoří, když zpíváme, spojuje nás to.“ Manželé Romrellovi byli pozváni, aby ve školách hovořili o americkém svátku Děkuvzdání, a při té příležitosti zpívali písně vděčnosti, které byly doprovázeny hrou na ukulele. A když sestra Romrellová doprovází zpěv náboženských písní na shromáždění, hraje při tom na běžnější nástroj, kterým je klavír.

A portugalsktina? „I když nemluvíte plyně, pomůže vám i to, když se naučíte alespoň pár slov,“ říká. „Když někoho

„KÝM CHCEŠ MNE MÍT“

„Když myslím na to, jak naléhavě potřebujeme starší misionářské páry, vždy si vzpomenu na oblíbenou náboženskou píseň ‚Půjdu tam, kde chceš mne mít‘ (Náboženské písně, č. 169) a na její poselství, které zní: ‚Budu tím, kým chceš mne mít.‘“

Starší Dallin H. Oaks z Kvora Dvanácti apoštolů.

POTŘEBUJEME MANŽELSKÉ PÁRY

„Naše poselství pro všechny starší manželské páry je prosté: velice vás potřebujeme. Děláme vše, co je v našich silách, abychom pro vás učinili službu co nejpočetnější. ... Doba si to žádá. Jsou lidé, kteří vás potřebují. Prosím, jděte.“

Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů, *Deseret News*, 14. září, 2011.

pozdravíte a řeknete obyčejné „dobrý den“, udělá to mnoho. Dejte lidem najevo, že se učíte. Používejte jednoduchá slova a společte se na Ducha.“ A Duch je samozřejmě dalším jazykem, který může sdílet každý.

Služba doma

Paul a Mar Jean Lewisovi z Utahu společně sloužili již na třech misích. (V chrámu Palmyra ve státě New York, v čínském chrámu Hongkong a v Chorvatsku, Srbsku a Slovinsku v rámci seminářů a institutů.)

Manželé Lewisovi se v rámci své služby z domova radují z poznávání misionářů na plný úvazek a členů ve svém vlastním kůlu.

Když jsme svědky toho, jak se vracejí, přijímají obřady a vstupují do chrámu, je to nádherné požehnání.“

„Mnoho manželských párů si, když pomyslí na službu na misii, dělá starosti s tím, co udělají se svým domem a s autem nebo co promeškají v rámci rodiny,“ říká starší Lewis. „My můžeme žít ve vlastním domě a jezdit vlastním autem. Jsme povzbuzováni, abychom se účastnili rodinných činností, pokud nebrání misionářským zodpovědnostem. A byli jsme dokonce i u narození našeho vnoučete.“

Manželé Sorensenovi dávají školákům na Cookových ostrovech malé kamínky, aby jim připomněli, že mají být „v Kristu pevní jako skála“.

Připravovali se na další službu, když jim zavolal jejich president kůlu a zeptal se: „Byli byste ochotní sloužit přímo v našem kůlu a podpořit misii, ve které žijeme?“

„Jsme zde noví, a tak to pro nás byla skvělá příležitost,“ říká sestra Lewisová. „Sloužíme s mladými misionáři a misionářkami, úzce spolupracujeme s presidentem misie, účastníme se schůzek okrsku a zóny a spolupracujeme s vedoucími misie sboru.“ Navštěvují také zájemce a ty, kteří jsou méně aktivní.

„Setkali jsme se s úžasnými lidmi, které bychom jinak nepoznali,“ říká sestra Lewisová, „včetně několika, kteří sešli z cesty.“

Požehnání pro rodinu

Jill a Kent Sorensenovi, kteří jsou z téhož kůlu, naopak říkají, že jedním z nejlepších způsobů, jak mohli posílit svou rodinu, bylo sloužit mimo domov. Sestra Sorensenová říká: „Hlavními důvody, které manželské páry uvádějí pro to, proč nejedou na misii, jsou vnoučata, ženaté či vdané děti, které mají potíže, dcery, které čekají miminko, stárnoucí rodiče – a další jim podobné. Rodina je nejdůležitější a chybí vám každý den. Ale tím, že jdeme na misii, vysíláme mocné poselství o tom, že misionářská práce je také důležitá.“

Starší Sorensen navíc poznamenává: „Nyní existuje tolik možností, jak být v kontaktu, že můžete pořád sledovat, jak se jim daří.“

Misionářská cesta manželů Sorensenových začala před třemi lety, když je jejich biskup požádal, aby každý měsíc pořádali setkání pro manželské páry, které zvažují misionářskou službu. „Poté, co jsme o tom neustále hovořili,“ říká sestra Sorensenová, „jsme museli jet také!“ Obdrželi povolání sloužit na Cookových ostrovech, kde před 50 lety sloužili prarodiče Jill.

Kromě dalších povinností mají dnes na starosti výuku biblických kurzů ve školách.

„Mluvíme o tom, že Kristus je skála,“ říká starší Sorensen.

Manželské páry po celém světě říkají, že společná služba kromě pomoci druhým posiluje jejich manželství a přivádí je blíže k Nebeskému Otci.

„Dáme studentům malý kamínek a povzbuzujeme je, aby byli v Kristu pevní jako skála. Když nás teď lidé vidí, jak někam jdeme, říkají: ‚Pevní jako skála!‘“

Přijďte a pomozte

Pokud zvažujete misii na plný úvazek nebo misii církevní služby, všechny tyto manželské páry by vám položily tutéž otázku, kterou položil president Robison Geraldovi a Lorné Malmroseovým: „Můžete přijet a pomoci?“ A řeknou vám, že bez ohledu na to, jak se zapojíte, toto zaslíbení je jisté: Potřebují vás, i vy můžete přispět, a budete požehnáni a budou vás mít rádi. ■

ODKAZ

1. „Elder Jeffrey R. Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries“, *Deseret News*, Sept. 14, 2011, deseretnews.com.

JE MNOHO ZPŮSOBŮ, JAK SLOUŽIT

Podívejte se na stávající příležitosti, informujte se u těch, kteří slouží nyní, a najdete odpovědi na své otázky na stránkách lds.org/callings/missionary.

JE TO SNAŽŠÍ NEŽ KDYKOLI PŘEDTÍM

Díky flexibilním pravidlům je služba pro manželské páry jednodušší.

- Manželské páry, které slouží v rámci církevní služby, mohou bydlet doma a sloužit na místní úrovni.
- Manželské páry mohou sloužit 6, 12, 18 nebo 23 měsíců. V zahraničí mohou sloužit méně než 18 měsíců, pokud si zaplatí dopravu.
- Misionářské manželské páry mohou na vlastní náklady krátce opustit misii, obvykle na sedm až deset dnů, pokud se potřebují vrátit domů kvůli důležitým rodinným událostem.
- Pro náklady na bydlení je stanoven strop. Misionářské manželské páry neplatí za bydlení, včetně nájmu, energií a vybavení, více, než kolik činí stanovená částka.
- Ubytování bude bezpečné a pohodlné. Misie nebo územní administrativní kancelář zajistí, aby ubytování bylo čisté, jednoduše zařízené a finančně nenáročné.
- Časový rozvrh je méně náročný. Od manželských párů se neočekává, že se budou řídit stejným rozpisem, pokud jde o počet odpracovaných hodin nebo činností, jako mladí svobodní misionáři.
- Komunikace s rodinou probíhá častěji. Manželské páry mohou se svou rodinou komunikovat častěji, než jak je stanoveno pro mladé svobodné misionáře.

KDYŽ domov zasáhne pornografie:

UZDRAVENÍ
POTŘEBUJE
manželka i manžel

Byl jsem osobně svědkem toho, že v případech, kdy manžel zápasí s pornografií, může Spasitelovu moc k uzdravení obdržet jak manželka, tak manžel.

Jméno neuvedeno

V prvních šesti měsících poté, co jsem byl povolán biskupem, za mnou přišlo několik manželských párů ze sboru a důvěrně mi sdělili, že manžel zápasí s pornografií. V některých případech byla manželka v šoku z toho, že se toto zničující tajemství právě dozvěděla; v jiných případech to věděla již několik měsíců či let.

S každým tímto párem jsem soucítil, a když jsem se s dotyčnými bratry pravidelně scházel a starostlivě jim

poskytoval rady, abych jim pomohl setřást „řetězy toho, který by [je] chtěl pevně spoutati“ (2. Nefi 9:45), pocítoval jsem Spasitelovu vykupující moc.

Avšak to největší vylití Ducha se dostavilo tehdy, když jsem mluvil s jejich manželkami. Zjistil jsem, že ačkoli některé rány byly čerstvé, zatímco po jiných už, za ta léta, kdy o tom manželky věděly, zůstaly jizvy, všechny tyto sestry se vyrovnávaly s hlubokou duchovní bolestí, kterou způsobovaly otázky jako: „Co jsem udělala, že už ho nepřitahuji“ nebo „Proč si chce představovat sebe s někým jiným než se mnou?“

Jelikož se přestupku dopustil manžel, může mít biskup snadno pocit, že právě manžel ze všeho nejvíc potřebuje přístup ke klíčům k odemčení Spasitelovy uzdravující moci. Já jsem však poznal, že stejně nezbytné jako to, aby se manžel uzdravil z hříchu a obsedantního nutkavého chování, je i to, aby se z bolesti a traumatu, jež utrpěla, uzdravila manželka.

Když prorok Jákob promlouval k Nefitům, odsoudil muže za jejich nevěru manželkám, „přičemž city mnohých [z nich byly] před Bohem nesmírně jemné a cudné a křehké, což je Bohu libé“. (Jákob 2:7.) Dále řekl: „Zlomili jste srdce svých něžných manželek ... pro svůj špatný příklad pro ně; a vzlykání srdcí jejich vystupuje proti vám k Bohu.“ (Jákob 2:35.) Já jsem toto vzlykání viděl osobně. Často vychází nejen z manželčina hlubokého pocitu oklamání způsobeného tím, že se její manžel zaobírá pornografií, ale také z ponižujících slov a nevládného či hrubého chování, které bývá důsledkem manželova vnitřního boje. Ve skutečnosti se nezřídka stává, že muž, jehož zlozvyk vyšel najevo, viní ze svého chování manželku, přičemž zmiňuje různé věci, které manželka dělá nebo naopak nedělá. A je tragické, že manželka často tato obvinění začne přijímat, a dokonce jim i věřit.

Jeden takový pár seděl v mé kanceláři jen několik dnů poté, co manžel přiznal svůj zlozvyk zaobírání se pornografií, který ho sužuje již od mládí. Když manželka na

Pomocným sdružení poslouchala lekci vycházející z proslavu sestry Lindy S. Reevesové na generální konferenci v dubnu 2014 nazvaného „Ochrana před pornografií – domov zaměřený na Krista“, začala v manželově kritickém chování vůči ní rozpoznávat mnohé sklony, o nichž se učitelka zmiňovala. Po této lekci se na to manžela přímo zeptala, a on své tajemství, které tak dlouho skrýval, vyznal. Její sebedůvěra, která již beztak byla narušená, byla nyní ještě více oslabena planoucím hněvem. Během našeho prvního setkání si nedokázali představit, jak by jejich manželství mohlo vůbec pokračovat. Ujistil jsem je, že existuje naděje, dal jsem jim několik počátečních rad a pak jsem je požádal, aby se se mnou sešli později každý sám.

Vedle usilovných modliteb, které jsem v rámci přípravy na tato setkání pronesl, jsem si také prošel doporučení

JAK MOHOU POMOCI VEDOUcí KNĚŽSTVÍ

Když vedoucí pracují s manželskými partnery členů, kteří se potýkají s pornografií, jejich snaha zajistit, aby tito manželští partneři měli pocit, že jim někdo naslouchá a rozumí, může být stejně důležitá jako jakákoli rada, kterou jim mohou poskytnout. Zvažte následující doporučení ze stránek Zdroje a materiály pro poskytování duchovního vedení (ministering.lds.org):

- Setkávejte se pravidelně a poskytujte podporu.
- Zdůrazňujte Spasitelovu schopnost osobně uzdravit manželského partnera člena, který se zaobírá pornografií. (Viz Alma 7:11 a Matouš 11:28–30.)
- Kde to přichází v úvahu, vyzvěte člena, aby zvážil možnost přihlásit se do podpůrné skupiny v rámci programu na odvykání závislostí nebo do jiné podobné podpůrné skupiny.
- Pomozte danému manželovi či manželce porozumět tomu, že může obdržet osobní inspiraci, aby věděl či věděla, jak nastavit jasné hranice ve svém vztahu a v rodině.

- Pomozte danému manželovi či manželce najít někoho z přátel či rodiny, komu bude důvěřovat a kdo mu nebo jí bude poskytovat neustálou podporu.
- Pomozte členovi, který se zaobírá pornografií, být zodpovědný za své skutky a poskytujte podporu jeho manželskému partnerovi.
- Projděte si materiály a zdroje pro manželské partnery a členy rodiny na stránkách overcomingpornography.org a addictionrecovery.lds.org (obzvláště příručku *Spouse and Family Support Guide*).
- Zvažte možnost odkázat manželského partnera člena, který se zaobírá pornografií, na někoho, kdo může poskytnout profesionální pomoc či poradenství. Zjistěte, kdo ve vašem okolí poskytuje poradenské služby, jež jsou v souladu se zásadami evangelia.

Níže: Kerri byla zdrcená, když se dozvěděla, že její manžel má problémy s pornografií, ale našla naději a uzdravení prostřednictvím Ježíše Krista a Jeho Usmíření.

uvedená v sekci Ministering Resources [Zdroje a materiály pro poskytování duchovního vedení] na stránkách LDS.org, obzvláště v materiálech týkajících se podpory manželkám, jejichž manžel se zaobírá pornografií. Tam jsem se dočetl: „Vyjádřete jí osobně i jejímu manželovi svou lásku a zájem. Vysvětlete jí, že ona není za manželovo zaobírání se pornografií a za jeho špatné chování zodpovědná a že se od ní neočekává, že bude snášet jeho hrubé chování.“

Když jsem se s onou sestrou sešel, předal jsem jí tuto radu a přidal jsem k ní ujištění, že chování jejího manžela nijak neovlivní ani s ní, ani s ničím, co udělala nebo neudělala, ale že jde spíše o jeho vlastní vnitřní konflikt. Sledoval jsem, jak ji zaplavila vlna úlevy a útěchy, když si tato slova vyslechla a pocítila potvrzení od Ducha, že jsou pravdivá. Na konci pohovoru mě požádala, zda bych jí nedal kněžské požehnání. Uvědomil jsem si, že jsem tím jediným, na koho se s žádostí o takové požehnání může obrátit, protože si přála udržet svou situaci v důvěrnosti před rodinou a přáteli.

V rámci pomoci s procesem uzdravení jsem manžela vyzval, aby se přihlásil do místní skupiny na odvykání závislosti pořádané naší Církví, a manželce jsem doporučil, aby se účastnila setkání odpovídající skupiny pro manželky a rodinné příslušníky. Vyprávěla mi, jakou útěchu pocítovala, když se setkávala s dalšími sestrami, které rozuměly tomu, čím procházela, a jakou naději jí dodávalo to, když viděla

manželské páry, které si prošly toutéž zkouškou a zvládly se z ní společně dostat.

Od první schůzky s tímto manželským párem uplynulo již několik měsíců a má láska a zájem o ně jsou nyní díky našim četným schůzkám mnohem silnější. Ačkoli si uvědomuji, že jejich další cesta nebude bez překážek, s radostí sleduji, jak se každý další měsíc daří manželovi vítězit nad chůtí a pornografií a jak roste sebeúcta a sebedůvěra jeho manželky, což je již nyní zcela zjevné.

Při našich pohovorech v poslední době jsou bolest a slzy z našich prvních schůzek nahrazeny častými úsměvy, a dokonce i smíchem. Ale snad tím nejvýznamnějším výsledkem je naděje – naděje v to, že nejenže jejich manželství může pokračovat, ale že má dokonce potenciál stát se něčím nádherným a povznášejícím.

Jsem si ale vědom toho, že naneštěstí ne každý manželský pár takového výsledku dosáhne. Některá manželství mohou skončit poté, co ten, kdo se zaobírá pornografií, odmítá činit pokrok. Ale bez ohledu na to, jakou cestou se manžel rozhodne jít, jsem poznal, že ona rada týkající se duchovní pomoci manželkám, je inspirovaná. Upřímně doufám, že žádná sestra nacházející se v takovéto situaci nebude mít nikdy pocit, že ji její biskup přehlídí, nesprávně posuzuje nebo nechápe. Biskupova duchovní služba je hlavní prostředkem, kterým Spasitel projevuje svou schopnost zcela uzdravit každé srdce – i to, které je „probodnut[o] hlubokými ranami“ (Jákos 2:35). ■

RADA A ÚTĚCHA PRO MANŽELSKÉ PARTNERY

„Jako vedoucí máme také velké obavy o manželské partnery a rodiny těch, kteří trpí závislostí na pornografii. Starší Richard G. Scott jim kladl na srdce: ‚Nejste-li sami spoutáni závazným hříchem, netrpte zbytečně v důsledku hříchů druhých. ... Můžete s nimi soucítit. ... Nemáte se však za tyto skutky cítit zodpovědní.‘ Vězte, že nejste sami. Existuje pomoc. Můžete využít setkání pro manželské partnery těch, kteří se léčí ze závislosti, kam je možné i zavolat, takže se manželští partneři do nich mohou zapojit i z domova.“

Linda S. Reevesová, druhá rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení „Ochrana před pornografií – domov zaměřený na Krista“, Liahona, květen 2014, 16.

Strážní NA VĚŽI

„Na zdech tvých,
Jeruzaléme, postavím
strážné, kteříž přes
celý den i přes celou
noc nikdy nebudou
mlčeti. [Vy,] kteříž
tedy připomínáte Ho-
spodina, nemlčtež.“

Izaiáš 62:6

Strážní

Strážní byli členové hlídky umístěné na vysoké zdi nebo na věži, aby vyhlíželi nebezpečí, které se k nim z dálky blížilo, a varovali před ním. Byli najímáni k tomu, aby chránili města, ale i vinice, pole či pastviny.

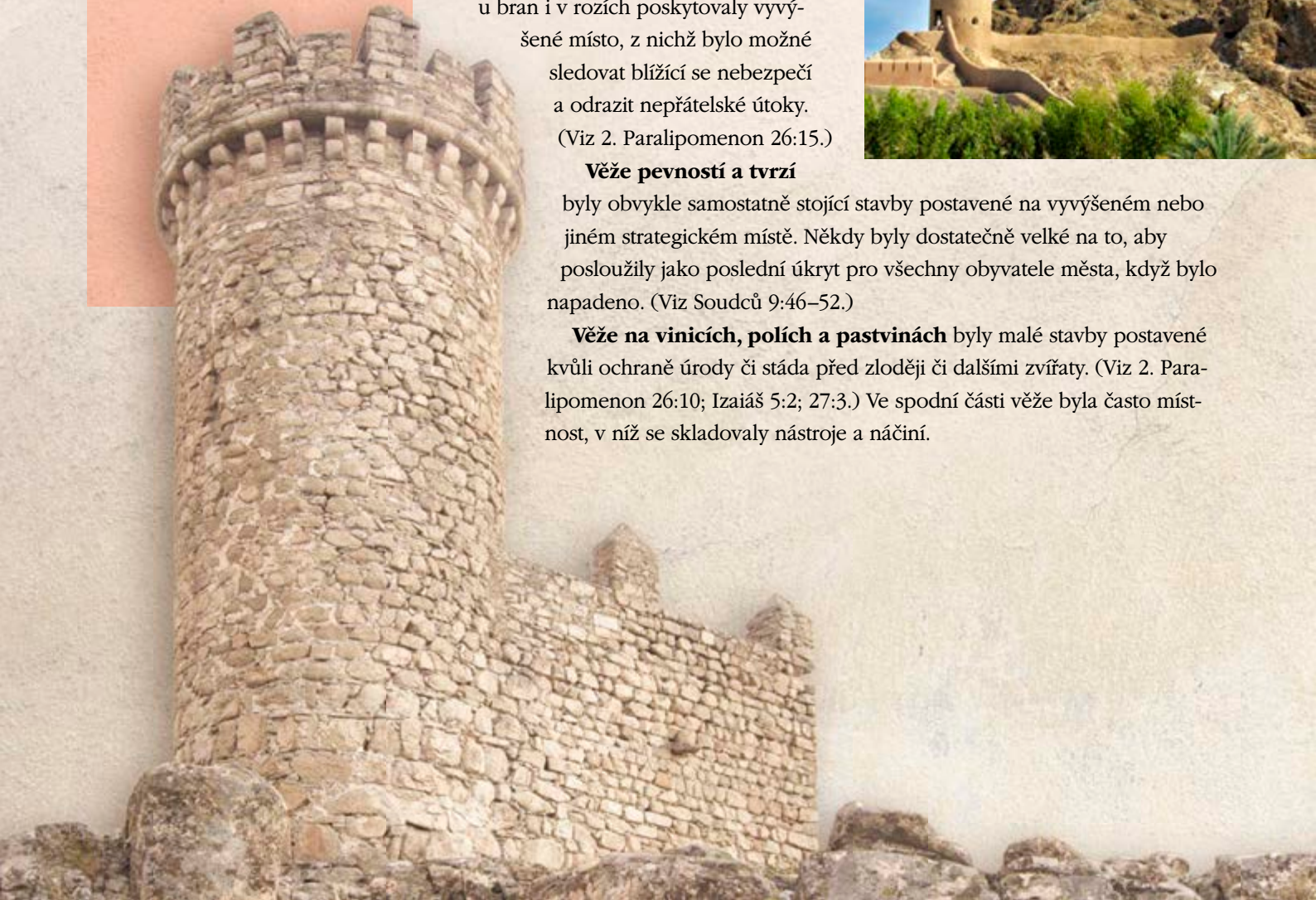
Druhy věží

Věže v městských zdech byly většinou stavěny u bran nebo v rozích. (Viz 2. Paralipomenon 26:9.) Věže u bran i v rozích poskytovaly vyvýšené místo, z nichž bylo možné sledovat blížící se nebezpečí a odrazit nepřátelské útoky. (Viz 2. Paralipomenon 26:15.)

Věže pevností a tvrzí

byly obvykle samostatně stojící stavby postavené na vyvýšeném nebo jiném strategickém místě. Někdy byly dostatečně velké na to, aby posloužily jako poslední úkryt pro všechny obyvatele města, když bylo napadeno. (Viz Soudců 9:46–52.)

Věže na vinicích, polích a pastvinách byly malé stavby postavené kvůli ochraně úrody či stáda před zloději či dalšími zvířaty. (Viz 2. Paralipomenon 26:10; Izaiáš 5:2; 27:3.) Ve spodní části věže byla často místnost, v níž se skladovaly nástroje a náčiní.

POVINNOST DRŽET STRÁŽ

„Proroci po staletí plní svou povinnost varovat lidi před nebezpečími, která

jim hrozí. Pánovi apoštolové jsou vázání povinností bdít nad těmi, kteří hledají odpovědi na životní otázky, varovat je a podávat jim pomocnou ruku.“

Starší M. Russell Ballard z Kvora Dvanácti apoštolů, „Bůh je u kormidla“, *Liahona*, listopad 2015, 25.

BIBLICKÁ FAKTA

Ve Starém zákoně je Pán někdy přirovnáván k útočišti, k pevné věži nebo k vyvýšenině (viz Žalm 18:3; 61:4; Přísloví 18:10; 2. Samuelova 22:3)

a proroci jsou někdy přirovnáváni ke strážným (viz Izaiáš 62:6; Jeremiáš 6:17; Ezechiel 3:17; 33:7; Ozeáš 9:8; Micheáš 7:4).

„Strážným jsem tě postavil nad domem Izraelským, abys slyšelo slovo z úst mých, napomínal jich ode mne“ (Ezechiel 3:17; viz také Ezechiel 33:1–7.)

Strážní na věži:

Vidí věci z vyšší perspektivy. Proroci jsou jakožto Bohem povolání a oprávnění služebníci oddělení od světa, Inou těsněji k Němu a je jim dovoleno vidět věci více z nebeské perspektivy.

Vidí to, co jiní nevidí. „Vidoucí může vědět o věcech, jež jsou minulé, a také o věcech, jež mají přijít, a jimi budou všechny věci zjeveny, nebo spíše tajné věci budou projeveny a skryté věci vyjdou na světlo a věci, jež nejsou známé, budou jimi oznámeny a také jimi budou oznámeny věci, jež by jinak známy býti nemohly.“ (Mosiáš 8:17.)

Jsou ostražití. Proroci mají posvátnou zodpovědnost varovat nás před blížícím se nebezpečím, a to budou dělat vždy, bez ohledu na to, co si myslí veřejnost nebo jaké jsou trendy ve společnosti.

Varují před tím, co je ještě daleko. „Prorok odsuzuje hřích a předpovídá jeho následky. Je kazatelem spravedlivosti. Prorok může být příležitostně inspirován, aby ve prospěch lidstva předpovídal budoucnost.“ (Průvodce k písmům, „Prorok“, lds.org/scriptures/gs.)

Poskytují bezpečí a ochranu. Budeme-li dbát na prorocká varování, nalezneme bezpečí a vyhneme se neštěstí a pohromám, které by nás – osobně i kolektivně – mohly postihnout, kdybychom poslušni nebyli. ■

DRUHÁ ŠANCE

Poprve jsem ho potkala, když jsem si nesla housle.

Vcházela jsem do jídelny a on se přišoural tak blízko, až jsem se pouzdrům na housle uhodila do nohy.

„Housle,“ řekl, když ke mně přišel.

„Ano,“ odpověděla jsem.

Nikdy předtím jsem s postiženým člověkem nemluvila, a tak jsem nevěděla, co jiného říct. Šel za mnou ke stolu, posadil se vedle mě a ukázal na pouzdro na housle.

„Housle,“ znovu poznamenal.

Když jsem pouzdro otevřela, rozzářily se mu oči. Až příliš silně zabrnkal na struny. Při představě, že by některá z nich praskla, se mi málem zastavilo srdce, a tak jsem pouzdro přivřela. Než odešel, objal mě.

Poté jsem ho vídávala často.

Kdykoli mě uviděl, chytl mě kolem ramen a políbil do vlasů.

Po zbytek studia na střední škole

Housle,“ řekl, když ke mně přišel.

jsem se mu snažila vyhýbat, kdykoli jsem ho uviděla na blízku. Když se mu podařilo mě najít a zavalit mě polibky a objetím, chvíli jsem to dokázala s nuceným úsměvem tolerovat, ale poté jsem beze slova odešla.

„Ale ne,“ pomyslela jsem si, když jsem ho uviděla na svém posledním koncertu středoškolského orchestru. Po koncertě se zdržoval poblíž místa, kde jsem před sálem stála se svými kamarády.

Když ke mně nakonec vyrazil s úsměvem a otevřenou náručí pro objetí, kamarádi poodstoupili.

„Williame!“

Otočila jsem se a uviděla, jak k nám běží nějaká žena.

„Omlouvám se,“ řekla a chytila ho za ruku. „William má rád housle. Prosil mě, abych ho dnes večer vzala na koncert. Pojďme, zlatíčko.“

Až do onoho momentu jsem si neuvědomila, že jsem ani neznala jeho jméno. Williama jsem potkala už před dvěma lety, ale tolik času jsem věnovala tomu, abych se mu vyhýbala, že jsem se ani nepokusila

ho opravdu poznat.

Když jsem sledovala, jak William s maminkou odchází, zaplavila mě vlna studu.

O několik let později, když už jsem byla vdaná, jsem

porodila krásného chlapečka s Downovým syndromem

a pojmenovali jsme ho Spencer. Když jsem se dívala na svého syna, často jsem se v myšlenkách vracela k Willihamovi a ptala se sama sebe, zda bude Spencer zažívat něco podobného. Budou se mu lidé vyhýbat, protože je chce políbit nebo příliš pevně obejmout? Budou se jeho vrstevníci kvůli jeho omezení cítit nesví?

Když byly Spencerovi čtyři měsíce, vzala jsem ho do místní nemocnice na vyšetření. Jak jsem ho vyndávala z auta, všimla jsem si, že z nemocnice odcházejí dva lidé. Nemohla jsem věřit svým očím – byl to William a jeho matka!

„Williame!“ zavolala jsem s bušícím srdcem, když jsme se přiblížili.

„Ahoj!“ S širokým úsměvem na obličejí vyrazil přes celé parkoviště. Natáhl ruku a v nadšeném sevření uchoopil tu mou.

„Jak se máš?“ zeptala jsem se ho.

„Housle,“ řekl a z očí mu vyzařovalo nadšení.

Housle. Taky si mě pamatoval. „Ano,“ vychrlila jsem ze sebe s úsměvem a slzami v očích, „hrála jsem na housle.“

Zatímco jsme spolu mluvili, mým srdcem zněla modlitba vděčnosti za láskyplná milosrdenství milujícího Otce v nebi, jenž věděl, jak moc jsem si přála Williama opět potkat. Jsem vděčná, že na mě Bůh pohlédl – na ustaranou mladou matku, která se trápí synovými zdravotními problémy a bojí se o jeho budoucnost – a poskytl mi zážitek, který mi připomněl, že On na nás pamatuje. ■

Kaylee Baldwinová, Arizona, USA

JDI JÍ POMOCT

S tál jsem v řadě na čerpací stanici. Předě mnou stála matka se dvěma malými dětmi a chtěla benzín za 3 dolary a dva kopečky vanilkové zmrzliny.

Na první pohled bylo poznat, že neměli moc peněz. Děti byly bosé a v rozedraném oblečení.

Slyšel jsem, jak žena pokládá na pult snad nekonečné množství mincí, aby zaplatila.

Zaplatil jsem za svůj benzín, vyšel ven a zahlédl jsem auto té matky. Byl to starší model, který měl pravděpodobně hodně najetých kilometrů.

Pocítil jsem vůči oné matce se dvěma dětmi záchvěv soucitu, ale nastartoval jsem motorku a vyrazil

jsem tam, kam jsem měl namířeno.

Jel jsem sotva minutu po dálnici, když jsem uslyšel hlas: „Jdi jí pomoci.“ Nabádání přišlo dvakrát.

Zavrtěl jsem hlavou a pomyslel jsem si, že už stejně nejspíš odjela. Co bych jí koneckonců řekl?

Onen hlas ke mně promluvil jasně i potřetí: „Jdi jí pomoci!“

Otočil jsem to zpátky k čerpací stanici a přemýšlel, co jí řeknu, pokud by tam stále byla.

Když jsem tam dorazil, dveře jejího auta byly otevřené. Seděla za volantem a její dvě děti si na zadním sedadle vychutnávaly zmrzlinu.

Pronesl jsem krátkou modlitbu, ve které jsem se Nebeského Otce zeptal,

Slyšel jsem, jak žena pokládá na pult snad nekonečné množství mincí, aby zaplatila.

co mám říct. Tentýž hlas mi řekl:

„Představ se a zeptej se, zda nepotřebuje pomoc.“ Šel jsem k autu a představil jsem se. Řekl jsem jí, že jsem měl dojem, že se jí mám zeptat, zda nepotřebuje pomoc.

Začala plakat a řekla: „Zrovna jsem se modlila k Ježíšovi, aby mi poslal někoho, kdo mi pomůže.“

Nebeský Otec její modlitbu vyslyšel. Zaplatil jsem jí plnou nádrž a dal jí číslo na jednoho člena z našeho kvora starších, o kterém jsem věděl, že zrovna hledá zaměstnance. Nevím, co se s touto mladou ženou stalo pak, ale jsem vděčný za to, že jsem následoval nabádání k tomu, abych jí pomohl. ■

Thomas Robbins, Kalifornie, USA

NESTŘÍLEJ!

S Bobem jsme seděli v policejním autě a čekali na nějakou známku pohybu na silnici. Hlídkovat jsme začali před dvěma hodinami, protože jsme zahlédli auto zmíněné v rádiovém policejním hlášení.

„Došlo k loupeži,“ oznamovalo hlášení. „Dva muži, oba jsou

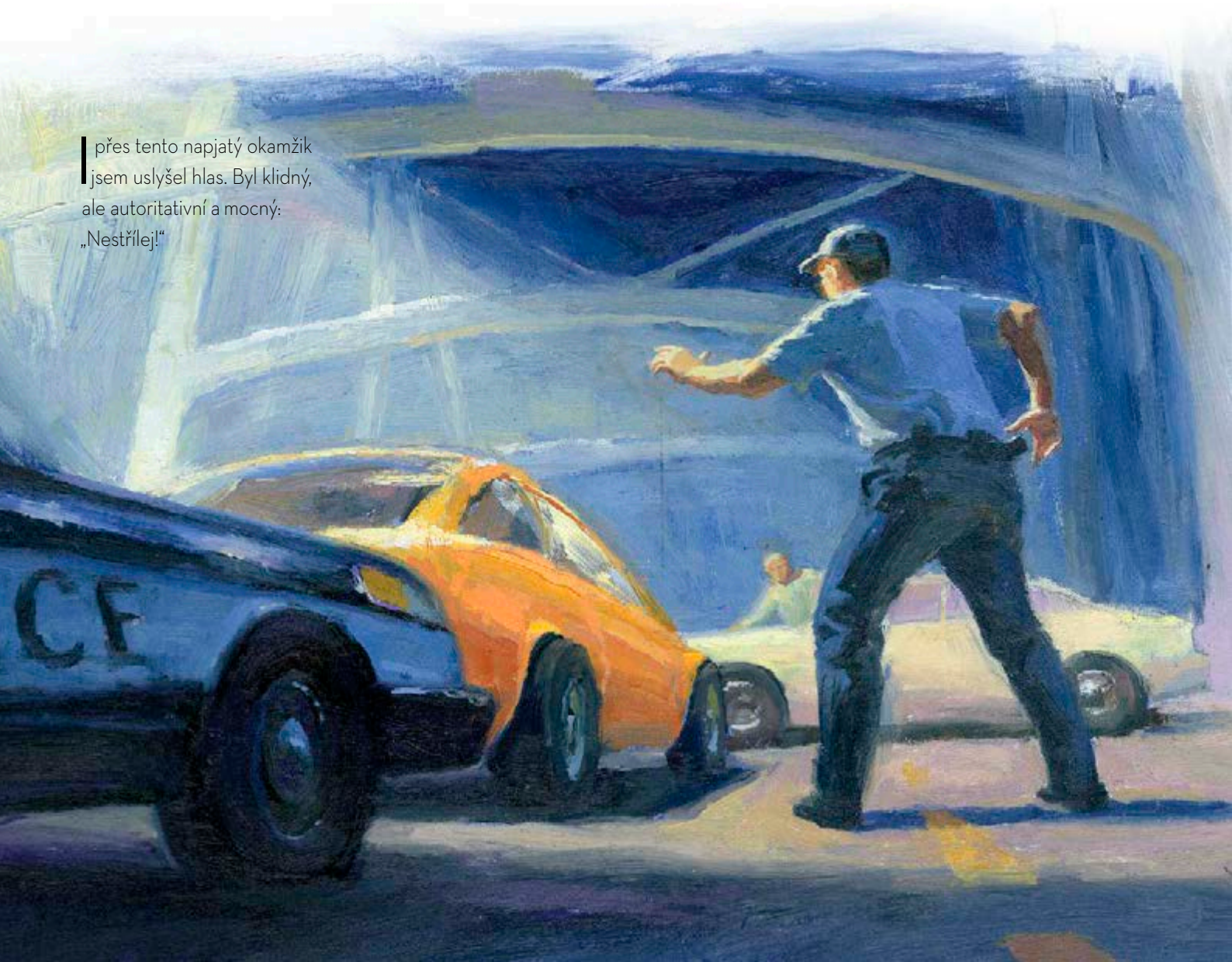
ozbrojení. Zrovna byli zahlédnuti v oranžovém autě. Svědkové tvrdí, že jsou zvlášť nebezpeční a neváhají střílet.“

Nedávno se v této oblasti zdvihla vlna ozbrojených loupeží, a i navzdory našemu nejlepšímu úsilí lupiči pokaždé uprchli. Tyto myšlenky mi

probleskly hlavou okamžitě, jakmile jsem zahlédl dvě postavy, jak v temné ulici vycházejí z domu a naskakují do oranžového auta. Mířili zrovna naším směrem.

„Potřebujeme posilu,“ řekl jsem. „Podezřelí ujíždějí na sever od naší pozice.“

I přes tento napjatý okamžik jsem uslyšel hlas. Byl klidný, ale autoritativní a mocný: „Nestřílejte!“

Naše posila, dva detektivové v civilu v neoznačeném vozidle, auto předjela a já s Bobem jsme byli v závěsu za nimi. Jakmile všechna tři auta vjela na most, posila prudce zastavila napříč mostem před oranžovým autem, my jsme zastavili za ním, a tím jsme naše podezřelé obklíčili. Auto téměř ihned zastavilo a podezřelí se skrčili.

„Vystupte s rukama nad hlavou!“ přikázal jsem, jakmile jsem vystoupil z auta. Nikdo nereagoval.

S kuráží a připraven střílet jsem znovu rozkázal: „Vystupte s rukama nad hlavou. Okamžitě!“

Řidič se zvedl a otočil se svým směrem. Viděl jsem, jak se mu v ruce zablýskl kovový předmět.

Policejní výcvik a selský rozum mi nařizovaly zmáčknout spoušť, abych si zachránil život. Ale i přes tento napjatý okamžik jsem uslyšel hlas. Byl klidný, ale autoritativní a mocný: „Nestřílej!“

Očekával jsem, že budu každou chvíli postřelen, ale čekal jsem na to, až nejdříve vystřelí někdo z onoho auta. Namísto toho řidič zvedl ruce nad hlavu společně s tím, co vypadalo jako zbraň, a poté spustil ruce do klína.

„Stát!“ řekl jsem, když jsem běžel k autu. „Ani hnout!“

V ten okamžik jsem si připadal jako v nějaké televizní show – až do chvíle, než jsem zjistil, že ti neurvalí kriminálníci jsou ve skutečnosti dvě vyděšené dívky. To, co jsem

považoval za zbraň, byla jen spona z bezpečnostního pásu.

Brzy poté jsme se dozvěděli, že dívky půjčily auto svým chlapcům. Neměly vůbec představu, co jsou zač.

„Myslel jsem, že umřeš, Cale!“ řekl mi později Bob. „Skoro jsem vystřelil. Nevím, proč jsem to neudělal.“

Dva detektivové v neoznačeném autě řekli totéž, i když nikdo kromě mě onen hlas neslyšel. Víím, že pouze nebeská moc mohla ty dvě dívky zachránit před smrtí a čtyři policisty před tím, aby udělali tragickou chybu. Tato zkušenost mi dala jistou znalost, že náš Nebeský Otec může zasáhnout pro naše dobro a že zasáhne. ■

Jméno neuvedeno

UČTE JE TOMU, ABY ČETLI KNIHU MORMONOVU

Během naší služby v Ženevě v rámci Švýcarské misie jsem byl povolán a ustanoven presidentem odbočky a má žena byla povolána presidentkou Pomocného sdružení. Společně jsme ze všech sil pracovali na tom, abychom odbočce, která se potýkala s problémy, vdechli nové nadšení. Ačkoli byla zorganizována kolem roku 1960, neměla po mnoho

let žádné křty a v posledních 15 letech z ní neodešli do misijního pole žádní misionáři.

Bylo zřejmé, že jsme při hledání řešení pro mnohé těžkosti, kterým odbočka čelila, potřebovali Pánovu pomoc. Když jsem se ohledně toho pomodlil, Duch Páně mi řekl: „Uč členy tomu, aby četli Knihu Mormonovu, a uspěješ.“

Okamžitě jsme vytvořili plán, jak pomoci všem členům zavázat se, že začnou číst Knihu Mormonovu.

To, co následovalo, bylo opravdu úžasné. Do odbočky se navrátil pokoj a Duch. Daly se pokřtít nové rodiny. Jeden mladý muž, kterého motivovala touha sloužit, odjel na misii. Několik manželství v krizi bylo posilněno a rodiny se sblížily. Tato odbočka i dnes nadále roste.

Společně s jejími členy jsme se stali svědky zázračné moci Knihy Mormonovy. Opravdu se jedná o závěrný kámen našeho náboženství a našeho svědectví o evangeliu a o Ježíši Kristu. Z celého srdce ji milujeme. Je to zdroj nekonečné a neměnné znalosti.

Tato zkušenost nás naučila, že Kniha Mormonova je ten nejjistější prostředek k tomu, abychom našim bratrům a sestrám pomohli vystoupit ze stínů duchovní temnoty, která pokrývá zemi. Tato kniha přináší pokoj, radost, štěstí a silnou touhu následovat Spasitele Ježíše Krista. ■

Emilien Rioux, Quebec, Kanada

Rozpoznávání Satanových padělků

Dennis C. Gaunt

V obchodě jsem si dával do peněženky pár dolarových bankovek, když vtom jedna z nich zaujala mou pozornost. Zdálo se mi, že její zelená barva je světlejšího odstínu než u ostatních, a tak jsem si ji důkladněji prohlédl. Poté jsem si všiml, že vyobrazení presidenta George Washingtona není zcela ostré. Ani papír nebyl správný. Byl to padělek! Prodavač mi ho vyměnil za pravou dolarovou bankovku a poté ho předal vedoucímu obchodu.

Od té doby jsem o padělané dolarové bankovce hodně přemýšlel. Přemítal jsem o tom, jak dlouho byla v oběhu a kolik lidí v průběhu let oklamala. Vlastně, kdybych nebyl pozorný, mohla oklamat i mne. Díky srovnání se skutečnou bankovkou a zaměření se na jejich odlišnosti místo jejich podobnosti jsem však poznal, že je to padělek.

V Knize Mormonově je mnoho příkladů duchovních padělatelů,

kteří používali Satanovy metody lhaní a podvádění druhých za účelem vlastního zisku. Prostřednictvím studia jejich lstí a taktik si začneme všimnout jejich chyb a omylů právě tak, jako si vycvičené oko začne všimnout rozdílů mezi pravým a padělaným oběživem. Čím více cvičíme své oko v rozpoznávání těchto odlišností, tím lépe budeme připraveni odhalit současné padělatele a odolat jejich lžím.

Shromažďování informací o Satanových padělcích

Satan se nás snaží odvádět z cesty prostřednictvím vlastního druhu duchovního padělatelství, a když nebudeme opatrní, budeme oklamáni. President Joseph F. Smith (1838–1918) varoval: „Satan je obratný imitátor, a v čím větší hojnosti je ryzí pravda evangelia dávana světu, tím více šíří padělané mince falešné nauky. Mějte se na pozoru před jeho

Když čelíme duchovním padělkům, kniha Mormonova nám může pomoci posoudit, co je pravda, a co není.

falešným oběživem, koupíte si za ně pouze zklamání, utrpení a duchovní smrt.“¹

Nejlépe se před oklamáním Satanovými padělkami ochráníme tím, že se co nejdůvěrněji seznámíme s pravdami evangelia. Čím hlubší je naše poznání pravdy, tím snáze si všimneme odlišností, až nám Satan předloží své padělky. A až tak učiní, musíme vyhledávat odlišnosti, a ne podobnosti, tak

jako jsem to se svou dolarovou bankovkou učinil já, neboť právě v odlišnostech budou vždy odhaleny lži.

President Ezra Taft Benson (1899–1994) učil: „Kniha Mormonova odhaluje nepřátele Krista. ... Bůh, díky svému nekonečnému předzvědění, sestavil Knihu Mormonovu tak, abychom mohli rozpoznat omyl a abychom poznali, jak bojovat s falešnými akademickými, politickými,

náboženskými a filosofickými názory naší doby.“²

Dnes jsme se Satanem ve válce. I my, jako každá armáda, potřebujeme vědět, co nepřítel chystá. Kupříkladu poznání o tom, kde a kdy nepřítel zaútočí, může být nedocenitelnou informací. Proto se získávání takových informací nazývá „shromažďováním informací“. Znat nepřítel znamená být chytřejší než nepřítel. Kniha Mormonova nám může

pomoci „shromažďovat informace“ o Satanových metodách padělání.

Lichocení je padělek

Více než polovina padělatelů zmíněných v Knize Mormonově používá k dosažení svých cílů lichocení a charismatickou osobnost. Například Šerem „měl dokonalou znalost jazyka lidu; pročež, dokázal dobře lichotit a vésti mocné řeči podle moci

ďáblovy“. (Jákos 7:4.) Zlovolní kněží krále Noéma pronášeli marná a lichotivá slova (viz Mosiáš 11:7), čímž způsobili, že se lid dopouštěl modlářství a dalších zlovolností. Korihor ve své době dosáhl podobných výsledků, „sváděje srdce mnohých“. (Alma 30:18.) Jak Amalikiáš, tak Gadianton použili svou zálibu v lichocení k získání armád zlovolných následovníků. (Viz Alma 46:10; Helaman 2:4.)

To není náhoda. Lichocení je povrchní, neupřímné, prázdné a přehnaně zveličující. Nefi varoval před těmi, kteří „budou tímto způsobem učiti falešným a marným a pošetilým naukám a budou v srdci svém nadutí a budou se usilovně snažiti skryti rady své před Pánem; a díla jejich budou ve tmě“. (2. Nefi 28:9.)

Lichocení je často používáno k oklamání; obvykle za ním stojí postranní úmysly. Lichocení upřednostňuje styl před obsahem a apeluje na marnivost a pýchu přirozeného člověka v nás. Pánovi proroci nám však oznamují prosté, a přesto důležité pravdy, které *potřebujeme* slyšet.

Lichocení je jazyk, kterým mluví Satan. President James E. Faust (1920–2007), druhý rádce v Prvním předsednictvu, vysvětlil: „[Satanův] hlas zní velmi rozumně a jeho poselství je velmi snadné ospravedlnit. Je to přitažlivý, poutavý hlas se sladkými tóny. Není tvrdý ani nelibozvučný. Nikdo

„[Satanův hlas] je ... přitažlivý, poutavý hlas. ... Nikdo by nenaslouchal Satanovu hlasu, kdyby zněl hrubě nebo zlostně.“

by nenaslouchal Satanovu hlasu, kdyby zněl hrubě nebo zlostně.“³

Když nám svět předloží myšlenku, filosofii nebo názor, které apelují výhradně na naši marnivost a pýchu nebo které se zdají příliš dobré na to, aby to byla pravda, mělo by nás to okamžitě varovat. Nakládejte s těmito myšlenkami jako s padělkami. Srovnajte je s pravdami, kterým učí Pánovi proroci. Vyhledávejte odlišnosti, ne podobnosti, a falešné nauky vyjdou najevo.

Nehor – oblíbený padělatel

Nehor hojně používal Satanovu metodu lichocení. Pohlédněme na

něho jako na případovou studii duchovního padělatele. Nehor, jehož nauka zdánlivě přijímala myšlenku, že existuje vykupitel, byl charismatickým a mezi Nefity oblíbeným kazatelem. Nehor získal mnoho následovníků tím, že učil, že „veškeré lidstvo má býti spaseno posledního dne“ a „míti věčný život“. (Alma 1:4.)

Dokážeme porozumět tomu, proč je Nehorovo poselství tak lákavé? Učil o pohodovém a uvolněném Bohu – o Bohu, který kvůli tomu, že všechny miluje, všechny bezpodmínečně spasí. Jen do toho, dělejte, co si přejete, protože všechno je dobré. Je to lákavá filosofie, která je dnes

lidmi přijímána tak ochotně jako za dnů Nehorových. (Viz Alma 1:5.)

Volný vstup do nebe je zjevně tím, co si lidé přejí.

V čem tedy spočívá problém Nehorova poselství? Podívejme se znovu na hlavní body jeho tvrzení:

- Bůh stvořil všechny lidi – to je pravda.
- Bůh miluje všechny lidi – to je pravda.
- Nemáme se Boha bát – to je pravda.
- Máme se radovat z myšlenky, že existuje spasení – to je pravda.

Dosud nacházíme mezi pravdami evangelia a tím, čemu učil Nehor, mnoho podobností. Pamatujte však – tak jak tomu bylo u padělaných peněz, musíme vyhledávat odlišnosti, ne podobnosti. Podívejme se tedy na Nehorův poslední bod:

- Bůh všem udělí věčný život – to je lež!

Toto je ta důležitá odlišnost, která nám říká, že Nehor je duchovní padělatel. Spasení od tělesné smrti je zaručeno všem, ale spasení od duchovní smrti je podmíněno naší ochotou činit pokání. Jestliže činíme pokání, můžeme obdržet věčný život. (Viz Jákob 6:11.) Ale nedopraví nás k němu žádná „jízda zdarma“.

Gedeon a Alma rozpoznali padělatele

Nehorovo zlo bylo odhaleno toho dne, kdy se setkal s Gedeonem, spravedlivým učitelem Církve Boží. Gedeon se před lety postavil králi Noémovi, a měl tudíž s duchovními padělateli zkušenosti. (Viz Mosiáš 19:4–8.) Nehor se s ním „počal ... ostře svářiti, aby mohl svěsti lid církve; ale [Gedeon] mu odporoval, napomínaje ho slovy Božími“. (Alma 1:7.) Gedeon Nehora rozpoznal jako padělatele. Jakmile byl Nehor odhalen, uchýlil se k další ze Satanových metod – k vraždě. Gedeon však nezemřel nadarmo. Lidé předvedli padělatele Nehora před Almu, aby byl souzen.

Alma rozpoznal nejen to, že Nehor byl vinen kněžskou lstivostí a vraždou, ale také to, že kdyby kněžské lstivosti mezi lidem nebylo zamezeno, „vedlo by to k jeho naprostému zničení“. (Alma 1:12.) Nehor byl tedy odsouzen k smrti a vytrpěl „potupnou smrt“. (Alma 1:15.)

Gedeon a Alma jsou pro nás příkladem. Když je s námi Duch, uvidíme a uslyšíme „[věci] tak, jak skutečně jsou“. (Jákob 4:13.) Rozpoznáme Satanovy zavádějící plány a úklady „s dokonalým poznáním, jako denní světlo od temné noci“. (Moroni 7:15.)

Náš nepřítel-padělatel je chytrý, avšak my, jako Gedeon a Alma, můžeme být chytřejší. Tak jak jsem pozvolna

SATAN ŠÍŘÍ LŽI

„Satan, náš protivník, chce, abychom byli neúspěšní.

Součástí jeho snahy o zničení naší víry je šíření lží. Vychytrale nás přesvědčuje, že pochybovači, skeptici a cynici jsou světaznalí a inteligentní, zatímco ti, kteří věří v Boha a Jeho zázraky, jsou naivní či slepí nebo mají vymytý mozek. Satan nám bude tvrdit, že je populární zpochybňovat duchovní dary a učení pravých proroků.“

President Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, „Nebojte se, toliko věřte“, *Liahona*, listopad 2015, 78.

rozpoznával odlišnosti mezi dvěma dolarovými bankovkami, můžeme postupně vycvičit své oko, mysl i ducha k rozpoznání odlišnosti mezi pravdou a lží. Když tak učiníme, rozpoznáme padělatele a odoláme jejich lžím. ■
Autor žije v Utahu v USA.

ODKAZY

1. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 376.
2. *Učení presidentů Církve: Ezra Taft Benson* (2014), 129.
3. James E. Faust, „The Forces That Will Save Us“, *Liahona*, Jan. 2007, 4.

Míra požehnání na Madagaskaru

Mindy Anne Seluová

Církevní časopisy

Solofo Ravelojaona pocítil poté, co jeho manželka během prvního těhotenství prodělala samovolný potrat, který je hluboce zasáhl, že jejich modlitby byly o rok později zodpovězeny druhým těhotenstvím. S manželkou Hary Martine považují narození své dcery za jedno ze svých největších požehnání. Solofo vysvětluje: „Jelikož jsme Boha prosili, a On nám ji dal, dali jsme jí jméno, které v malgaštině znamená ‚Boží odpověď‘.“

Solofo, mladý dospělý z Madagaskaru, je pevně přesvědčen, že Bůh odpovídá na modlitby a ve správný čas žehná věrným. „Život je těžký,“ říká Solofo, „a když lidé nedostanou, co si přejí, někteří se začnou ptát: ‚Proč se to stalo zrovna mně?‘ Mohou opustit Církev nebo začít pochybovat o existenci Boha. Když však žijeme podle evangelia a čteme písmo, je to snazší. Když opravdu žijete podle evangelia, opravdu uvidíte požehnání.“

Solofo žije v zemi potýkající se s vážnými problémy, mezi něž patří nesmírná nouze, nestabilita ve vládě, slabá infrastruktura a přírodní katastrofy, a proto je zřejmé, proč říká, že život je těžký. Požehnání, jež život podle evangelia přináší, však Solofovi více než vynahrazují jakékoli těžkosti. „Ani nedokáži spočítat požehnání, kterých se mi dostává, pokud žiji podle evangelia,“ říká.

Díky tomu, že Církev je na Madagaskaru poměrně nová (první odbočka byla zorganizována v roce 1990), je podle Solofo pro její členy nejobtížnější čelit různým nepravdám a mylným představám, které o ní panují. Říká, že stejně jako v Lehiově vidění stromu života i zde „lidé možná nepřijímají evangelium v jeho plnosti proto, že se za ně stydí před svými přáteli a obávají se, že je zavrhnou jejich rodina“. Solofo však takto nepřemýšlí a říká: „Nikdy jsem se za evangelium nestyděl. Žiji podle evangelia a vždy se o ně chci dělit se svými spolupracovníky, přestože

Navzdory politickým otřesům a ekonomickým obtížím v zemi se Solofo spoléhá na požehnání, jež přicházejí tehdy, když žijeme podle evangelia.

někteří z nich o ně moc nejeví zájem.“ Často se dělí o své prosté svědectví, a to do té míry, že mu spolupracovníci dali přezdívku „pastor“.

Uprostřed ekonomických a politických nepokojů se Solofo a Hary Martine spoléhají jak na požehnání plynoucí z jejich chrámových smluv (rok po jeho misii v Ugandě a její misii na Madagaskaru byli oddáni v chrámu Johannesburg v Jihoafrické republice), tak na svou důvěru v Pána. „Mám evangelium a svůj život prostě ponechávám v Božích rukou,“ vysvětluje Solofo. Může se spoléhat na své pevné svědectví, neboť již má víru v „Boží odpovědi“. ■

VÍCE O SOLOFOVI

Jaké jídlo rád jíte?

Jídlo, které jíme, je rýže – spousta rýže. Jedno z mých oblíbených jídel se nazývá *ravtoto*. Speciálním nástrojem rozdrťme maniokové listy na malé kousky a podáváme je s rýží a vepřovým masem.

Co rád děláte ve svém volném čase?

Rád hraji na keyboard, zpívám a čtu si. President odbočky věděl, že rád zpívám a že umím hrát na keyboard, proto při mém příchodu do odbočky řekl: „Tak už máme někoho, kdo povede sbor,“ a já jsem nabídl svůj čas. Předtím sbor neměli, ale já jsem je začal učit, a nyní je to baví.

FAKTA O MADAGASKARU

Jazyky: francouzština, malgaština
Hlavní město: Antananarivo

V ČÍSLECH

- 22 005 222 obyvatel (odhad pro rok 2012)
- 80 procent zvířat, která se nacházejí na Madagaskaru, nežijí nikde jinde na zemi
- 4. největší ostrov na světě
- 60 procent světového exportu vanilky pochází z Madagaskaru

CÍRKEV NA MADAGASKARU

- 9 190 Svatých posledních dnů
- 37 sborů a odboček
- 2 kůly
- 1 misie

**Starší Dale G.
Renlund**

Kvorum Dvanácti
apoštolů

DUCHOVNÍ STABILITA – STAVBA NEPOTOPITELNÉ LODI

K tomu, abychom se úspěšně orientovali ve svém smrtelném životě, potřebujeme dostatečnou duchovní stabilitu.

Na počátku 17. století objednal švédský král Gustav II. Adolf výrobu válečné lodi, která měla být pokřtěna jménem *Vasa*. Na její postavení bylo nutné vynaložit značné prostředky, obzvláště za dub, ze kterého mělo být plavidlo vyrobeno. Gustav Adolf pečlivě dohlížel na proces stavby a snažil se zajistit, aby *Vasa* plně dostála jeho očekáváním.

Poté, co stavba započala, Gustav Adolf nařídil, aby *Vasa* byla prodloužena. Kvůli tomu, že boční vzpěry již byly postaveny z drahocenného dubu, král stavitelům nařídil, aby loď prodloužili, aniž by ji rozšířili. Ačkoli stavitelé lodi věděli, že tento postup ohrozí plavební vlastnosti *Vasy*, zdráhali se králi říct něco, o čem věděli, že si to nepřeje slyšet. Vyhověli mu. Gustav Adolf také trval na tom, že tato loď nebude mít jen jednu palubu se zbraněmi, jak je zvykem, ale bude mít děla na třech palubách, přičemž ta nejtěžší budou na horní palubě. Stavitelé lodi králi znovu navzdory svému úsudku vyhověli.

10. srpna 1628 *Vasa* zahájila svou první plavbu. Jakmile opustila přístav, opřel se jí do plachet silný vítr a loď se začala naklánět. Zanedlouho se „překlopila na bok a skrze střílny do ní proudila voda, dokud se s plachtami, praporky a vším ostatním pomalu nepotopila ke dnu“.¹ Při své první plavbě *Vasa* překonala vzdálenost 1 280 metrů.

Touha Gustava Adolfa po výstředním symbolu důležitosti zcela zničila navrženou podobu lodi, která se měla stát skvostnou plachetnicí, nejmocnější válečnou lodí své doby. Nepochota stavitelů ozvat se – jejich strach z královy nelibosti – krále ochudila o jejich poznání a postřehy. Všichni zúčastnění pustili ze zřetele cíle tohoto počínu – ochranu Švédska a podporování jeho zájmů v zahraničí.

Lod, která se pokouší vzdorovat fyzikálním zákonům, je pouhým člunem, který se potopí.

K úspěšné orientaci ve smrtelném životě potřebujeme dostatečnou duchovní stabilitu, abychom mohli čelit bočnímu větru i protiproudu, provést nutné obraty a bezpečně se vrátit do nebeského domova. Jsou věci, které můžeme dělat, abychom svou duchovní stabilitu posílili. Zmíním se o čtyřech z nich.

✦ **Poslouchejme Boží přikázání**

První z nich je poslušnost Božích přikázání. Tak jako *Vasa* podléhala fyzikálním zákonům, my všichni podléháme duchovním zákonům. Nikdo od nich není osvobozen. Těchto duchovních zákonů, které nazýváme Božími přikázáními, musíme být poslušni.

Gustav Adolf možná při práci na stavbě lodi považoval fyzikální zákony za omezující, ale *Vasa* by se bývala nepotopila ještě před začátkem své mise, kdyby byla postavena v souladu s těmito zákony. Místo toho mohla mít volnost a schopnost přizpůsobit se a dosáhnout tak účelu, ke kterému byla postavena.

Právě tak poslušnost Božích zákonů zachovává naši svobodu a schopnost přizpůsobit se a dosáhnout svého potenciálu. Přikázání nebyla dána proto, aby nás omezovala. Poslušnost naopak vede k vyšší duchovní stabilitě a dlouhodobému štěstí.

Být poslušný je naše rozhodnutí. Ježíš nabádal: „Vizte, dal jsem vám přikázání; tudíž přikázání má zachovávejte.“ (3. Nefi 15:10.) Je to takto jednoduché. Urovnejte si to. Nyní se rozhodněte být důsledně poslušní. Nic neposílí duchovní stabilitu více. Nic nám nedá větší svobodu při dosahování našeho životního poslání.

✦ **Dbejme rad a staňme se celoživotními studenty**

Zadruhé – musíme věnovat pozornost radám, jež pocházejí z důvěryhodných zdrojů, a dbát jich a zavázat se k tomu, že se staneme celoživotními studenty.

Jednou z nástrah při získávání poznání je arogance, která se může dostavit, když si myslíme, že toho víme tolik, že se již nemáme čemu naučit. Všichni jsme toho již byli svědky u těch, kteří si jsou příliš jistí svou genialitou. Učit někoho, kdo všechno ví, je opravdu těžké.

S tímto na paměti a s touhou být celoživotním studentem president Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, řekl: „Jsem ještě dítě, které se má hodně co učit. Většina lidí mě může něčemu naučit.“² Když mne president Eyring nedávno povolal jako generální autoritu, dostal jsem od něho důležité ponaučení. Řekl, že když slyší, jak někdo vypráví příběh, který už slyšel, nebo cituje verše z písem, které dobře zná, položí si tyto otázky: „Proč mi to Pán zdůrazňuje?“ a „Čemu ještě se mám z tohoto příběhu nebo verše naučit?“ Přejeme-li si posílit svou duchovní stabilitu, budeme ochotní se učit a budeme dostatečně pokorní na to, abychom se nechali vést, bez ohledu na svůj věk nebo zkušenosti.

Opravdu je to naše rozhodnutí. Můžeme naslouchat radám církevních vedoucích, obzvláště těch, kterým vyjadřujeme podporu jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům; radám rodičů a radám důvěryhodných přátel – nebo nemusíme. Můžeme se snažit být celoživotními studenty – nebo nemusíme. Můžeme posilovat svou duchovní stabilitu – nebo nemusíme. Pokud se nám nepodaří posílit svou duchovní stabilitu, staneme se podobnými *Vase* – člunu, který se potopí.

✦ *Učiňme Ježíše Krista naším základem*

Začtvrté – a to je poslední a nejdůležitější bod, naše duchovní stabilita je posilována do té míry, do jaké činíme Ježíše Krista svým základem.

Bez Krista jsme hnáni jako plavidlo zmítané na vlnách. Nemáme moc, protože nemáme plachty. Nemáme stabilitu, obzvláště v dobách bouřek, protože nemáme kotvu. Nemáme směr ani cíl, protože nemáme nic, čím bychom řídili. Musíme Krista učinit naším základem.

Abychom dokázali v životě čelit bočnímu větru i protiproudu, překonávat je a být na ně připraveni, musíme být poslušni Božích příkázání, stát se pokornými, ochotnými a odhodlanými celoživotními studenty, sloužit druhým a učinit Ježíše Krista základem svého života. Když tak činíme, posilujeme tím svou duchovní stabilitu. Na rozdíl od *Vasy* se budeme moci vrátit do bezpečného přístavu s tím, že jsme naplnili své určení. ■

Ze zasvěcujícího shromáždění na Univerzitě Brigham Younga, 16. listopadu 2014. Úplný text v angličtině najdete na adrese speeches.byu.edu.

ODKAZY

1. Dopis králi Gustavu II. Adolfovi od švédské říšské rady; překlad citován v Richard O. Mason, „*The Vasa Capsizes*“, virtualschool.edu/mon/CaseStudies/Vasa/vasa.html. O *Vase* existuje mnoho záznamů; historické údaje a další odkazy naleznete například na adrese vasamuseum.se/en.
2. Henry B. Eyring, citován v Robert I. Eaton a Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), 409.

✦ *Služme druhým*

Zatřetí – naši duchovní stabilitu posiluje, když se nestaráme ani tak o sebe, ale o druhé, a když jim sloužíme.

Je snazší zaostřit na věčnost, když se zaměřujeme na druhé, zatímco se snažíme pomáhat dětem Nebeského Otce. Zjistil jsem, že je snazší obdržet inspiraci, když se modlím o to, jak pomoci druhým, než když se modlím jen sám za sebe.

Možná věříme, že se v nějakém okamžiku v budoucnu ocitneme v situaci, kdy pomáhat pro nás bude snazší. Ve skutečnosti je ten okamžik nyní. Pokud si myslíme, že bude příhodnější sloužit druhým, až budeme mít víc času, peněz nebo čehokoli jiného, mýlíme se. Bez ohledu na okolnosti máme na vybranou. Pomůžeme druhým, či ne? Pokud se rozhodneme, že potřebným nepomůžeme, neobstojíme v důležité zkoušce smrtelnosti. Pokud pomůžeme, posílíme tím svou duchovní stabilitu.

NAUČTE SE HRÁT NÁBOŽENSKOU PÍSEŇ *za 10 minut!*

Náměty shromáždil a upravil Daniel Carter

Církevní sekce Hudba a krásné umění

Pokud jste nikdy nehráli na piano, ale vždy jste si přáli se to naučit, toto je vaše příležitost. Jediné, co potřebujete, je klávesový nástroj – a nemusí to být piano, stačí keyboard (elektronické piano). A pokud ho doma nemáte, můžete si tento článek vzít s sebou tam, kde piano nebo keyboard jsou, a začít se učit.

Tato lekce je tak jednoduchá a snadná, že na konci budete schopni zahrát jednu náboženskou píseň. Dokonce je možné, že melodii náboženské písně budete schopni zahrát již za 10 minut!

Připraveni? Začněme!

Příprava na hru na piano

1. Když se posadíte k pianu a prsty položíte na klávesy, posuňte si stoličku do takové vzdálenosti, abyste měli paže lehce ohnuté v loktech.
2. Posadte se doprostřed stoličky, přesně před střed kláves.
3. Sedte na předním kraji stoličky s rovnými zády a váhou přenesenou dopředu.
4. Chodidla mějte na podlaze.
5. Sedte pohodlně, dbejte na správné držení těla.
6. Ujistěte se, že máte dobré osvětlení, abyste viděli na noty a na klávesy.

7. Postavte se. Spusíte paže volně podél těla. Povšimněte si přirozeného zaoblení rukou, jako by držely míček. Když se znovu posadíte, položte prsty na klávesy s tím též přirozeným zaoblením.
8. Umístěte ruce nad klávesy tak, že se prsty budete dotýkat přibližně

- středu širší části bílých kláves. Dlaně udržujte nad klávesami, ale nepokládejte je na ně ani na dřevo pod nimi.
9. Uhoďte na klávesu špičkou bříška prstu. Prsty ruky zůstávají ohnuté a jejich pohyb vychází ze zápřstních kloubů. Při úderu na klávesu mějte klouby prstů stále ohnuté.

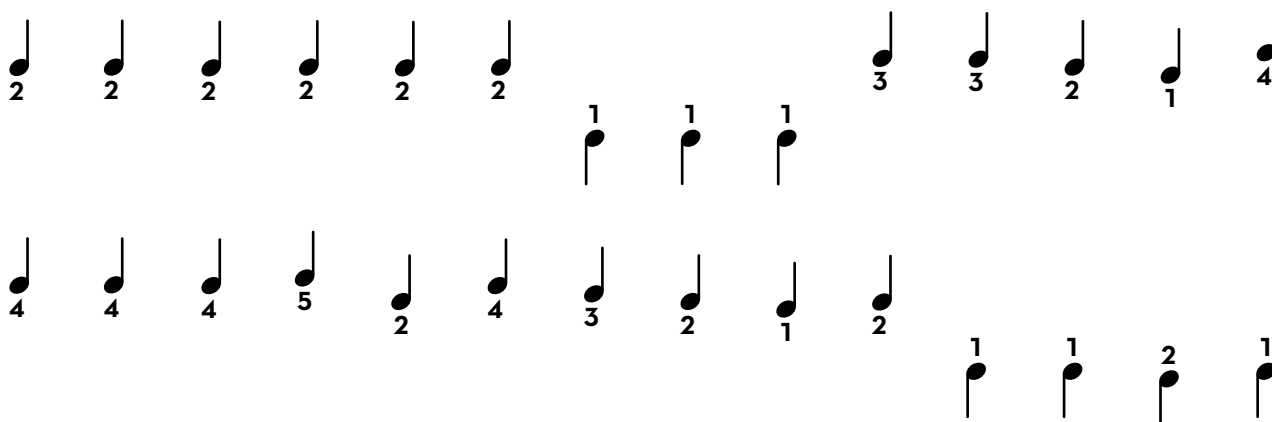
Hraní podle očíslovaných prstů

Prsty jsou očíslovány, jak je zde znázorněno, aby vám to pomohlo umístit na každou klávesu ten správný prst. Čísla

prstů jsou na stránce uvedena vedle not.

Umístěte ruku nad jakoukoli skupinu pěti kláves a každý prst držte nad jednou klávesou. Procvičujte čísla prstů tím, že na

klávesu budete hrát správným prstem tak, jak je doporučeno. Noty, jejichž nožička směřuje nahoru, jsou pro pravou ruku. Noty, jejichž nožička směřuje dolů, jsou pro levou ruku.

Hraní písně „Tam na vrcholku vzdáleném“

Umístěte ruce na klávesy tak, jak je to znázorněno níže.

Použijte skupiny dvou a tři černých kláves k tomu, aby vám pomohly určit správnou pozici.

Hrajte tuto náboženskou píseň tak, že se budete řídit uvedenými čísly prstů. Noty, jejichž nožička směřuje nahoru, jsou pro pravou ruku, noty, jejichž nožička směřuje dolů, jsou pro levou ruku. Píseň procvičujte, dokud s ní nebudete spokojeni. Řiďte se zásadami správného prstokladu uvedenými v devítibodovém kontrolním seznamu.

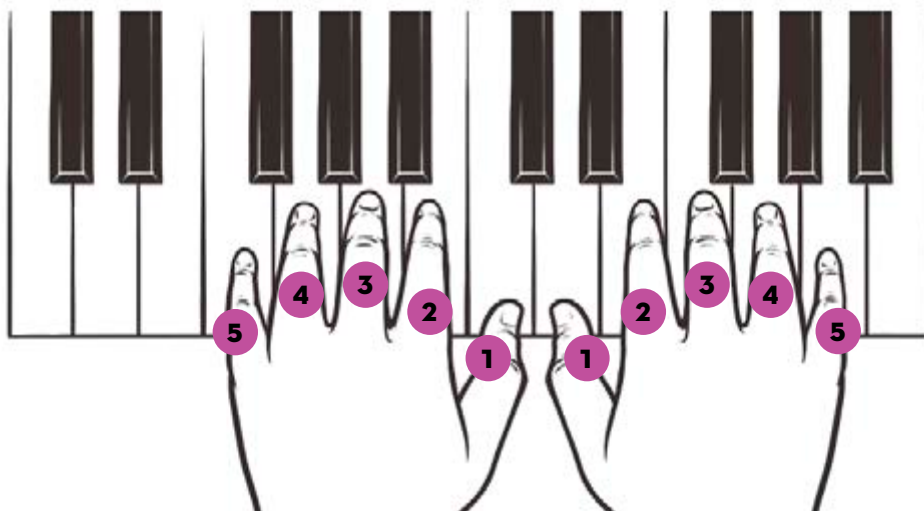
Nyní jste byli seznámeni se hrou na piano a naučili jste se melodii jednoduché náboženské písně. Abyste mohli hrát další písně, potřebujete se naučit několik základních zásad ohledně taktu, rytmu a not.

A teď to nejlepší – lekce, kterou jste si právě osvojili, je první lekcí z knihy Church Keyboard Course [Církevní kurz hry na keyboard] dostupné v šesti jazycích v církevním distribučním středisku.¹ Tento snadno srozumitelný návod vám pomůže, abyste se učili sami nebo ve skupinách. Do výuky hry na piano můžete zapojit celou rodinu

v rámci společné činnosti na rodinném domácím večeru. Kurz můžete dokončit za pouhých šest týdnů.

Mnohé studie ukazují, že soukromé hodiny hudby pomáhají zlepšit soustředěnost studentů, jejich akademické výsledky a logické myšlení.²

Když si osvojujeme hudební dovednosti, rozvíjíme tím talenty, které nám dal Pán, prohlubujeme své poznání a učíme se rozličným způsobům, kterými můžeme své poznání a talenty používat k budování Jeho království. ■

ODKAZY

1. Keyboard Course Kit [Kurz hry na keyboard – sada] si můžete objednat na adrese store.lds.org.
2. Viz Laura Lewis Brown, „The Benefits of Music Education“, pbs.org; Jessica Velasco, „How the Arts Can Help Students Excel“, the Science of Learning Blog, Dec. 11, 2012, scilearn.com/blog/how-arts-help-students-excel; „Music Helps Children Learn Maths“, *The Telegraph*, Mar. 22, 2012, telegraph.co.uk.

ODHODLÁNÍ skončit

Moje dovednosti ve hře na piano se nezlepšovaly ani po letech cvičení. Rodiče mi řekli, že mohu skončit pod jednou podmínkou – musím se naučit hrát 50 náboženských písní.

Gretchen Blackburnová

Vtrhla jsem do domu, oči zalité slzami po další neuspokojivé hodině hry na piano. Učila jsem se hrát již čtvrtým rokem, a nezvládla jsem zahrát o moc víc než „Třpyť se, třpyť se hvězdičko“. Moje učitelka se snažila na mém hrozném hraní najít něco pozitivního, ale díky tomu jsem se cítila ještě hůř. Rodiče platili za hodiny hry na piano, o které jsem nestála a od kterých jsem nic nečekala.

Chtěla jsem, aby mi s tím rodiče dovolili skončit. „Prosím,“ žadonila jsem. „Udělám cokoli. Co pro to mám udělat?“

Poté, co si o tom spolu promluvili, řekli: „Pokud se naučíš hrát 50 náboženských písní, můžeš skončit.“

Ihned jsem začala cvičit. Tolik jsem toužila po tom, abych mohla skončit, že jsem byla hře na piano ochotna obětovat čas navíc. Osvojit si první náboženskou píseň, „Ó, Bože, my Tobě děkujeme“ (*Náboženské písně*, č. 10), mi trvalo téměř měsíc. Stále jsem však byla odhodlána skončit, tak jsem cvičila dál.

Poté se přihodilo něco zajímavého – osvojování si písní začalo být snazší. Po celý týden jsem byla spokojenější. Během dne jsem si písně broukala a na shromáždění svátosti jsem zpívala hlasitěji.

Nakonec jsem přestala počítat, kolik písní již umím hrát. Když jsem se ve hře na piano stala zručnější, uvědomila jsem si, že se dokáži novou píseň naučit za méně než 30 minut.

A když jsem písně nakonec spočítala, uměla jsem jich zahrát mnohem více než 50. A v žádném případě jsem se nechystala s hrou na piano skončit. Získala jsem v hraní více sebevědomí a pocítila jsem moc náboženských písní ve svém životě.

Náboženské písně jsou jako písma; promlouvají pravdu. Když je hraji, mám pocit, jako bych se pohroužila do písem. Výuka hraní náboženských písní na piano mi pomohla nastartovat proces posilování mého svědectví a učení se pravdě. Zjistila jsem, že si během dne vybavuji slova různých náboženských písní, což mi pomáhá všechno zvládnout. Hraní na piano posílilo mé svědectví a otevírá mi dveře, kamkoli přijdu. ■

Autorka žije ve státě New York v USA.

ZDĚŠENÍ, ŽAL A BOŽÍ ZÁMĚR

*Když jsem prožívala nejžalostnější zkušenost svého života, pociťovala jsem, že **Nebeský Otec je po celou dobu se mnou.***

Paola Čajupiová

Jednoho brzkého rána v roce 2008 mě maminka probudila, abych šla do školy. Byla jsem toho rána opravdu šťastná, ale nevěděla jsem, že se z něj stane nejhorší den mého života a že je to naposledy, co ji vidím. Nezůstala jsem toho dne ve škole až do konce vyučování, protože mě musel vyzvednout rodinný přítel, aby mi řekl, že se maminka zabila. Bylo mi teprve 12 let.

Pomyslela jsem si: „Jak mohu bez maminky žít?“ Byla mou nejlepší přítelkyní.

Plakala jsem celé měsíce. Do školy jsem chodila nerada, protože ostatní děti se ke mně chovaly jinak a litovaly mě. Neměla jsem ponětí, co se ode mě očekává; věděla jsem jen to, že musím být silná kvůli všem ostatním.

Jednoho dne, pět nebo šest měsíců po mamčině smrti, jsem o samotě plakala u okna a snažila se porozumět tomu, proč tady jsem. Náhle jsem v mysli uslyšela hlas: „Jsi má dcera; nenechám tě trpět.“ Věděla jsem, že to je Bůh. Překvapilo mě to však, protože jsem v Něho již nevěřila, obzvláště od té doby, co jsem měla pocit, že to Bůh mi vzal maminku. Přestože jsem nevěděla, co tím myslel, cítila jsem se v bezpečí.

O tři roky později jsem jela do Říma navštívit svého strýce. Neustále mi vyprávěl o jisté církvi, do které chodil. Jednu neděli mě vzal s sebou. Vždy si budu pamatovat,

jak jsem poprvé přistoupila ke dveřím té církevní budovy, a pak, jakmile jsem vstoupila dovnitř, tu lásku Nebeského Otce, kterou jsem tam pociťovala. Připadala jsem si tam jako doma.

Začala jsem každý týden chodit na nedělní shromáždění a také na každou činnost během týdne. Moc ráda jsem trávila čas s mládeží Církve. Cítila jsem se s nimi šťastnější. Přemýšleli stejně jako já a věřili stejným věcem. Po třech měsících mi však letní prázdniny skončily, a já jsem se musela vrátit do Albánie.

Po návratu domů jsem tatínkovi vyprávěla o svých pocitech a o tom, jak jsem byla po celou tu dobu šťastná. Jemu se to nelíbilo. Řekl, že mi nedovolí dál chodit na shromáždění ani se učit více o Církvi. Musela jsem tedy následující tři roky, než jsem dosáhla 18 let, být trpělivá. Poté jsem se mohla sama rozhodnout, že se dám pokřtít.

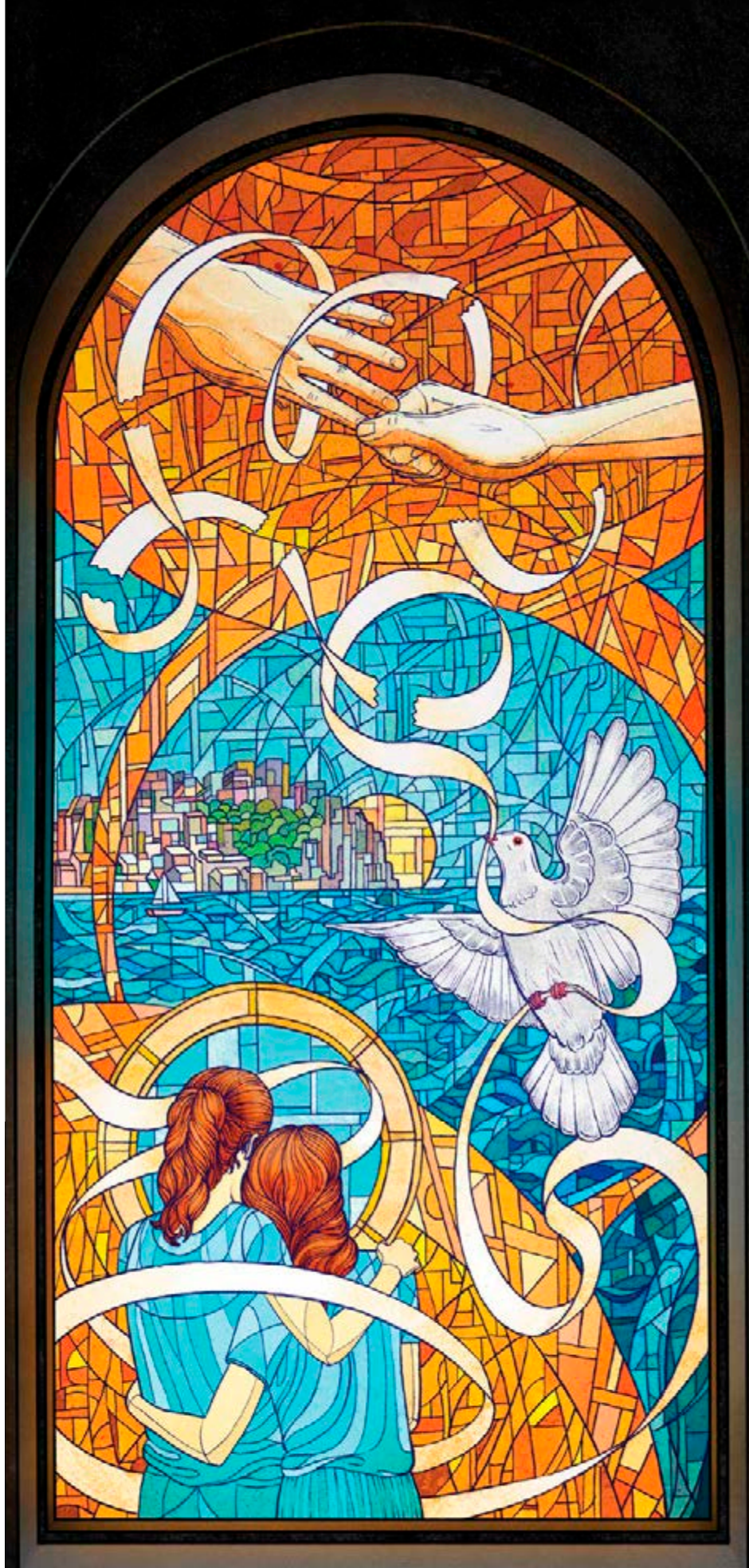
Během té doby jsem byla požehnána prostřednictvím mnoha lidí, kteří mi vyprávěli o tom, co se na shromáždění každou neděli dozvěděli. Patřila k nim i Stephanie. Žila v Itálii, když můj strýc vstoupil do Církve, ale poté se vrátila do svého domova ve Spojených státech. Strýc si říkal, že by pro nás bylo dobré, kdybychom si dopisovaly, tak jsem si ji přidala do přátel na Facebooku.

Přestože jsme se nikdy nesetkaly tváří v tvář, vždy jí budu vděčná za to, že pomohla posilovat mou víru a učit mě více o evangeliu Ježíše Krista. Psala mi téměř každou neděli a vyprávěla mi o všem, co se na shromáždění dozvěděla, a poté mi odpovídala na otázky. Byla pro mě skvělou přítelkyní.

Po letech trpělivosti jsem nakonec byla dva dny po svých 18. narozeninách pokřtěna. A již brzy se o štěstí, které jsem toho dne pocítila, podělím i se svou matkou, protože budu pokřtěna za ni. Víím, že bude hrdá na to, pro jaký život jsem se rozhodla.

Cítím, že mi Nebeský Otec žehnal, protože po celou tu dobu byl mnoha různými způsoby stále se mnou. Jen jsem musela čekat a být trpělivá, protože se mnou měl svůj záměr. On je tím, kdo mi dodal sílu přestat všechny zkoušky, kterým jsem čelila. Vždy byl se mnou a pomáhal mi být šťastnější. ■

Autorka žije v Albánii.

Starší José
A. Teixeira
Sedmdesátník

I KDYŽ

JSTE STYDLIVÍ

*Důvěřujte Pánu, a On vám požehná
v úsilí dělit se o evangelium.*

Když jsem byl novým presidentem misie v Brazílii, prováděl jsem pohovory s několika staršími. Jednoho z nich jsem požádal, aby mi o sobě něco řekl.

„Jsem velice stydlivý,“ řekl. Obával se, že jeho stydlivost bude stát v cestě tomu, aby byl schopen sloužit.

Zeptal jsem se: „Myslíte, že Pán vám může i přesto pomoci, abyste byl dobrým misionářem?“

„Věřím, že pro Pána je možné všechno.“

„Pak Mu dovolte, aby vám pomohl. Myslíte, že to dokážete?“

„Dokážu,“ řekl.

Musím přiznat, že když odcházel, pomyslel jsem si: „Doufám, že to zabere.“

Týdny plynuly a tatáž skupina misionářů brzy opět dorazila na pohovory. Tentokrát společník stydlivého staršího řekl: „Braťře presidente, nevím, co jste mu řekl, ale rozhodně ho to hodně ovlivnilo. Dokáže nyní úžasně hovořit s lidmi.“ A tak jsem se na další setkání s ním těšil.

ILUSTRACE DAVID MALAN

Když vstoupil do kanceláře, obrátil pohled do země.
 „Mám pro vás dobrou zprávu,“ řekl. „Pořád jsem stydlivý, ale poprosil jsem Pána, aby mi pomohl. Poté jsem otevřel ústa a začal mluvit. A víte co? Nyní to tak dělám pořád. Ani si nepamatuji, co říkám. Úžasné na tom je, že lidem se to líbí. Pociťují Ducha. Rozumějí mi a tomu, co jim říkám.“

Byl jsem ohromen, když jsem viděl, jak se tento misionář změnil, když vložil svou důvěru v Pána. Stal se skvělým nástrojem pro přinášení štěstí mnoha lidem.

**„Pořád jsem stydlivý,
ale poprosil jsem Pána,
aby mi pomohl.“**

Překonávání strachu

Někdy, když se dělíme o evangelium, pociťujeme nervozitu. Avšak jak názorně předvedl tento misionář, Pán nás povede, když Mu budeme důvěřovat. Duch Svatý nám pomůže poznat, co máme říci (viz 2. Nefi 32:2–3), a když lidé pociťují Ducha, často zareagují kladně. Mnohé zaujme to, čemu věříme, a přejí si dozvědět se více.

Veliká radost

Mám svědectví o tom, že Nebeský Otec nás povede v úsilí dělit se o evangelium, a díky tomu budeme pociťovat velikou radost. Tato radost s námi ve skutečnosti setrvá nejen nyní, ale i ve světě, který přijde. (Viz NaS 18:16.) To je dobrý důvod k tomu, abyste vystoupili ze své zóny pohodlí a něco vykonali, přestože jste stydliví. ■

TŘI OBAVY, KTERÉ MŮŽETE PŘEMOCI

Kromě stydlivosti vím o třech dalších obavách, které mohou způsobit, že někteří řeknou: „Bojím se, že když budu hovořit o evangeliu, ztratím své přátele.“ Ještě že s vírou lze takové obavy překonat!

1. NEZNÁM TOHO DOST.

Máte-li nedostatky ve znalosti evangelia, mohou vám pomoci misionáři na plný úvazek. Mohou nás učit poselství o Znovuzřízení, pomoci nám posilovat víru v Pána Ježíše Krista a porozumět pokání a tomu, jak ho uplatňovat ve svém životě, a tomu, proč je důležitý křest a dar Ducha Svatého. Další úžasný zdroj poznání je příručka *Kažte evangelium mé*. Chci povzbudit každého mladého muže a každou mladou ženu, aby si ji pořídili a učinili její studium součástí každodenního studia písem.

2. JEŠTĚ JSEM NĚCO TAKOVÉHO NEDĚLAL.

Chybí-li vám zkušenosti, procvičujte s misionáři! Mohou vám pomoci poznat, co v určitých situacích říci, nebo neříci. Když budete s misionáři trávit čas, pociťte lásku, kterou chovají k evangeliu a ke svým bližním. Sami již odvahu dělit se o evangelium našli; mohou vám pomoci učinit totéž.

3. BOJÍM SE O TOM MLUVIT.

Když se dělíme o své svědectví, pomáháme přátelům spatřit něco vyššího, a oni k nám pociťují respekt a lásku a uvidí nás v jiném světle. Tak je to téměř vždy. Mnoho mladých lidí říká: „Měl jsem obavy, ale když jsem o tom promluvil v naprosté upřímnosti, můj přítel mi začal důvěřovat a položil mi další otázky.“ Nemáme mít strach dělit se o to, co máme. Je to drahocenné, protože to pochází od Boha. Je snad lepší způsob, jak přátelům prokázat lásku, než se s nimi podělit o to, o čem víme, že je pravda?

NÁŠ PROSTOR

ČESTNÁ VE VŠECH VĚCECH

Alivsi H., Jalisco, Mexiko

Na začátku každého semestru dostáváme ve škole dárkový balíček, který obsahuje zápisník, rozvrh a vzorek nějakého výrobku. Jeden rok jsem si stoupla do řady, abych si vyzvedla svůj balíček, a uvědomila jsem si, že vzorek, který jsem obdržela, se mi bude obzvláště hodit.

V závěru dne jsem si všimla, že rozdávají dva vzorky téhož výrobku. Bylo by snadné znovu si stoupnout do řady a vzít si druhý balíček, a já jsem se rozhodla to udělat. Koneckonců to bylo zdarma a ten výrobek jsem potřebovala.

Cestou jsem zašla na toaletu, kde

jsem uviděla mobil, který tam nějaká dívka zapomněla. Byl to jeden z nejnovějších typů a já jsem svůj telefon před týdnem ztratila. Ale ani mě nenapadlo si ho nechat. „To je krádež,“ řekla jsem si.

Poté jsem si na cestě pro svůj druhý dárkový balíček uvědomila, že by to bylo stejně nečestné, jako ponechat si ten telefon, protože bych musela lhát a říct, že jsem balíček ještě nedostala.

Byla jsem vděčná za tuto malou zkušenost, která mi dala velké ponaučení. Odevzdala jsem telefon a odešla

jsem domů s jedním zápisníkem, jedním rozvrhem a jedním vzorkem výrobku, ale s dobrým pocitem, že jsem byla věrná ve všech věcech, jakkoli nepatrných. ■

POŽEHNÁNÍ DÍKY POSLUŠNOSTI ZÁKONA DESÁTKU

Sabrina T., São Paulo, Brazílie

Když jsem byla malá, naše rodina si prošla mnoha finančními těžkostmi, které přetrvávaly až do mých deseti let. Otcí se nedařilo najít jinou práci, proto pracoval jako pouliční prodejce a jeho výdělek byl velmi skromný. Matka zůstala doma, aby pečovala o mne a o mého mladšího bratra.

I přesto, že jsme procházeli mnoha zkouškami, jsme měli svědectví o placení desátku a dalších obětí. Každý měsíc jsme věrně platili desátek a nikdy nám nic nechybělo. S jistotou víme, že jsme byli požehnáni díky Pánově nekonečné

laskavosti a díky tomu, že On dodržuje to, co slíbil, když jsme my poslušni Jeho přikázání.

Doba finančních těžkostí pro nás konečně skončila. Požehnání, která nám Pán v průběhu několika posledních let dal, jsou úžasná.

Vím, že ti, kteří platí desátek věrně a oběti platí s láskou a s cílem požehnat v životě druhým, nikdy nebudou strádat a může je potkat dokonce i něco lepšího, tak jak tomu bylo u mne a mojí rodiny. Požehnání budou narůstat. Vím to. Zažila jsem to. ■

VYPADÁ TO DOBŘE?

Podívejte se pozorněji. Satan si přeje, abychom opravdovou radost vyměnili za pouhou iluzi štěstí, která nás nikdy neuspokojí. Nedávejte si ani kousek.

(Viz Dieter F. Uchtdorf, „Teď už to zvládnete!“, Lichona, listopad 2013, 56.)

„Ve škole se mi posmívají, protože jsem členem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Vím, že bych si měl stát za tím, čemu věřím, ale je to tak těžké! Jak se mohu stát dostatečně odvážným?“

Máte pravdu v tom, že pro zvládnutí této situace potřebujete odvahu. Ježíš Kristus koneckonců přikázal: „Povstaň a svíť, aby světlo tvé mohlo býti korouhví pro národy.“ (NaS 115:5.) Avšak mít odvahu nechat své světlo svítit může, ale nemusí znamenat, že se máte ozvat proti těm, kteří se vám posmívají.

V každém případě se můžete protivenstvím nechat inspirovat k tomu, abyste se stali lepšími. Když budete pilně pracovat na tom, abyste posílili své svědectví, můžete v sobě vypěstovat tichou odvahu, která vám pomůže ozvat se nebo prostě dál činit to, co je správné, i když se vám druzí posmívají.

Posměšky druhých nás mohou rozrušit, ale pamatujte, že se můžete modlit o to, abyste byli naplněni pravou láskou, aby druzí mohli vašim prostřednictvím pocítit lásku Kristovu. (Viz Moroni 7:48.) Každá situace je jedinečná, proto vyhledávejte vedení Ducha, abyste věděli, jak můžete v jednotlivých případech zareagovat podobně jako Kristus.

V závislosti na situaci by mohlo být nejlepší si s těmi, kteří z vás utahovali, promluvit v soukromí, nebo si dokonce nepřátelských narážek nevšimát a nadále žít podle svého přesvědčení. Pokud druhé nezajímá, co byste k tomu rádi řekli, váš příklad laskavosti, odpuštění a upřímnosti může být tím nejlepším poselstvím, které jim můžete dát.

Ukaž pravou odvahu

Ti, kteří si z tebe utahují, nemusí přestat jen proto, že budeš mít dost odvahy na to, abys je o to požádal, ale možná přestanou, když svou odvahu použiješ k tomu, abys žil podle toho, kým jsi – Svatým posledních dnů. Než se naděješ, Nebeský Otec tě na důkaz uznání tvého úsilí naplní světlem, které snad i jim pomůže uvidět ve tvém životě znovuzřízené evangelium.

Bright U., 17 let, stát Imo, Nigérie

Nacházej sílu v tom nejzákladnějším

Modlitba a půst jsou důležité, protože ti pomohou čelit vtípům a těžkostem ve škole, stejně jako Ježíš Kristus čelil mnohemu výsměchu, když byl zde na zemi. Pomohou ti rozvinout hlubší lásku a trpělivost k lidem.

Walter C., 15 let, Jaén, Peru

Nech se vést modlitbou

Dlouho jsem byla ve škole jedinou členkou Církve. Mí nejbližší přátelé pro mě měli porozumění, ale ostatní známí ze školy si ze mě utahovali. Jednoho dne jsem se modlila a pocítila jsem potřebu promluvit si s tím, kdo ostatní povzbuzoval k tomu, aby si ze mě utahovali. Vysvělila jsem mu, že se na něho

nezlobím, ale požádala jsem ho, aby mi prokazoval takovou úctu, které by se sám rád těšil od druhých. Jeden z učitelů mě poté, co náš rozhovor zaslechl, vždy bránil, když si všiml, že se něco děje. Víím, že Pán bude s tebou, zatímco s těmito lidmi budeš mluvit.

Shanela S., 14 let, Pangasinan, Filipíny

Posiluj své svědectví

Zprv – získej opravdové svědectví o pravdách, o které se chceš s druhými podělit. Poté měj ty, kteří si z tebe utahují, rád, a nepouštěj se do hádek, protože Bůh spory nikdy nepodporuje. (Viz 3. Nefi 11:29.) A co je nejdůležitější, snaž se vždy mít Ducha, aby byl s tebou. Duch ti pomůže pocítovat hlubší lásku, dá ti více odvahy a učiní tvá slova mocnými.

Julia F., 19 let, Hesensko, Německo

Miluj své nepřátele

Byla jsem v podobných situacích. Když budeš mít víru a pokoříš se, budeš požehnán silou a vírou, které potřebuješ k tomu, abys miloval své nepřátele, dobrořečil těm, kteří tě proklínají ... a modlil se za ně. (Viz Matouš 5:44.) Chtěla bych tě povzbudit, abys v písmech hledal odpovědi na to, jak se stát silným. Když budeš mít pocit, že jsi ve víře osamocen, modli se. V knize Římanům 8:31

se píše: „Což tedy říkáme k tomu? Kdyžť jest Bůh s námi, i kdo proti nám?“ Máš na své straně Boha! Všechno je možné.

Reagan T., 15 let, Utah, USA

Neboj se

Mluv častěji o svém náboženství nebo úmyslně dělej to, co takový rozhovor vyvolá. Byla jsem v podobné situaci a napsala jsem si na batoh „Jsem ráda, že jsem SPD“. Tímto jsem získala několik misionářských příležitostí a ukázala lidem, že se nebojím dát najevo, že jsem členkou Církve. Ať už uděláš cokoli, nedovol jim, aby se ti dostali pod kůži. Modli se za ně a za sebe. Brzy zjistíš, že když se zaměříš na spasení duše druhých, nebudeš se bát oznámit jim pravdu Otcova evangelia.

Savanna P., 14 let, Texas, USA

ODVAHA STÁT SI ZA SVÝM PŘESVĚDČENÍM

„Často je obtížné být jiný a stát osamocen uprostřed davu. Je přirozené se obávat, co si druzí pomyslí či řeknou. Slova tohoto žalmu nám mohou dodat útěchu: ‚Hospodin světlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se budu [báti]?‘ [Žalm 27:1.] Když učiníme Krista středobodem svého života, naše obavy nahradí odvaha pramenící z našeho přesvědčení.“

President Thomas S. Monson, „Bud'te příkladem a světlem“, Liahona, listopad 2015, 88.

PŘÍŠTÍ OTÁZKA

„Jak mohu poznat, že Bůh naslouchá mým modlitbám?“

Svou odpověď, a pokud chcete, tak také svou fotografii ve vysokém rozlišení, prosím vložte do 1. května 2016 na stránkách liahona.lds.org nebo ji pošlete e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org nebo ji zašlete poštou (viz adresa na straně 3).

Je nutné zaslat i tyto informace a souhlas: 1) vaše celé jméno, 2) datum narození, 3) název sboru nebo odbočky, 4) název křtu nebo okrsku, 5) váš písemný souhlas se zveřejněním vašeho příspěvku a fotografie, a pokud vám ještě nebylo 18 let, písemný souhlas vašeho rodiče (stačí formou e-mailu).

Odpovědi mohou být zkráceny nebo pro lepší srozumitelnost upraveny.

Starší David A.
Bednar

Kvorum Dvanácti
apoštolů

Co dělají apoštolové?

Apoštolové jsou Pánovi služebníci. Cestují, aby mohli navštěvovat členy Církve po celém světě.

Když jsem se jako apoštol vydal na svou první cestu, setkal jsem se s mužem, který měl těžkosti s dodržováním Slova moudrosti. Řekl jsem mu: „Pán mě sem poslal, abych vám předal velmi jednoduché poselství: ‚Vy to zvládnete. Slibuji vám, že vám Pán bude pomáhat, až se budete s touto těžkostí potýkat.‘“

Poslal by Pán jednoho z Dvanácti apoštolů přes půlku světa, aby pomohl jednomu jedinému člověku? Odpověď zní *ano!* Dělá to tak stále. ■

Z celosvětového vysílání diskusního pořadu Tvář v tvář se starším a sestrou Bednarovými.

**Carol
F. McConkieová**

První rádkyně
v generálním
předsednictvu
Mladých žen

Pokoj v srdci

Když mi bylo osm let, viděla jsem proroka, presidenta Davida O. McKaye (1873–1970). Přijel zasvětit novou církevní budovu v Palmyře ve státě New York v USA. Naše rodina přišla na zasvěcení. Přišla i spousta dalších lidí. Moc jsme se těšili, že uvidíme proroka!

Byla jsem hodně malá, a tak jsem přes všechny ty lidi moc neviděla. Ale přesto jsem pociťovala, že president McKay nás má rád. Na chvíli jsem zahlédla jeho bílé vlasy a laskavou tvář. Pomyslela jsem si: „Takhle tedy vypadá Boží prorok.“ O prorocích jsem četla v písmech,

ale ten den jsem poprvé uviděla nějakého proroka nebo generální autoritu osobně. Uvědomila jsem si, že proroci jsou skuteční lidé. A mají nás rádi! Nikdy nezapomenu na tu lásku a pokoj, které jsem toho dne pociťovala.

Když mi bylo jedenáct let, zažila jsem ještě něco dalšího, co mi pomohlo pociťovat v srdci pokoj. Blížila se konference kůlu a já jsem měla zpívat v jeho pěveckém sboru. Moc jsem se těšila! Měla jsem hezkou bílou halenku a naplňoval mě slavnostní pocit. Součástí písně, kterou jsme zpívali, byla slova z Jana

14:27: „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermuť se srdce vaše, ani strachuj.“

Tato slova se opravdu dotkla mého srdce a pamatuji si je dodnes. Když jsem tato slova zpívala, věděla jsem, že jsou pravdivá. Pociťovala jsem, jak mi Duch Svätý říká, že když následujeme Ježíše Krista, pomáhá nám to pociťovat pokoj. Od té doby si vždy, když mám nějaké těžkosti, vzpomenu na tento verš z píseme a uklidní mě to. Slova, která jsem se naučila jako dítě, jsou pro mě požehnaním na celý život. ■

Ethanovo SVĚDECTVÍ

Larry Hiller

Podle skutečné události

*„Ztiš se, ztiš se, ať slyšíš, když Duch
mluví. Ztiš se, ztiš se, On ti napoví.“*

(Písně pro děti, č. 35.)

Ethan zadumaně seděl na společném zaměstnání a díval se, jak jeho kamarád, Sam, vydává svědectví. Jeho další kamarádka, Sarah, čekala, až na ni přijde řada. Sam mluvil o svém projektu služby. Řekl, že má o službě svědectví. Sarah vydala svědectví o rodině. Ethanův učitel také vydal svědectví. Mluvil o chrámové práci. Všichni svědčili o tom, že Církev je pravdivá. Zdálo se, že svědectví mají všichni kromě Ethana.

„O čem mám svědectví já?“ přemýšlel Ethan.

Vzpomněl si, jak byl před několika lety se svými kamarády pokřtěn. Sestra Calderová, jeho učitelka z Primárek, tehdy měla příspěvek o Duchu Svatém.

„Duch Svatý vám může vnést hřejivý pocit do srdce. Může vám pomoci poznat, co je pravda,“ řekla. „A tak získáte svědectví o tom, čemu věříte.“

Ethan se snažil dělat to, co je správné, aby mohl pociťovat Ducha Svatého. Četl písmo a modlil se. Ale nikdy

*Zdálo se, že svědectví
mají všichni kromě
Ethana.*

nepocítil ten hřejivý pocit, o kterém mluvili ostatní. Znamená to tedy, že nemá svědectví?

Ethan na tuto otázku myslel celý následující den. Přemýšlel o ní i po škole, když se Samem jezdili na skateboardu. Uvažoval, jak by se na to Sama zeptal.

„Ty, Same,“ řekl nakonec, „bál ses, když jsi včera vydával svědectví?“

Sam seskočil ze skateboardu a zamířil na trávník. „Ani ne,“ řekl a sedl si. „Svědectví jsem vydával už předtím na rodinném večeru.“

Ethan si sedl k němu a položil si skateboard na klín. „Ale jak jsi poznal, že máš svědectví?“

„No, modlil jsem o to a měl jsem při tom dobrý pocit.“

Ethan pomalu kývl a roztočil rukou jedno kolečko. Tak nějak si přál, aby ten pocit zažil také.

Večer, když dům ztichl a byla tma, si Ethan klekl k posteli a modlil se.

„Nebeský Otče,“ řekl, „prosím, pomoz mi získat svědectví. Pomoz mi poznat, že Církev je pravdivá. Že Joseph Smith byl prorok. A že Kniha Mormonova je pravdivá.“

Uprostřed modlitby se Ethan zarazil. Chvilí přemýšlel. Pak se sám sebe zeptal: „Vím už něco?“

A pak ho zaplavil tichý pocit klidu. Nebyl to však žádný mocný vřelý pocit. Ethan však věděl, že *to* byl Duch Svätý.

Pomyslel si: „Teď už vím, že vím.“ A když o tom přemýšlel, uvědomil si, že tenhle pocit pokoje měl už dříve.

Vždy, když četl Knihu Mormonovu, cítil se dobře a měl pocit, že je pravdivá. Teď poznal, že ten pocit byl Duch Svätý, který mu vydával svědectví. Když šel na shromáždění a pociťoval, že je dobré a správné tam být, i to byl Duch Svätý. Už vlastně nějaké svědectví má!

Nemusí poznat všechno zrovna teď. Věděl ale, že Duch Svätý existuje a že mu může pomoci s tím, aby jeho svědectví dál rostlo.

Ethan se znovu začal modlit. Ale tentokrát, aby poděkoval. ■

Autor žije v Utahu v USA.

Pesos pro Nebeského Otce

Angela Peña Dahleová

*„Dbej přikázání! Ta mír vždy dají,
vždy tě ochrání.“ (Children’s
Songbook, 146.)*

Ana žvýkala poslední kousek tortilly. Byla měkká a výborná. Ana měla babiččiny tortilly moc ráda. Byly na celé snídani to nejlepší.

Ana sledovala babičku, Abuelu, jak myje nádobí.

Bylo to jako každé jiné ráno. Ale něco bylo jinak.

Abuela chodívala obvykle na trh koupit jídlo. Dnes ale ne. Dnes nebyly na jídlo peníze.

„Co budeme jíst zítra?“ říkala si Ana.

Pak si vzpomněla. Věděla, kde nějaké peníze jsou! Včera večer viděla Abuelu, jak ukládá několik pesos do malého bílého kousku plátna.

„Abuelo, zapomněla jsi? Máš peníze na jídlo.“

„Jaké peníze?“ zeptala se Abuela.

Ana pro peníze rychle doběhla. Zatřepala pytlíčkem s mincemi.

Cink! Cink!

Abuela se usmála. „To je náš desátek, Ano. To jsou *Jeho* peníze.“

„Co ale budeme zítra jíst?“ zeptala se Ana.

„Neboj se,“ odpověděla Abuela. „Věřím, že nám Nebeský Otec pomůže.“

Druhý den ráno dala Abuela Aně poslední kukuřičnou tortillu. Pak se posadila na židli. Našívala na šaty

červené květy a vyprávěla jí o tom, jak byla malá. Nezdálo se, že by měla strach.

Pak Ana uslyšela zaklepání. Běžela otevřít dveře.

„Strýčku Pedro!“

„Měl jsem pocit, že bych měl vás dvě navštívit,“ řekl strýček Pedro. Položil na stůl tři sáčky. V jednom byla kukuřičná mouka na tortilly. V druhém bylo maso. V dalším čerstvá zelenina z trhu.

„Ty můj milý synáčku,“ řekla Abuela. „Udělám ti svou polévku s masovými knedlíčky!“

„Umíš tu nejlepší polévku na světě,“ řekl strýček Pedro.

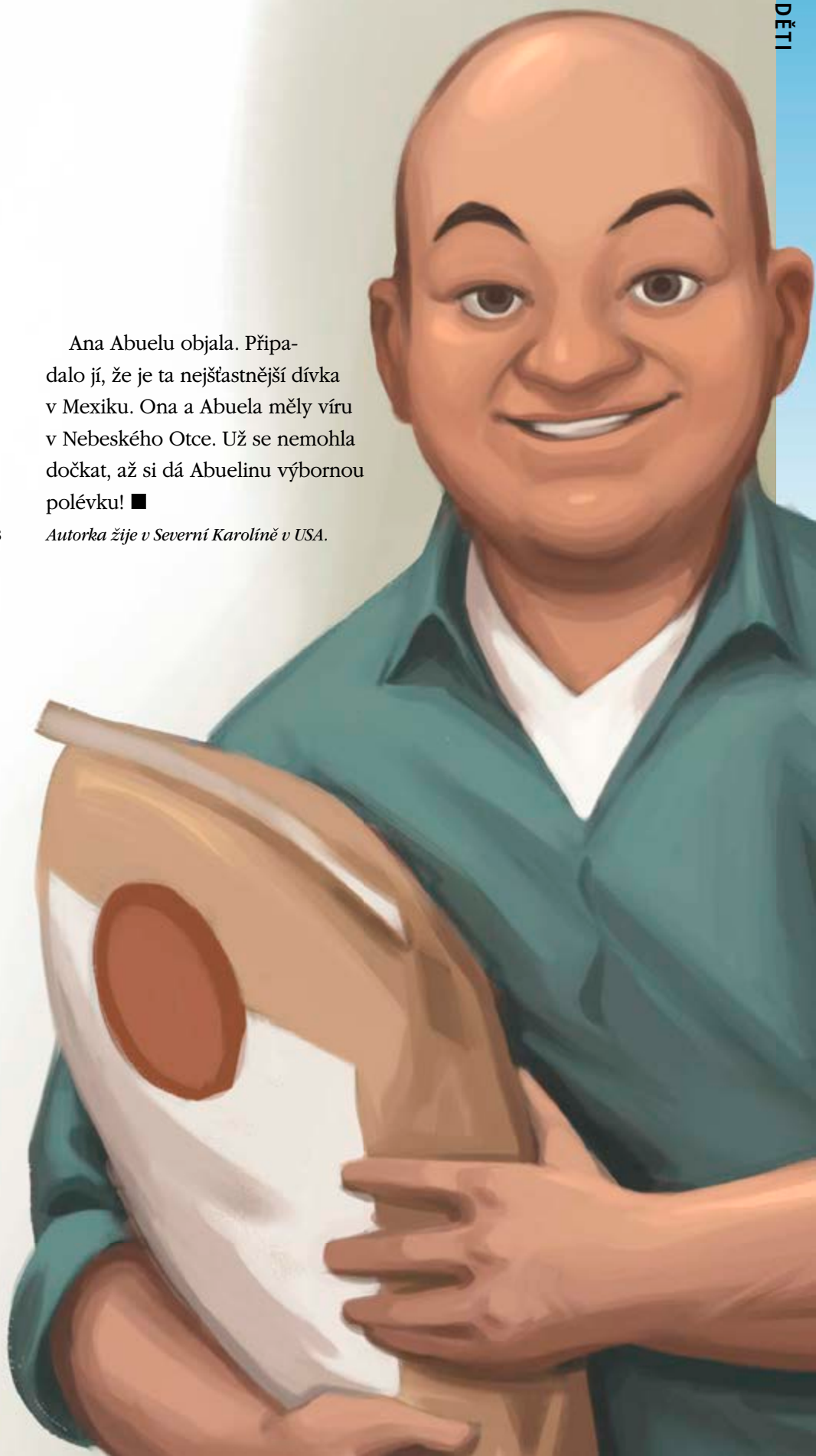
Ana se zasmála a zatleskala.

Pak se zarazila. Zajímala ji jedna věc. „Abuelo, ty jsi věděla, že strýček Pedro dnes přijde? Proto ses nebála?“

„Ne,“ odpověděla Abuela. „Když platím desátek, věřím, že mi Nebeský Otec požehná. A to se stalo!“

Ana Abuelu objala. Připadalo jí, že je ta nejšťastnější dívka v Mexiku. Ona a Abuela měly víru v Nebeského Otce. Už se nemohla dočkat, až si dá Abuelinu výbornou polévku! ■

Autorka žije v Severní Karolíně v USA.

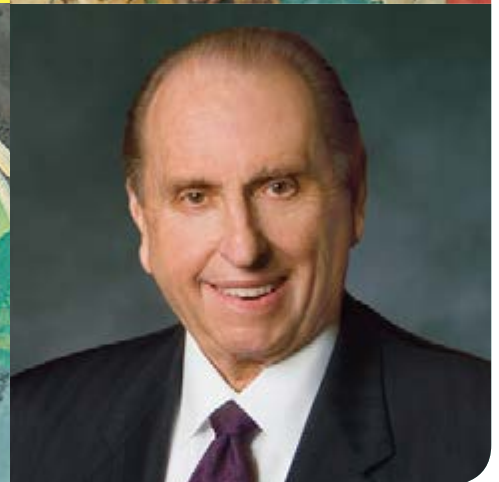
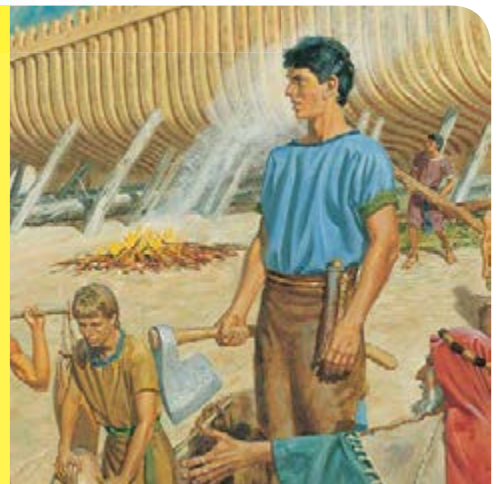

Následujme proroky a apoštoly

Jenna Kofordová

Bůh povolává proroky
a apoštoly, aby nás učili
tomu, co si Bůh přeje, abychom
se dozvěděli. V písmech se
můžeme dočíst o prorocích, jako
byl Noé, Nefi a Joseph Smith,
a o apoštolech, jako byl Petr
a Pavel. Proroky a apoštoly máme
i v dnešní době!

DETAIL Z OBRAZU PÁN PÍVÍ VŠECHNA SVÁ SLOVA, CLARK K. PRICE; DETAIL Z OBRAZU JOSEPH SMITH ML., DAN QUART A. WEGGELAND; DETAIL Z OBRAZU PŘÍBĚHY Z NOVÉHO ZÁKONA, PAUL MANN; DETAIL Z OBRAZU NEFI A LEHI RÍDI STAVBU LODI, JERRY THOMPSON; ILUSTRACE GARTH BRUNER

Co je to „prorok, vidoucí a zjevovatel“?

Prorok mluví za Boha.

Vidoucí může vidět minulost, současnost i budoucnost.

Zjevovatel nám zjevuje (neboli ukazuje) Boží vůli.

- Členové Prvního předsednictva jsou všichni proroci, vidoucí a zjevovatelé. Stejně tak apoštolové.
- Jen president Církve má od Boha pravomoc vést celou Církev.
- Kolik žijících proroků, vidoucích a zjevovatelů máme dohromady?

12 15 3 1

Odpověď: 15

Proč je důležité následovat proroka?

Prorok je jako někdo, kdo hlídá na věži. (Viz také str. 38.) Vidí blížící se nebezpečí a radí nám, jak se chránit. Pomáhá nám následovat Ježíše Krista.

O co nás prorok žádá, abychom dělali?

V současné době je naším prorokem president Thomas S. Monson. Požádal nás například o toto:

- Následujte Ježíšův příklad a milujte každého člověka.
- Plat'te desátek a přispívejte do misionářského fondu.
- Vyhýbejte se nevhodným filmům a pořadům v televizi a jiných médiích.
- Do každého pokoje si dejte obrázek chrámu.
- Studujte proslovy z generální konference.
- Navštěvujte staré lidi a buďte pro druhé dobrým bližním.

Vyberte si ze seznamu jednu věc, kterou můžete udělat tento měsíc. Co budete dělat? ■

Almovo pokání

Alma byl knězem zlovolného krále Noéma. Poslouchal, jak prorok Abinadi učí o přikázáních. Alma věděl, že je třeba, aby začal žít jinak a následoval Boha a přestal dělat zlovolné věci. Zapsal to, čemu Abinadi učil. Začal učit evangeliu ostatní lidi. Později měl rodinu a jednoho ze svých synů pojmenoval Alma.

Zrovna jsem chytal v bráně a šlo mi to moc dobře. Pak jsem si vzpomněl, že bych měl činit pokání z něčeho ošklivého, co jsem včera řekl. Musel jsem to udělat, ale byl jsem zrovna uprostřed hry. A pak jsem si na něco vzpomněl. Když je třeba, můžeme se pomodlit kdekoli! Když jsem se pomodlil, měl jsem dobrý pocit, že jsem činil pokání.

Peter G., 8 let, Utah, USA

Damon B., 8 let, Utah, USA

ILUSTRACE JARED BECKSTRAND

Vystřihni si tuto kartičku se svým cílem, přelož ji a nos ji u sebe!

Mohu činit pokání!

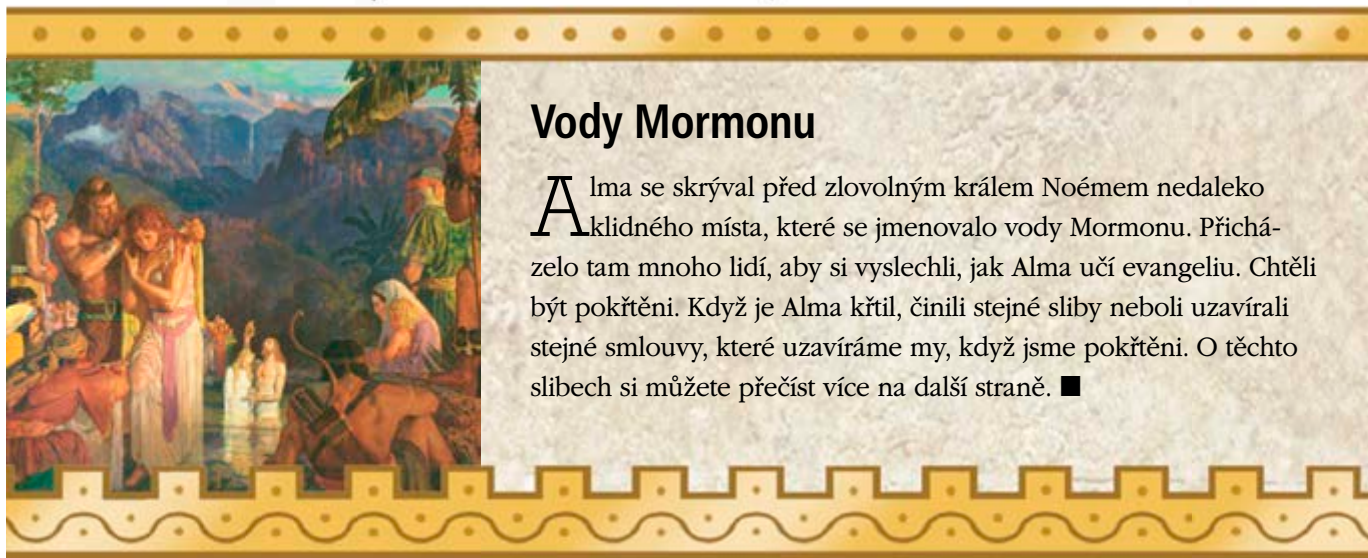
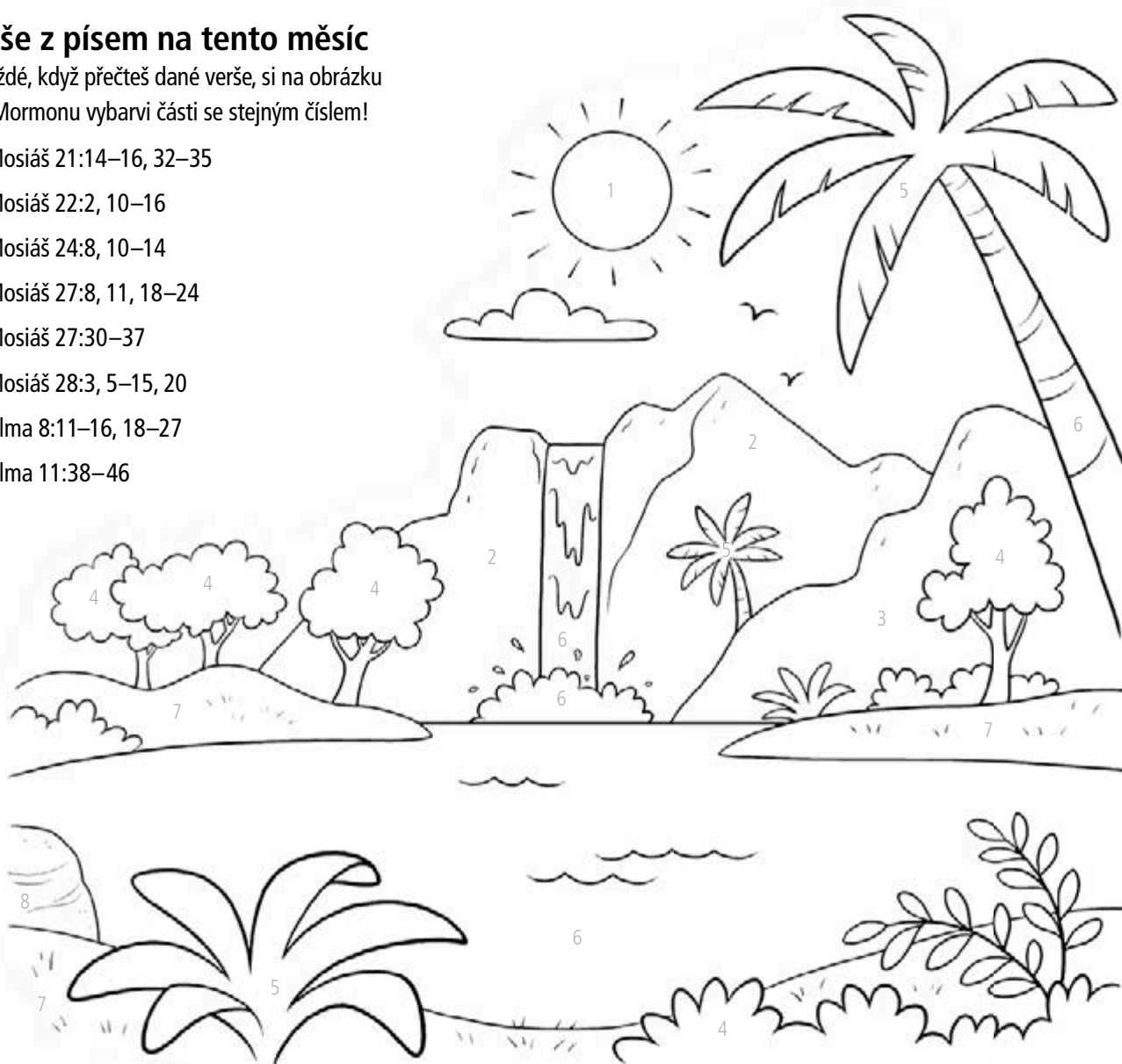
- Nauč se nazpaměť Mosiáše 18:9.
- Napiš nebo namaluj něco, co řekl prorok na generální konferenci.
- Vyber si jednu věc, pomocí které se můžeš změnit k lepšímu. Snaž se to tento měsíc dělat.
- Dal jsem si za cíl, že ...

ALMA

Verše z písem na tento měsíc

Pokaždé, když přečteš dané verše, si na obrázku vod Mormonu vybarvi části se stejným číslem!

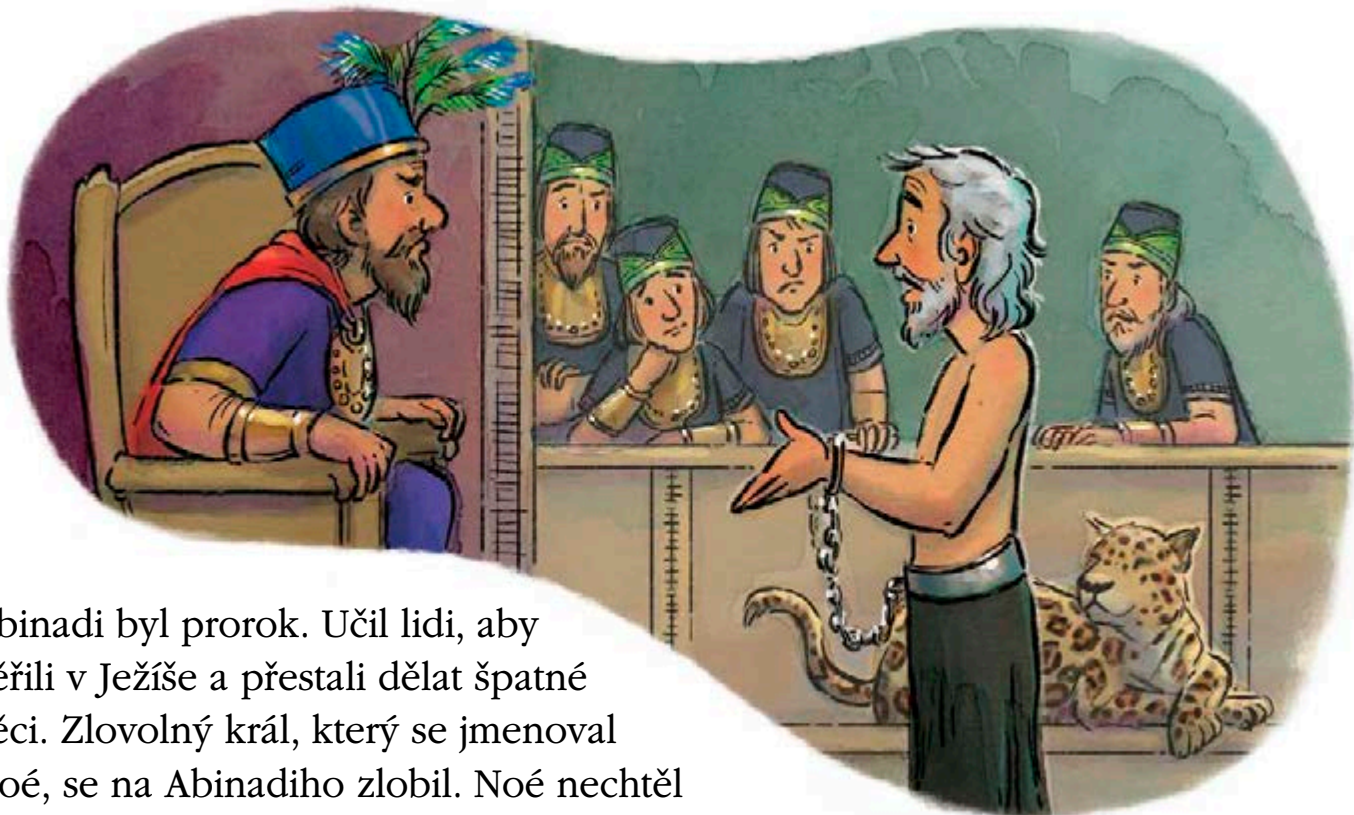
- 1 Mosiáš 21:14–16, 32–35
- 2 Mosiáš 22:2, 10–16
- 3 Mosiáš 24:8, 10–14
- 4 Mosiáš 27:8, 11, 18–24
- 5 Mosiáš 27:30–37
- 6 Mosiáš 28:3, 5–15, 20
- 7 Alma 8:11–16, 18–27
- 8 Alma 11:38–46

Vody Mormonu

Alma se skrýval před zlovolným králem Noémem nedaleko klidného místa, které se jmenovalo vody Mormonu. Přicházelo tam mnoho lidí, aby si vyslechli, jak Alma učí evangelium. Chtěli být pokřtěni. Když je Alma křtil, činili stejné sliby neboli uzavírali stejné smlouvy, které uzavíráme my, když jsme pokřtěni. O těchto slibech si můžete přečíst více na další straně. ■

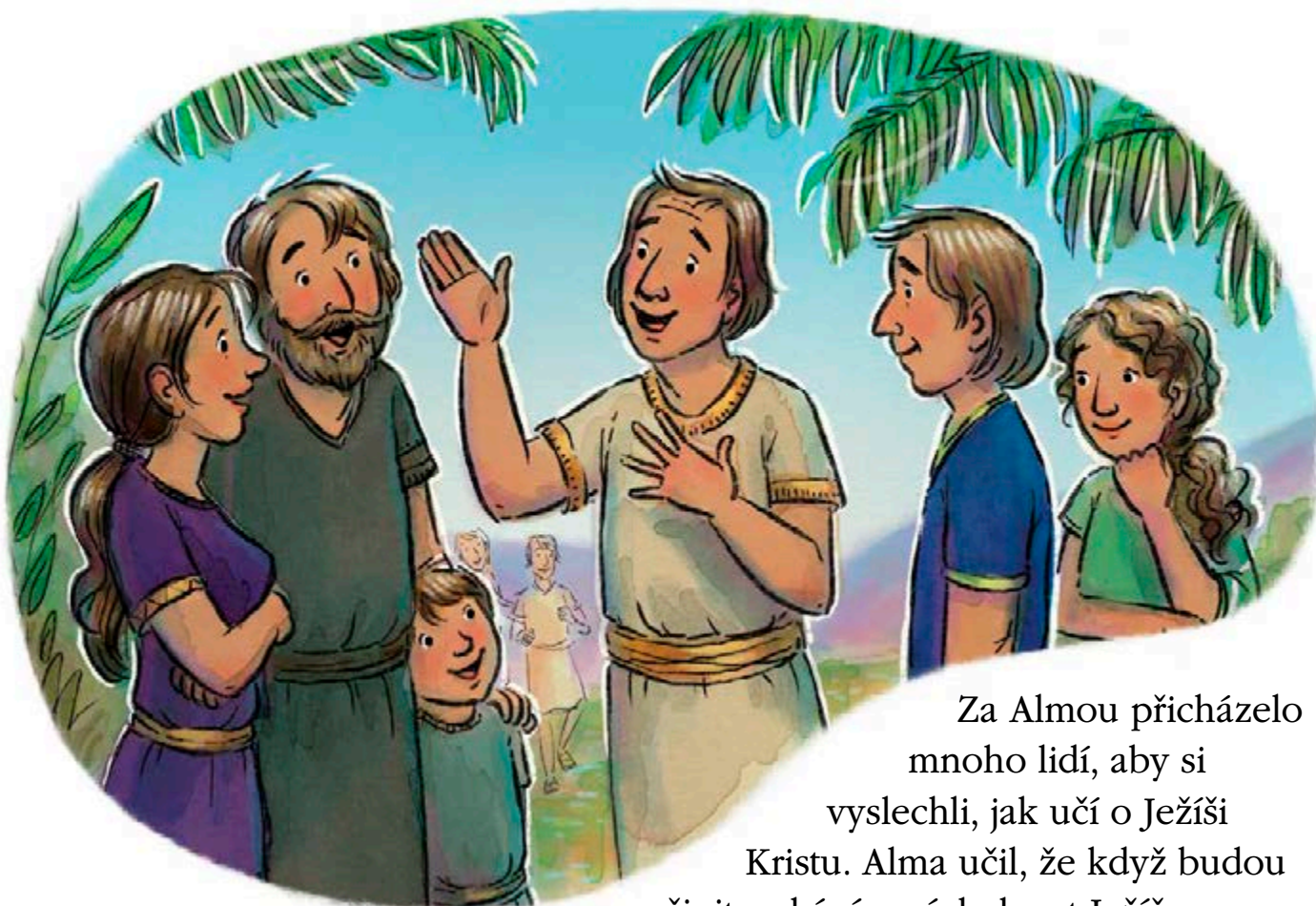
Alma křtí mnoho lidí

Abinadi byl prorok. Učil lidi, aby věřili v Ježíše a přestali dělat špatné věci. Zlovolný král, který se jmenoval Noé, se na Abinadiho zlobil. Noé nechtěl činit pokání.

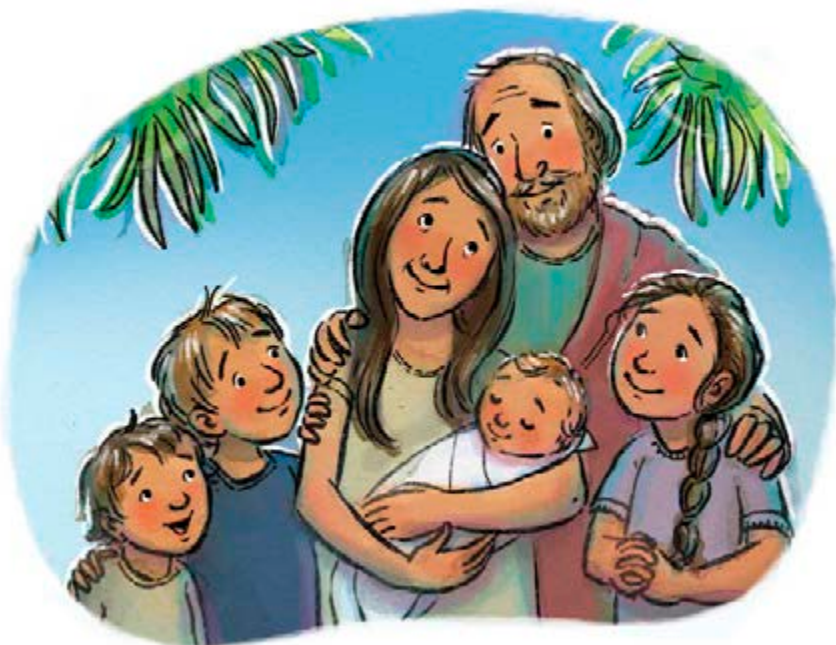

Jeden muž, který se jmenoval Alma, Abinadimu uvěřil. Utekl od rozzlobeného krále a schoval se před ním. Bylo mu líto, že dělal špatné věci, a činil pokání, tak jak tomu učil Abinadi.

Za Almu přicházelo mnoho lidí, aby si vyslechli, jak učí o Ježíši Kristu. Alma učil, že když budou činit pokání a následovat Ježíše, mohou být pokřtění.

Lidé tleskali radostí. Slíbili, že budou utěšovat druhé. Slíbili, že budou milovat Boha a budou o Něm říkat druhým lidem. Byli připraveni na to, aby se dali pokřtít.

Alma tyto lidi pokřtil, jednoho po druhém. Byli velmi šťastní, že jsou součástí Ježíšovy Církve.

Když se necháme pokřtít, slibujeme totéž, co sliboval Almův lid. A i my se stáváme součástí Ježíšovy Církve! ■

Sabat je výjimečný den

**President
George Q. Cannon
(1827–1901)**

První rádce v Prvním
předsednictvu

USILUJTE O DUCHOVNÍ DARY

*Kolik z vás usiluje o tyto dary, které Bůh
slibuje, že nám udělí?*

Každému muži a každé ženě v Kristově Církvi mohou být tyto dary Ducha Božího dány podle jejich víry a Boží vůle. ...

Kolik z vás ... usiluje o tyto dary, které Bůh slibuje, že nám udělí? Kolik z vás, když se skláníte před Nebeským Otcem v rodinném kruhu nebo na svých skrytých místech, žádá, aby vám tyto dary dal? Kolik z vás žádá Otce ve jménu Ježíše, aby se vám projevilskrze tyto moci a dary? Nebo se den za dnem otáčíte jako dveře na pantech, aniž byste se nad tímto tématem zamysleli a uplatňovali jakoukoli víru, spokojeni s tím, že jste byli pokřtěni a jste členy Církve a můžete odpočívat, v domnění, že jste si tím zajistili spasení? ...

... Vím, že Bůh je ochotný uzdravovat nemocné, že je ochotný udělit

dar rozlišování duchů, dar moudrosti, poznání a proroctví a další dary, které mohou být zapotřebí. Je-li někdo z nás nedokonalý, je naší povinností modlit se o dar, který nás učiní dokonalými. Mám já nedokonalosti? Mám jich plno. Co je mou povinností? Modlit se k Bohu, aby mi dal dary, které tyto nedokonalosti napraví. Jsem-li rozhněvaný, mám povinnost modlit se o pravou lásku, která má velké strpení a je laskavá. Jsem závistivý? Mám povinnost usilovat o pravou lásku, která nezávidí. A tak je to se všemi dary

evangelia. Jsou dány za tímto účelem. Nikdo by neměl říci: „Nemůžu si pomoci, mám takovou povahu.“ Není v tom ospravedlněn, neboť Bůh slíbil, že poskytne sílu toto vše napravit a udělí dary, které to vykoření. Jestliže se někomu nedostává moudrosti, je jeho povinností o ni žádat Boha. A stejně tak o cokoli jiného. Toto je plán Boží týkající se Jeho Církve. Přeje si, aby Jeho Svatí byli zdokonalováni v pravdě. Za tímto účelem tyto dary dává a uděluje těm, kteří je hledají, aby mohli být dokonalými lidmi na tváři země, nehledě na jejich mnohé slabosti, protože Bůh slibuje, že jim dá ty dary, které jsou nezbytné pro jejich zdokonalování. ■

*Převzato z The Latter-day Saints Millennial Star,
Apr. 23, 1894, 258–261.*

POSTŘEHY

Jak raná víra přerůstá ve znalost a svědectví?

„Nepamatuji si, že bych kdy nevěřil v Nebeského Otce a Ježíše Krista. Miluji Je od té doby, co jsem se o Ních dozvěděl na klíně své andělské matky, která mi četla písmo a příběhy z evangelia. Tato raná víra nyní přerostla ve znalost a svědectví o milujícím Nebeském Otci, který slyší naše modlitby a odpovídá na ně.“

Starší Ronald A. Rasband z Kvora Dvanácti apoštolů, „Jak nesmírnou láskou“, *Liahona*, listopad 2015, 90.

Také zde najdete

PRO MLADÉ DOSPĚLÉ

Rozpoznávání Satanových padělků

str.44

Zde najdete návod, jak odlišit Satanovy lži od Pánových pravd.

PRO MLÁDEŽ

I KDYŽ

JSTE STYDLIVÍ

str.60

Připadali jste si někdy příliš stydliví či bázliví na to, abyste se podělili o evangelium? Zde najdete tři rady.

PRO DĚTI

Následujme proroky a apoštoly

str.72

Jakou konkrétní věc můžete dělat tento měsíc, abyste následovaly proroka, presidenta Thomase S. Monsona?

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ